

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**BRO
SIS**

Karanlık Düzen

**PHILIPPA
GREGORY**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

BİR NUMARA ÇOKSATARI YAZAR

Karanlık Düzen

-BİRİNCİ KİTAP-

SENE 1453 VE TÜM İŞARETLER DÜNYANIN SONUNUN GELDİĞİNİ GÖSTERİYOR.

Luca, yüzünü gizleyen, saçları kapüşonun altında saklı kuzdan gözlerini alamıyordu. Doğan güneşin altın rengi ışığı altında, Başrahibe Isolde'ye uzun uzun baktı genç adam. Onu ilk kez görüyordu. Yay gibi, kahverengi kaşlarının altında parlayan gece mavisi gözler, kusursuz bir burun ve baştan çıkarıcı, sıcak dudaklar...

Derken Luca, kuzın kana bulanmış ellerini fark etti. O anda hem ölümüne korktu hem de Isolde'nin ürkütücü güzelliğinin esiri oldu. Karşısında cennetle cehennem arasındaki en kötü şey duruyordu: Düşmüş bir melek.

Orta Çağ'ın en büyük korkularıyla -kara büyü, kurtadamlar ve delilikle- yüzleşmek zorunda kalan Luca ve Isolde kaderin izinde aşkı ararken, Hristiyanlığın sınırlarını koruyan ve Kara Düzen'in sınırlarını elinde tutan gerçek bir tarihi karakter de onlara eşlik ediyor.

facebook.com/karanlik.duzen
twitter.com/karanlikduzen
instagram.com/karanligaynirleri
arbenizyayinlari.com.tr
youtube.com/karanlik.duzen
youtube.com/karanligaynirleri
youtube.com/karanligaynirleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kırmızı Tarihçi yayınevi
Gözetim

Karanlık Düzen

PHILIPPA
GREGORY

İngilizce'den Çeviren: Bige TURAN

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ARTEMİS

ABG/209

AB/466

AÇ/363

A/55

KARANLIK DÜZEN

Philippa Gregory

Orijinal Adı: *Order of Darkness - Changeling*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez

İngilizceden Çeviren: Bige Turan

Editör: Elif Nihan Akbaş

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Yolculuk Haritası, Manastır Planı ve Bölüm Başı Çizimleri: Fred van Deelen, 2012

Vinyet Çizimi: Sally Taylor, 2012

Grafik: Mebruke Bayram - Merve Güven

1. Basım: Eylül 2014

ISBN: 978 - 605 - 142 - 530 - 6

Sertifika No: 10905

PHILIPPA GREGORY © 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

SANT' ANGELO KALESİ ROMA, HAZİRAN 1453

Kapının sertçe vurulma sesiyle suratında bir silah patlamış gibi aylarak yerinden fırladı. Genç adam yastığının altındaki hançeri yokladı, sonra taş zeminli hücrenin buz gibi yerlerine yalın ayak basarak ayağa kalktı. Rüyasında annesini babasını, bir zamanlar yaşadığı köyü görüyordu ve kaybettiği her şeye duyduğu özlemle dişlerini sıkıyordu. Çiftliği, annesi, eski yaşamı...

Şimşek gibi çakan gümbürtü tekrar duyulurken hançerini arkasında tutarak kapının sürgüsünü açtı, kapıyı temkinlice araladı. Siyah kapüşonlu bir karaltı dikiliyordu dışarıda, yanında iki adam ve her birinin elinde yanan bir meşale.

Adamlardan biri meşalesini kaldırınca esmer gencin yüzüne ışık vurdu. Adamın belden üstü çıplaktı, sadece pantolon giymişti. Koyu renk saçlarının düştüğü gözlerini kırıştırdı. On yedi yaşındaydı, suratı küçük bir oğlana benziyordu ama vücudu zor işlerden kaslanmış bir delikanlı vücuduydu.

“Luca Vero?”

“Evet.”

“Benimle geleceksin.”

Duraksadığını gördüler. “Aptal olma. Biz üç kişiyiz, sense tek başınasın ve arkanda sakladığın hançer bizi durdurmaya yetmez.”

“Bu bir emir,” dedi diğer adam. “Rica değil. Sen de boyun eğmeye yeminlisin.”

Luca manastıra girdiğinde bağlılık yemini etmişti. Karşısındaki yabancılara itaat etmek zorunda değildi tabii fakat manastırdan dışlanmıştı ve o an, emreden herkese itaat etmek geliyordu içinden. Yatağına döndü, oturup botlarını giydi, hançerini yumuşak derinin içindeki gizli bölmeye soktu, sırtına keten bir gömlek geçirdi ve yırtık pırtık yün pelerinini omzuna attı.

“Siz kimsiniz?” diye sordu, isteksizce kapıya gelip.

Adam cevap vermedi, yalnızca dönüp önden yürüdü. Diğer iki koruma da Luca’nın hücrelerinden çıkıp genç adamın onları takip etmesini bekledi.

“Beni nereye götürüyorsunuz?”

Korumalar ağzını bile açmadan peşi sıra yürüdü. Luca, “Tutuklu muyum, yargısız infaz mı edileceğim?” diye sormak istediysede cesaret edemedi. Daha sorunun kendisinden kor-

kuyordu, cevabından dehşete kapılıyordu. Yün şapkasının altında sucuk gibi terlediğini hissetti, oysaki hava buz gibiydi ve duvarlar soğuk, hatta nemliydi.

Gencecik hayatının en ciddi belasına bulaştığının farkındaydı. Daha dün kara kapüşonlu dört adam onu manastırından alıp tek kelime açıklama yapmaksızın buraya, bu hapis-haneye getirmişti. Nerede olduğunu ya da onu burada kimin tuttuğunu bilmiyordu. Ne tür bir cezaya çarptırılacağından habersizdi. Kim bilir onu nasıl bir son bekliyordu. Dövülecek miydi, işkence mi görecekti, öldürülecek miydi? Hiçbir fikri yoktu.

“Bir papazla görüşmeliyim muhakkak, günah çıkartmak istiyorum...” dedi.

Hiç orali olmadılar, dar taşlı koridorda yürüttüler onu. Her iki yandaki hücrelerin kapısı kapalı olduğundan çıt çıkmıyordu. Burası hapis-hane mi, manastır mı, emin olamıyordu. Her yer o kadar soğuk ve sessizdi ki. Saat gece yarısını geçmişti ve ortalık son derece dingindi. Rehberleri koridor boyunca yürürken, taş basamakları inerken, geniş bir holden geçerken ve ardından büyük bir döner merdivenden gittikçe kararan, havanın gittikçe soğuduğu bir karanlığa inerken Luca hiç gü-rültü yapmadı.

“Beni nereye götürdüğünüzü bilmeyi talep ediyorum,” diye ısrar etti fakat sesi korkudan titriyordu.

Kimse cevap vermedi, arkasındaki koruma iyice yaklaştı ona.

Basamakların sonuna ulaşınca Luca kemerli bir kapı ve ağır bir başka ahşap kapı gördü. En önde yürüyen adam cebinden

çıkardığı anahtarla kapıyı açtı, Luca'ya içeri geçmesini işaret etti. Luca tereddüt edip duraksayınca yakındaki koruma iyice dibine girdi ve korkunç iri cüssesi Luca'yı ilerlemesi için ittirdi.

“İsrar ediyorum...” diye nefes verdi Luca.

Sert bir dürtüklemeyle kapıdan geçti ve kendini yüksek, dar bir limanın kıyısında bulunca nefesi kesildi. Aşağıda, ileride bir tekne sallanıyordu nehirde, uzaklardaki kıyı bu mesafeden bulanık bir karalıydı. Luca tam kenarda olduğundan geri çekilir gibi büzüştü. Birden aklından, bu adamların onudik merdivenlerden tekneye indirmektense nehre itivermekten daha çok zevk alacakları geçti.

En öndeki adam ıslak basamaklardan rahatça indi, tekneye adımını attı ve kıçta duran, tek bir küreğin ustaca manevralarıyla tekneyi akıntıya karşı tutan kayıkçıya sadece tek bir şey söyledi. Ardından kafasını kaldırıp güzel yüzlü, beyaz tenli adama baktı.

“Gel,” diye emretti.

Luca hiçbir şey yapamazdı. Yağlı basamaklardan adamı takip etti, karga tulumba tekneye bindirildi ve bir köşeye oturdu. Kayıkçı, korumaları beklemedi. Küreğini nehrin ortasına doğru çevirip akıntının onları şehrin duvarı boyunca taşımasını sağladı. Luca aşağı, kapkara suya doğru baktı. Kayığın kenarından sarkmaya kalksa, akıntının yönünde savrulup giderdi. Akıntı yönünde yüzebilir, diğer tarafa ulaşıp kaçabilirdi. Fakat su o kadar hızlı akıyordu ki, boğulma ihtimalinin daha yüksek olduğuna karar verdi. Tabii eğer adamlar tekneyle onu takip edip küreği kafasına indirdikleri gibi onu bayıltmazsa.

“Lordum,” dedi, daha ağırbaşlı olmak için. “Şimdi nereye gittiğimizi sorabilir miyim?”

“Birazdan öğreneceksin,” diye ters bir cevap geldi. Nehir, Roma şehrinin yüksek duvarlarının etrafında vahşi bir hendek gibi akıyordu. Kayıkçı küçük tekneyi duvarların rüzgâr almayan korunaklı tarafında tutuyor, yukarıdaki nöbetçi askerlerden gizleniyordu. Derken Luca tam karşılarında taş bir köprünün eğimli şeklini gördü. Hemen önünde de kemerli bir giriş kapısının önünde duran demir ızgaralar vardı. Tekne içeri doğru girerken ızgaralar büyük bir gürültüyle yukarı kalktı. Kayıkçının küreği ustaca suya sokuşuyla kendilerini içeride, meşalelerle aydınlatılmış bir kilerde buldular.

İçine büyük bir korku oturan Luca, *keşke nehrin üstünden geçerken şansımı deneseydim*, diye düşündü üzüntüyle. Onu bekleyen en az altı adam vardı ve hepsinin yüzü mahkeme duvarıydı, kayıkçı tekneyi güvenli bir şekilde bağlamak için demir halkayı atarken öne uzandılar ve Luca’yı teknedeki daracık bir koridora iteklediler. Luca iki yanındaki kalın taş duvarları, ayağının altındaki pürüzsüz ahşap zemini görmeden önce hissetti, kendi nefes alışını, korkusunu duydu, ardından ağır bir kapının önünde durdular, kapıyı yavaşça tıklattılar ve beklediler.

Odanın içinden bir ses, “Girin!” dedi ve gardiyan kapıyı ardına kadar açıp Luca’yı içeri itti. Luca yüreği ağzından çıkacakmışçasına atarak bekledi, onlarca mumun aydınlığı arasında hızlı hızlı gözlerini kırıştırdı ve kapının, arkasından sessizce kapatıldığını duydu.

Bir adam tek başına, önündeki kâğıtlara bakarak masada oturuyordu. Üstünde kaliteli kadifeden uzun bir elbise vardı. Kıyafeti o kadar koyu bir maviydi ki, siyah gibi görünüyordu. Başındaki kapüşon, yüzünü Luca'dan tamamen saklıyordu. Luca masanın başında durup yurkunararak korkusunu atmaya çalıştı. Ne olursa olsun, *hayatımı bağışlayın*, diye yalvarmayacaktı. Bir şekilde başına ne gelecek olursa olsun, göğüslemeye hazırdı, o cesareti buldu kendinde. Küçük bir çocuk gibi ağlayarak kendini ve stoacı babasını rezil etmeye hiç niyeti yoktu.

“Nerede olduğunu, buraya niçin getirildiğini ve benim kim olduğumu merak ediyorsundur,” dedi adam. “Sana bunları anlatacağım. Ama önce sorduğum her şeye cevap vermelisin. Anladın mı?”

Luca evet anlamında kafa salladı.

“Bana yalan söylememelisin. Hayatın buradaki dengeye bağlı ve hangi cevabı tercih ettiğimi bilemezsin. Kesinlikle doğruyu söylemelisin. Bir yalan uğruna pisi pisine ölmek aptallık olur.”

Luca kafa sallamaya çalıştı ancak tir tir titriyordu.

“Sen Luca Vero, St. Xavier Manastırı'nın acemi papazlarından birisin, manastıra girdiğinde on bir yaşındaydın. Son üç yıldır yetimsin çünkü annenle baban sen on dört yaşındayken öldü?”

“Annemle babam ortadan kayboldu,” dedi Luca. Boğazını temizledi. “Ölmemiş olabilirler. Osmanlı istilas sırasında kaçırıldılar fakat kimse öldürüldüklerine şahit olmadı. Şu anda nerede olduklarını kimse bilmiyor ama hâlâ hayatta olabilirler.”

Engizisyoncu önünde duran kâğıt parçasına notunu aldı. Kalemin siyah tüyü masanın üstünde sallanırken Luca tüyün hareketini izledi. “Umuyorsun,” dedi adam kısaca. “Onların yaşadığına ve sana geri döneceklerine inanıyorsun.”

“Evet.”

“Rahipler tarafından yetiştirildin, onların kutsal düzenine girmek üzere ant içtin, buna rağmen günah çıkardığın papaza, sonra da başkeşişe gittin ve onlara manastırda tuttukları kutsal emanetin, gerçek haçtaki çivilerden birinin sahte olduğunu söyledin.”

Monoton ses yeterince suçlayıcıydı. Luca bunun, sapkınlık ifadesi olduğunu biliyordu. Aynı zamanda dinden sapmanın cezasının ölüm olduğunu da biliyordu.

“Öyle demek istemedim...”

“Niçin kutsal emanetin sahte olduğunu söyledin?”

Luca bakışlarını botlarına indirdi, kapkara ahşap zemine, ağır masaya, limontası duvarlara çevirdi –kısacası sorgulamalarını yapan yumuşak ses dışında her yere. “Başkeşişten özür diliyor ve tövbe ediyorum,” dedi. “Dine aykırı konuşmak istememiştim. Tanrı huzurunda yemin ederim ki, ben hiçbir şeye karşı gelmiyorum. Yanlış bir şey demek istemedim.”

“Eğer sapkınlık içindeysen, yargıcın benim ve senden daha gençlerini gördüm, senden daha az konuşmuş, yine de gözleri yuvalarından fırlarken merhamet dilenmişlerdi. Senden daha yüce seviyede adamların darağacı diye yalvardığını gördüm, acıdan tek kurtuluş yolu ölümdü onlar için.”

Luca, Engizisyon’u düşününce başını iki yana salladı, onun için bu kader uygun görülebilir, uygulamaya geçebilir, bunu

Tanrı'nın büyüklüğü sayabilirlerdi. Daha fazla ağzını açmaya cesaret edemedi Luca.

“Niçin kutsal emanetin sahte olduğunu söyledin?”

“Öyle demek istemedim...”

“Niçin?”

“Bahsettiğimiz çivi yaklaşık sekiz santim uzunluğunda ve yarım santim genişliğindedir,” dedi Luca isteksizce. “Şu anda altın yuvaya yerleştirilmiş ve taşlarla kaplanmışsa da, gene de görebilirsiniz. Boyutunu hâlâ seçebilirsiniz.”

Engizisyon memuru kafa salladı. “Eee?”

“St. Peter Manastırı'nda gerçek haçtan bir çivi bulunuyor. St. Joseph Manastırı'nda da. Manastırımızın kütüphanesinde diğerlerini araştırdım ve öğrendim ki, sadece İtalya'da yaklaşık dört yüz çivi var, daha fazlası Fransa'da, daha fazlası İspanya'da, daha fazlası İngiltere'de.”

Adam anlayışsız bir sessizlik içinde bekledi.

“Çivilerin muhtemel boyutunu hesapladım,” diye anlattı Luca sersefil bir hâlde. “Birkaç parçaya ayrılmış olabilecek çivileri hesapladım. Sayısı bu kadarı bulmuyor. Bir haçtan çıkması mümkün olmayan sayıda çok çivi var kutsal emanetler arasında. İncil'e göre, her bir avuca bir çivi, bir tane de ayaklardan yazıyor. O hâlde toplam üç çivi olmalı.” Luca onu sorguya çeken adamın karanlık yüzüne baktı. “Bunu söylemek bence dine karşı gelmek değildir. İncil'in kendisi bunu açıkça belirtmiş. Artı, haçın kendisini inşa ederken kullanılan çivileri sayarsanız, ortada dört tane ana direği tutan çivi olmalı. Yani yedi orijinal çivi oluyor toplamda. Sadece yedi. Diyelim ki her bir çivi on iki santim uzunluğunda olsun. O hâlde gerçek haç-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ta otuz beş çivi kullanılmıştır diyebiliriz. Ama binlerce kutsal emanet çivi var. Ayrıca herhangi bir çivinin ya da parçanın orijinal olup olmadığına da değinmiyoruz. Bunu yargılamak bana düşmez. Yine de tek bir haçtan gelemeyecek kadar çok kutsal çivi var.”

Adam hâlâ bir şey söylemiyordu.

“Sayılar,” dedi Luca çaresizce. “Ben böyle düşündüm. Sayılarla düşünürüm ben –ilgimi çekiyor.”

“Bunu çalışmayı üstüne vazife mi gördün? Dünya üzerindeki kiliselerde bir kutsal haçtan gelmiş olamayacak kadar çok sayıda çivi olduğunu hesaplamak sana mı kalmış dedin?”

Luca suçlu bulunduğunu bilerek dizlerinin üstüne çöktü. “Kötü bir niyetim yoktu,” diye fısıldadı yukarı, gölgeli karaltıya doğru. “Sadece kafama takıldı, sonra da hesaplar yaptım ve başkeşiş sayıları yazdığım kâğıdı buldu...” Cümlesini tamamlayamadı.

“Başkeşiş, haklı olarak seni sapkınlık ve yasak çalışmalar yürütmekle suçladı, İncil’i kendi amacına göre saptırıp yanlış anlattın, rehberin olmadan okudun, bağımsız düşündüğünü gösterdin, izinsiz çalıştın, yanlış zamanda, yasak kitaplardan çalışarak...” diye devam etti adam listeden okuyarak. Luca’ya baktı: “Kendince düşünüp akıl yürüttün. En kötüsü bu değil midir? Belli başlı oturmuş inançlarla bir düzene girdiğine ant içtin ve sonra kendi aklınla düşündün.”

Luca kafa salladı. “Özür dilerim.”

“Papaz olanlar kendi başlarına düşünmez.”

“Biliyorum,” dedi Luca, çok kısık bir sesle.

“İtaat yemini ettin –kendi başına düşünmeme yeminiydi bu.”
Luca başını öne eğdi, adamın cümlesini bekledi.

Dışarıda bir kapı açılınca mumların alevi titreşti ve odada soğuk bir cereyan oldu.

“Hep böyle mi düşünürsün? Sayılarla mı?”

Luca evet anlamında başını salladı.

“Manastırda herhangi bir arkadaşın var mı? Bu konuyu birileriyle konuştun mu?”

Luca hayır anlamında kafa salladı. “Bunu kimseyle konuşmadım.”

Adam notlarına baktı. “Freize diye bir arkadaşın varmış?”

Luca ilk kez gülümsedi. “Manastırın mutfağında çalışan bir oğlan,” dedi. “Ben girer girmez beni sevdi, ben daha on bir yaşımdayken. O da o zaman on iki, on üç yaşlarındaydı. Bana çok sıkı olduğumu, o kışı çıkaramayacağımı söylerdi. Bana hep fazladan yiyecek getirirdi. Mutfakta en pis işleri yapan oydu.”

“Kız ya da erkek kardeşin yok mu?”

“Bu dünyada kimsem yok.”

“Annenleri özlüyor musun?”

“Evet.”

“Yalnız mısın?” Sanki bunu soruşu da bir suçlama içeriyordu.

“Sanırım. Kendimi çok yalnız hissediyorum, eğer aynı anlama geliyorsa.”

Adam düşünürken kalemin siyah tüyünü dudaklarına koydu. “Annenle baban...” Sorgulamanın ilk sorusuna döndü. “Sen doğduğunda onlar oldukça yaşlıydı, değil mi?”

“Evet,” dedi Luca şaşırarak. “Evet.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“İnsanlar o zamanlar anlatmıştı, anlıyorum. O kadar yaşlı bir çift birden bir çocuk doğursun? Ve o oğlan da sıra dışı derecede akıllı bir çocuk olsun?”

“Küçük bir kasabaydı,” dedi Luca savunmaya geçercesine. “İnsanların dedikodudan başka işi yoktu.”

“Ama yakışıklı olduğun belli. Akıllı olduğun belli. Yine de seninle övünmediler, seni ortalıkta gösterip gösteriş yapmadılar. Seni sessizce evde sakladılar.”

“Çok yakındık,” diye cevap verdi Luca. “Küçük, samimi bir aileydik. Kimseye bulaşmaz, sessiz sakin yaşardık üçümüz.”

“O hâlde seni niçin Kilise’ye verdiler? Kilise’nin içinde daha güvende olursun diye mi düşündüler? Özel yeteneklerin olduğu için mi? Kilise’nin himayesine ihtiyacın olduğu için mi?”

Hâlâ diz çökmüş duran Luca rahatsız olarak kırırdandı. “Bilmiyorum. Ben daha çocuktum: On bir yaşındaydım. Annemle babam ne düşünüyordu, bilmiyorum.”

Engizisyon memuru bekledi.

“Papazlık eğitimi almamı istediler,” dedi Luca nihayet. “Babam—” Sevgili babasını düşününce durdu, gri saçlarını, kuvvetli tutuşunu, komik acayip küçük oğluna karşı şefkati. “Babam okuma yazma bildiğim, sayıları öğrendiğim için gurur duyuyordu. Kendisi okuma yazma bilmez, bunu büyük bir yetenek olarak görürdü. Sonra köye çingeneler gelince, onların dilini de öğrendim.”

Adam bir not aldı. “Farklı dilleri konuşabiliyorsun?”

“İnsanlar bir günde Romence öğrendiğimi söyler. Babamsa benim yetenekli olduğumu, Tanrı vergisi bir yeteneğim olduğumu düşünürdü. O kadar da sıra dışı değil,” diye açıklama-

ya çalıştı Luca. “Freize, mutfakta çalışan çocuk hayvanlardan çok iyi anlıyor, atlarla her şeyi yapabilir, her hayvana binebilir. Babam bende de bu tarz bir yetenek olduğunu düşünüyordu, benimki ders çalışmaya karşıydı. Benim bir çiftçiden fazlası olmamı istedi. Daha iyi bir şeyler yapmamı istedi.”

Engizisyon memuru, dinlemekten yorulmuş gibi bakıyordu, sanki fazla bile zaman ayırmıştı. “Ayağa kalkabilirsin.”

Luca yalpalayarak dikilirken önündeki siyah mürekkep lekesi olmuş kâğıda baktı. “Şimdi senin aklına takılan soruları cevaplayacağım. Ben Kutsal Babamız, Papa tarafından atanmış, Düzen’in komutanlarından biriyim ve yaptığım işten dolayı ona hesap veririm. Papa V. Nicholas tarafından gizemli olayları, sapkınlığı ve günahkârları araştırmak, mümkün olan yerlerde onlara açıklama yapmak, gereken yerde de onları yenmek için bu göreve getirildik. Dünyadakilerin korkularının bir haritasını çıkarıyoruz, Roma’dan Hristiyanlığın en uç noktasına kadar seyahat edip insanlar ne diyor, neden korkuyor, nelerle savaşıyor keşfediyoruz. Şeytan’ın, dünyanın neresinde dolaştığını bilmek zorundayız. Kutsal Babamız, dünyanın sonuna yaklaştığımızın farkında.”

“Dünyanın mı?”

“İsa’nın, yaşayanları, ölüleri ve daha ölmemişleri yargılamak için geri döndüğü gün. Osmanlılar, Bizans İmparatorluğu’nun kalbi olan Konstantinopolis’i, kilisenin doğu merkezini aldı, duymuşsundur?”

Luca istavroz çıkardı. Kilise’nin doğu merkezinin, yenilmez bir kâfir ve sapkınlar ordusunun eline düşmesi yaşanabilecek en feci şeydi, tahayyül edilemez bir felaketti.

“Bunun arkasından karanlığın güçleri Roma’ya gelecek; eğer Roma düşerse dünyanın sonu gelir –günlerin sonu olur. Bizim görevimiz Hristiyanlığı korumak, Roma’yı korumak. Bu dünyada ve görülemeyen öteki dünyada.”

“Öteki dünyada mı?”

“Her yanımızda,” dedi adam dümdüz bir sesle. “Ben görüyorum, belki de senin sayıları gördüğün kadar net görüyorum. Her yıl, günbegün daha da yaklaşıyor. İnsanlar bana değişik hikâyelerle geliyor, yağmur gibi boşalan kanlar, vebanın kokusunu alabilen köpekler, kara büyü, gökyüzünde beliren ışıklar, şaraba dönen sular. Dünyanın sonu yaklaşıyor ve iyiyle kötünün, mucizeyle sapkınlığın yüzlerce örneği var. Belki de senin gibi genç bir adam bana bunlardan hangisi gerçek, hangisi yalan, hangileri Tanrı işi, hangileri Şeytan işi, söyleyebilir.” Kocaman ahşap koltuğundan kalktı ve masanın üstünden Luca’ya doğru büyük bir kâğıt uzattı. “Görüyor musun?”

Luca kâğıdın üstündeki işaretlere baktı. Sapkınların yazdığı şeylerdendi, Afrika’dan gelen siyah tenli sapkınların sayılarıydı. Luca çocukken kalemi bir kere kapıda çiziktirmenin anlamı bir diye öğrenmişti: I, iki çizgi ikiydi: II vesaire. Fakat bunlar garip yuvarlak şekillerdi. Bunları daha önce görmüştü fakat onun köyündeki tüccarlar ve manastırında sadaka dağıtan papazlar bunları kullanmayı reddetmiş, eski yöntemlere bağlı kalmışlardı.

“Bu bir demek: 1, bu iki: 2 ve bu da üç: 3,” dedi adam, tüylü mürekkep kaleminin siyah ucu işaretlere değerek. “İ’i buraya koy, bu sütuna, 1 demek fakat buraya koyunca, yanına da şu yuvarlak şekli koyunca on demek oluyor. Ya da

buraya koy, yanına da iki boş yuvarlak koy, o zaman da yüz oluyor.”

Luca'nın ağızı açık kaldı. “Sayının konumu değerini mi belirliyor?”

“Aynen öyle.” Adam mürekkepli kaleminin tüyünü yuvarlak şekle ayarladı, uzun ince bir O gibiydi, tüm sütunları dolduruyordu. Kolunu kıyafetin manşetinden dışarı doğru uzattı ve Luca O'dan adamın bileğinin iç kısmındaki beyaz tenine baktı. Kolunun iç kısmında, deriyle bir olacak şekilde görünen bir dövme vardı, bir ejderhanın başını ve kıvrık kuyruğunu seçiyordu Luca, kendi etrafına sarılmış kırmızı mürekkeple çizilmiş bir ejderha resmiydi bu.

“Bu yalnızca bir boşluk değil, yalnızca bir O değil, sıfır dedikleri şey bu. Konumuna bak –bir anlamı var. Ya kendi içinde bir anlam taşıyorsa?”

“Boşluk anlamına mı geliyor?” dedi Luca tekrar kâğıda dikkatini vererek. “Yoksa: hiçbir şey mi demek?”

“Diğerleri gibi bir sayı işte,” diye açıkladı adam. “Yoktan sayı yaratmışlar. Böylece hiçi ve ötesini hesaplayabiliyorlar.”

“Ötesini mi? Hiçliğin ötesini mi?”

Adam bir başka sayıyı işaret etti: -10. “İşte bu hiçliğin ötesi. Hiçten on bölüm geride, olmayanın numaralandırılması,” dedi.

Beyni iyice dönmeye başlayan Luca kâğıda uzandı. Fakat adam sessizce kâğıdı önünden çekti ve geniş elini üstüne koydu, kazanması gereken bir ödölmüşşesine Luca'dan uzak tuttu. Manşeti tekrar kolunun üstüne düşüp dövmesini gizledi. “Bu sayıya nasıl ulaşmışlar, biliyor musun? Sıfıra?” diye sordu.

Luca hayır anlamında kafa salladı. “Kim ulaşmış?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Araplar, Afrikalı istilacılar, Osmanlılar, sen ne dersen de işte. Müslümanlar, Müslüman adamlar, sapkınlar, düşmanlarımız, yeni fatihler. Bu işarete nasıl ulaşmışlar biliyor musun?”

“Hayır.”

“Bir sayacı kuma koyup kaldırdıktan sonra altında kalan izin şekli bu. Hiçbir şeyin sembolü, hiçbir şeye benziyor. Bunu sembolize ediyor. Onlar böyle düşünüyor. Bunu onlardan öğrenmek zorundayız.”

“Anlamıyorum. Neyi öğrenmek zorundayız?”

“Bakmayı, bakmayı ve bakmayı. Onlar böyle yapıyor. Her şeye bakıyorlar, her şeyin üstünde kafa yoruyorlar, o yüzden onların gökyüzünde bizim hiç görmediğimiz yıldızlar var. O yüzden bizim dikkat bile etmediğimiz bitkilerden fizik kanunları çıkarıyorlar.” Kapüşonunu kafasında iyice çekti, böylece suratı tamamen gölgede kaldı. “İşte o yüzden, eğer onların gördüğü gibi görmeyi, düşündüğü gibi düşünmeyi, saydığı gibi saymayı öğrenemezsek bizi yenecekler. Belki senin gibi genç birisi onların dilini de öğrenebilir.”

Luca gözlerini, adamın on basamak sayıyı işaretlediği, sıfıra kadar inen ve devam eden sembollerin olduğu kâğıttan alamıyordu.

“Eee, ne diyorsun?” diye sordu Engizisyoncu. “Sence on tane hiç, görünmeyen dünyanın başlangıcı mı? Tıpkı on görünmeyen şey gibi? On hayalet? On melek?”

“Eğer hiçliğin ötesi sayılabiliyorsa,” diye başladı Luca, “neler kaybettiğini gösterebilirsin. Diyelim ki bir tüccar var ve bir ülkede ya da yolculukta yaptığı borcu servetinden daha fazla, o zaman borcunun tam olarak ne kadar olduğunu gösterebilir-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sin. Kaybını gösterebilirsin. Yoktan da ne kadar çok şeyi olmadığını, bir daha bir şeye sahip olması için ne kadar kazanması gerektiğini de gösterebilirsin.”

“Evet,” dedi adam. “Sıfırla orada olmayan şeyleri bile ölçebilirsin. Osmanlılar, Konstantinopolis’i ve imparatorluğumuzu sadece en güçlü orduya ve donanmaya sahip oldukları için ele geçirmedi, bizim sahip olmadığımız başka bir silahları vardı: Altmış öküz çekse zar zor yerine getirilen bir top. Bizim anlamadığımız şeyleri biliyorlar. Seni aldırmaq için adam göndermemin, manastırından kovulmanın ama itaatsizlikten ceza almamanın ya da sapkınlıktan işkence çekmemenin sebebi şu, senin bu gizemleri öğrenmeni istiyorum, keşfetmeni istiyorum, böylece biz de öğrenebilelim ve kendimizi bunlarla donatalım.”

“Sıfır çalışmam gereken şeylerden biri mi? Osmanlılar’a gidip onlardan mı öğreneceğim? Onların ilimlerini mi öğreneceğim?”

Adam kahkaha attı ve Arap rakamlarıyla dolu kâğıdı acemi papaza doğru itti, bir parmağı sayfaya basarak tuttu. “Bunu almana izin veriyorum,” diye söz verdi. “Seni tatmin edebilir ve misyonuna baş koymayı sağlayabilir. Ve evet, belki de sadakatsizlerin yanına gidip onların arasında yaşayacaksın, onların hayat tarzlarını öğreneceksin. Ancak şimdilik bana ve Düzen’e bağlılık yemini etmek zorundasın. Seni gözüm ve kulağım olarak dışarı yollayacağım. Esrarı ve bilgileri öğrenmen için göndereceğim. Korkuları bulacak, her türlü şekil ve biçime bürünmüş karanlığı arayacaksın. Seni her şeyi anlamaya, her şeyi anlamayı amaçlayan Düzen’in bir parçası olmaya gönderiyorum.”

Luca'nın, araştırmaya adanmış bir hayat hayal edince yüzünün aydınlandığını fark etti. Fakat genç adam birden tereddüt etti. "Ne yapacağımı bilemem ki," diye itiraf etti. "Nereden başlayacağımı bilemem. Hiçbir şeyden anlamıyorum! Nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı nereden bileceğim?"

"Seni eğitime göndereceğim. Seni ustalarla çalışmaya göndereceğim. Sana hukuk ve bir mahkeme ya da sorguda kullanman için gereken tüm güçleri öğretecekler. Ne arayacağını ve birisini nasıl sorguya çekeceğini öğreneceksin. Birisinin ne zaman dünya üstündeki güçlerce -belediye başkanları, lordlar- ve ne zaman Kilise tarafından cezalandırılması gerektiğine karar vereceksin. Ne zaman bağışlaman, ne zaman cezalandırman gerektiğini bileceksin. Hazır olduğunda, eğitimin tamamlandığında seni ilk görevine göndereceğim."

Luca başıyla onayladı.

"Birkaç ay boyunca eğitim alacaksın, sonra da seni benim buyruğumla başka ülkelere yollayacağız," dedi adam. "Nereye emredersem oraya gideceksin, orada ne bulursan çalışacaksın. Bana rapor vereceksin. Yanlış yöntemler gördüğünde yargılayabilir, ceza verebilirsin. Şeytan ya da kötü ruh çıkarabilirsin. Öğrenebilirsin. Sürekli her şeyi sorgulayacaksın. Fakat bana ve Tanrı'ya hizmet edeceksin, ben ne dersem o. Bana ve Düzen'e sadık kalacaksın. Görülmeyen dünyada gezecek, görünmeyenlere bakıp sorgulayacaksın."

Bir sessizlik oldu. "Gidebilirsin," dedi adam, sanki en basit direktifleri vermiş gibi. Luca suskun odaklanışını bozdu ve kapıya yöneldi. Eli bronz kapı tokmağındayken adam şöyle dedi arkasından: "Bir şey daha..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Luca döndü. “Sen perilerin getirdiği bir bebektin, değil mi?” Bu hakaret odaya birden bir kova dolusu buz gibi düşüverdi. “Köyün insanları? Senin doğumun hakkındaki dedikodular öyleydi, böylesi yakışıklı ve akıllı bir çocuğun hayatı boyunca kısır gezmış bir kadın ve okuma yazması olmayan bir adamdan olması. Senin sahipsiz bir bebek olduğunu söylemişlerdi, kapılarına perilerin bıraktığı bir çocukmuşsun?”

Soğuk bir sessizlik oldu. Luca’nın sert, genç yüzü hiçbir şey ifşa etmiyordu. “Hayatımda hiç böyle bir soruya cevap vermedim ve umarım hiçbir zaman da vermem. İnsanların, hakkımızda ne dediğini bilmiyorum,” dedi hoyratça. “Hepsi cahil korkak köy insanlarıydı. Annem söylediklerine kulak asmamamı tembihlerdi hep. Bana annem olduğunu, beni her şeyden çok sevdiğini söylerdi. Önemli olan da bu, perilerin bebekleri hakkındaki hikâyeler değil.”

Adam kısa bir kakhaha attı, Luca’ya el sallayarak yol verdi ve kapının arkasından kapanışını izledi. “Belki de korkunun resmini çıkarması için bir peri çocuğunu görevlendiriyorum,” dedi kendi kendine, kâğıtları masasında derleyip toplarken ve sandalyesini geri iterek. “Görülen ve görülmeyen dünya üzerine ne büyük şaka ama! Düzen’e hizmet eden bir peri oğlu. Korkuyu araştırarak bir peri çocuğu.”

LUCRETİLİ KALESİ, HAZİRAN 1453

Luca'nın sorguya çekildiği sırada, Roma'dan yaklaşık yirmi beş kilometre kuzeydoğuda genç bir kadın ailesinin evinin, Lucretili Kalesi'nin şapelinde koyu mavi gözlerini gösterişli İsa haçına dikmiş, sarı saçları siyah peçenin altında dağınık örülmüş, yüzünde gergin ve solgun bir ifadeyle geniş ve konforlu bir koltukta oturuyordu. Altarın üstündeki roze kristal bir kâsede tek bir mum titreyişken gölgelerin arasında bir papaz hareket etti. Genç kız ellerini sıkı sıkı birleştirip diz çöktü, ölüm döşegindeki ve onu görmek istemeyen babası için hararetle dua etti.

Şapelin arka tarafındaki kapı açıldı ve erkek kardeşi sessizce içeri girdi, kızın eğik başını görünce yanına gelip diz çöktü.

Kız yandan bir bakış attı erkek kardeşine, esmer kara kaşlı, vakışıklı bir çocuktı, genç yüzüne acı ve kederin ağırlığı oturmuştu. “Gitti Isolde, gitti. Huzur içinde yatsın.”

Kızın beyaz yüzü buruştu ve ellerini gözlerine bastırdı. “Beni sormadı mı? Son nefesinde bile mi?”

“Onu acı içindeyken görmeni istemedi. Onu güçlü ve sağlıklı hâliyle hatırlamanı istedi. Bilirsin, seni severdi. Fakat son sözleri sana tüm iyilikleri dilediği oldu ve son düşüncesi senin istikbalindi.”

Isolde başını iki yana salladı. “Bana kendi ağzıyla dualarını söylemediğine inanamıyorum.”

Giorgio, kardeşine arkasını dönüp papazla konuşmaya başladı. Papaz da hemen şapelin arka tarafına doğru koştu. Isolde büyük çanın çalmaya başladığını duydu; artık herkes büyük Haçlı Savaşçısı’nın, Lord Lucretili’nin öldüğünü duyacaktı.

“Ruhuna dua etmeliyim,” dedi sessizce. “Naaşını buraya mı getireceksiniz?”

Kardeşi evet anlamında kafa salladı.

“Bu gece ben de nöbet tutacağım,” diye karar verdi Isolde. “Hayattayken izin vermediyse de, artık öldüğüne göre başında oturacağım sabaha kadar.” Duraksadı. “Bana bir mektup bıraktı mı? Ya da herhangi bir şey?”

“Vasiyeti,” dedi erkek kardeşi yumuşak bir sesle. “Vasiyeti senin için planladı. Hayatının son anlarında bile seni düşünüyordu.”

Isolde koyu mavi gözleri yaşlar içinde kafa salladı, ardından ellerini sıkıca birleştirip babasına dua etti.

Isolde babasının öldüğü o ilk ve uzun geceyi aile şapelinde duran tabutunun başında nöbet tutarak geçirdi. Dört özel koruması, pusulanın dört yönünü gösterir şekilde duruyor, tabutun kapağının üstüne püskürtülmüş kutsal suyu ısıldatan uzun mumlar yanıyordu.

Beyazlar içindeki Isolde tan yeri ağarana, papaz günün ilk duasını okumaya gelene dek tabutun önünde diz çöktü. Ancak o zaman ayağa kalktı ve nedimelerinin, onu uyuması için odasına götürmesine razı oldu, derken erkek kardeşinden bir mesaj geldi, kalkmalı ve ortada görünmeliydi, akşam yemeği saatiydi ve ev halkı ev sahibelerini görmek isteyecekti.

Isolde hiç tereddüt etmedi. Büyük ev halkına karşı görevini yerine getirmek üzere yetiştirilmişti ve Lucretili topraklarında yaşayan insanlara karşı yükümlülüğü büyüktü. Babasının kaleyi ve toprakları ona bıraktığını biliyordu. Bu insanlar artık onun sorumluluğu altındaydı. Isolde'yi masanın başında görmek, büyük salona giriş yaptığını izlemek isterlerdi.

Çok sevgili babasını kaybetmenin acısıyla ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olsa da, onlarla birlikte yemeğe oturması beklenirdi. Babası hayatta olsa, böylesini beklerdi. Isolde ne onları, ne de babasını hayal kırıklığına uğrattırdı.

Hizmetlilerin bank gibi uzun masalarda oturduğu, sessizce konuşarak yemek servisini beklediği büyük salona adımını atınca bir uğultu oldu. İki yüzden fazla özel asker, hizmetli ve seyis salonu dolduruyordu, ortada yanan ateşten çıkan duman kararmış yüksek tavana doğru kıvrılarak yükseliyordu.

Özel dairesinden üç kadının eşliğinde içeri giren Isolde'yi görür görmez adamlar ayağa kalkıp şapkalarını çıkarttı, merhum Lucretili Lordu'nun kızına ve kalenin vârisine hürmetlerini gösterdiler.

Isolde, yas rengi koyu mavilere bürünmüştü: Üstüne çivit mavisi dantel atılmış, uzun, konik bir şapka sarı saçlarını örtüyordu, elbisesinin yüksek bel kısmına paha biçilemez Arap altını bir kemer takmıştı, kalenin anahtarları altın bir zincirle beline asılıydı. Arkasından da ona eşlik eden kadınlar yürüyordu, çocukluk arkadaşı Ishraq en öndeydi, kuzey Afrikalı tarzı bir elbise, uzun tunik ve bol pantolon giymiş, yüzünden aşağı kadar uzun bir peçe takmıştı ve salona şöyle bir bakarken yalnızca koyu renk gözleri görünüyordu.

Onun arkasından iki kadın geliyordu. Kale halkı Isolde'ye baş sağlığı dileklerini fısıldarken kadınlar platformun yanında kurulmuş leydiler masasında yerlerini aldı. Isolde alçak basamaklardan büyük masaya çıktı ve ahşap koltukta oturan erkek kardeşini görünce içi gitti, bir taht kadar görkemliydi ve ba-

balalarının yeri ydi burası. Isolde kardeşinin orada oturacağını tahmin etmeliydi, farkındaydı, tıpkı kardeşinin de, bu kalenin Isolde'ye miras kalacağını ve miras okunur okunmaz, büyük koltuğa onun geçeceğini bildiği gibi. Fakat Isolde kederden perişandı ve bundan böyle erkek kardeşini, babasının olması gereken yerlerde göreceğini hiç düşünmemişti. Acısı o kadar tazeydi ki, babasını bir daha asla göremeyeceği de henüz kafasına dank etmemişti.

Giorgio mülayim bir tebessüm edip sağ yanındaki koltuğa geçmesi gerektiğini işaret etti, tıpkı eskiden babasının yanında oturduğu gibi.

“Prens Roberto'yu hatırlıyorsun.” Giorgio solunda oturan, kan ter içinde, yuvarlak yüzlü bir adamı gösterdi, adam da ayağa kalkıp Isolde'ye eğilerek selam vermek için masanın önüne yürüdü. Isolde elini prense verdi ve soru sorar gibi kardeşine baktı. “Kaybımızdan dolayı acımızı paylaşmak için geldi.”

Prens tarafından eli öpülürken nemli dudakların değdiği ni hisseden Isolde yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Kulağına bir şey fısıldamak istercesine Isolde'ye bakıyordu, sanki bir sır paylaşıyorlardı. Isolde elini geri çekip kardeşinin kulağına eğildi. “Babam daha dün ölmüşken akşam yemeğine misafirin olmasına çok şaşırdım.”

“Hemen gelmesi çok iyi,” dedi Giorgio, salona giren hizmetlilere işaret etti, omuz yüksekliğinde taşıdıkları tepsiler tepeleme av eti, diğer et ve balık yemekleriyle, koca koca ekmeklerle, şişelerce şarap ve bira sürahileriyle doluydu.

Kalenin papazı şükür duası etti ve ardından hizmetliler tepsileri dan diye masalara bıraktı, adamlar paylarına düşen

etleri kesmek, kalın esmer ekmek dilimlerini buğulama balık ve geyik etiyle doldurmak için kemerlerinden ve botlarından hançerlerini çıkardı.

Hiçbir şey değişmemiş gibi büyük salonda oturup yemek yemek Isolde için çok zordu. Babası özel askerlerince korunarak şapelde ölü yatarken ve ertesi gün gömülecekken bunu yapamazdı. Gözyaşlarının, içeri giren, her masaya daha da çok yiyecek taşıyan, bira bardaklarını çat çat koyan, Giorgio ve tepsiden en iyi parçaları seçip kalanları gün içinde kendilerine iyi hizmet vermiş adamlara gönderen misafirin oturma en üstteki masaya en iyi bira, şarap ve yiyecekleri getiren hizmetlileri görmesini engellediğini fark etti. Prens ve Isolde'nin erkek kardeşi güzelce yemek yedi ve daha fazla şarap istedi. Isolde ise yemeğini didikledi ve uysalca kadınların masasına baktı, sessiz bir anlayışla izleyen Ishraq ile göz göze geldi.

Herkes yemeğini bitirdi. En üst masaya şekerli meyveler ve marzipan ikram edilip toplandıktan sonra Giorgio, Isolde'nin eline dokundu. "Hemen odana çekilme," dedi. "Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Isolde yemek masasından kalkmalarına izin vermek için Ishraq ve diğerlerine kafa salladı, onları leydilerin odasına gönderdi, sonra da yüksek platformdaki masalarının arkasındaki küçük kapıdan geçip Lucretili ailesinin akşam yemeğinden sonra oturduğu özel odaya girdi. Duvarın yanında bir ateş yanıyordu ve üç koltuk ateşe çevrilmişti, erkekler için küçük bir şarap karafı ve Isolde için de bira hazırlanmıştı. Isolde yerine otururken iki genç içeri girdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Babamızın mirası hakkında konuşmak istiyorum seninle,” dedi Giorgio, herkes oturunca.

Isolde, Prens Roberto’ya doğru baktı.

“Roberto’yu da ilgilendiriyor,” diye açıkladı Giorgio. “Babam ölmeden önce en büyük umudunun, senin mutlu ve güvende olduğunu bilmek olduğunu söyledi. Seni çok seviyordun.”

Isolde parmaklarını soğuk dudaklarına bastırıp gözlerindeki yaşları kırptırarak geri itti.

“Anlıyorum,” dedi kardeşi nazikçe. “Yastasın farkındayım. Fakat bilmelisin ki, babam senin için bir şey ayarlamıştı ve bu planı yürütmek gibi kutsal bir görevi de bana verdi.”

“Niçin bana kendi söylemedi?” diye sordu Isolde. “Niçin benimle konuşmadı? Biz her şeyi konuşurduk. Benim için ne planladığını biliyorum. Eğer evlenmemeyi seçersem, burada yaşayabileceğimi söylerdi, bu kale bana miras kalacaktı. Sen de onun kalesini ve Fransa’daki toprakları alacaktın. Böyle karar verdik. Üçümüz birlikte böyle kararlaştırdık.”

“Babam iyiymken vermiştik o kararı,” dedi Giorgio sabırla. “Fakat hastalanıp içi korku dolunca fikrini değiştirdi. Sonra da senin onu o kadar hasta ve acı çekerken görmene dayanamadı. İşte o zaman, ölümün pençesindeyken seni tekrar düşününce ilk planını bir kez daha gözden geçirdi. Senin güvende olacağından emin olmak istedi. Sonra da senin için iyi bir plan yaptı –Prens Roberto ile evlenmeni önerdi, sana çeyiz olarak da hazineden bin altın taç almamızı kabul etti.”

Kendini bu kalenin, verimli çayırların, gür ormanların, yüksek tepelerin vârisi olarak görececek şekilde yetiştirilmiş bir

kadın için çok ufak bir miktardı bu. Isolde ağzı açık kalarak baktı. “Neden o kadar az?”

“Çünkü buradaki prens bize, seni olduğun gibi -cebinde bin taçtan fazlası olmadan- kabul edeceğini ima etme şerefini gösterdi.”

“Ve hepsi sende kalacak,” diye temin etti adam Isolde’yi, koltuğunun kolçağında duran eline dokunarak. “İstediğin yere harcamak üzere sende duracak. Güzel prenses için güzel şeylere harcamak üzere.”

Isolde erkek kardeşine baktı, bunun ne anlama geldiğini anlayınca koyu mavi gözlerini kıstı. “Bu kadar küçük bir çeyiz demek, kimse beni almayı teklif etmeyecek demektir,” dedi. “Sen de biliyorsun. Buna rağmen daha fazlasını istemedin, öyle mi? Bunun beni, herhangi bir gelecek güvencesinden mahrum bırakacağı konusunda babamı uyarmadın. Peki ya babam? Beni prensle evlenmeye zorlamak istedi mi?”

Prens elini etli butlu göğsüne koydu ve alçakgönüllü bir şekilde bakışlarını önüne indirdi. “Diğer birçok leydi için zorlama söz konusu olmazdı,” diye altını çizdi.

“Senin sahip olabileceğin daha iyi bir koca hayal edemiyorum,” dedi Giorgio yumuşakça. Arkadaşı da gülümseyip Isolde’ye kafa salladı. “Babam da böyle düşünüyordu. Prens Roberto ile de çeyizin konusunda anlaştık ve seninle evleneceğine o kadar memnun oldu ki, başka herhangi bir şey getirmen gerekmediğini belirtti. Herhangi birini, senin çıkarını düşünmemekle suçlamaya hiç lüzum yok. Senin için bir aile dostuyla, bir prensle ve zengin bir adamla evlenmekten daha iyi ne olabilir?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Isolde'nin cevaba karar vermesi bir saniye sürdü. "Evliliği düşünemem," dedi dümdüz bir sesle. "Beni bağışlayın Prens Roberto. Ama babamın ölümünden sonra... Bunun için çok erken. Bırakın bu konuyu konuşmayı, bunu düşünmeye bile dayanamam."

"Konuşmamız şart," diye ısrar etti Giorgio. "Babamın vasiyetinde koşul olarak seni yerleştirmemiz yazıyor. Hiçbir gecikmeye müsaade etmiyor. Ya buradaki arkadaşım ile hemen evlenmen ya da..." Sustu.

"Ya da ne?" diye sordu Isolde, birden korkarak.

Giorgio, "Manastır," dedi dümdüz. "Babam dedi ki, eğer evlenmeyeceksen, seni manastıra başrahibe atamalıyım ve orada yaşamalıymışsın."

"Asla!" diye haykırdı Isolde. "Babam bunu bana asla yapmazdı!"

Giorgio kafa salladı. "Ben de çok şaşırdım ama başından beri senin için planladığı geleceğin bu olduğunu anlattı. O yüzden son başrahibe öldükten sonra onun yerini doldurmuş. Daha o zaman, bir yıl önce, senin elinin altında durman gerektiğini düşünmüş. Burada, Lucretili'de tek başına kalıp dünyanın tehlikelerine maruz bırakılamazmışsın. Eğer evlenmek istemiyorsan, manastırda güvende tutulmalıymışsın."

Prens Roberto kurnaz kurnaz gülümsedi. "Bir rahibe ya da bir prenses," diye ortaya sürdü. "Bence seçimi yapmak çok zor olmayacak."

Isolde ayaklandı. "Babamın benim için bunu planladığına inanamıyorum," dedi. "Asla böyle bir şey önermemişti. Toprakları ikimiz arasında bölüştüreceği konusunda çok açık-

tı. Burayı ne kadar sevdiğimi biliyordu. Buraya ve bu insanlara olan düşkünlüğümden haberdardı. Bu kaleyi ve toprakları bana bırakacağını, sana da Fransa'daki mülkümüzü vereceğini söylemişti.”

Giorgio üzgünmüşçesine kafasını salladı. “Hayır işte, fikrini değiştirdi. En büyük çocuk, tek oğul ve gerçek vâris olarak ben her şeye sahip olacağım. Hem buradaki, hem de Fransa'daki topraklara ve sen de bir kadın olarak gitmek zorundasın.”

“Giorgio, ağabey, beni evimden uzağa gönderemezsin ya?”

Ağabeyi ellerini iki yana açtı. “Yapabileceğim bir şey yok. Babamın son isteği bu ve yazılı, imzalı ifadesi bende. Ya evleneceksin -ve Prens Roberto dışında kimse seni almıyor- ya da manastıra gideceksin. Sana bu seçimi tanıması da babamın iyiliği. Başka babalar olsa, emri verir bırakırdı.”

“Affedersiniz,” dedi Isolde, öfkesini kontrol etmeye çalışırken sesi titreyerek. “Yanınızdan ayrılmalı ve odama çekilip bunu düşünmeliyim.”

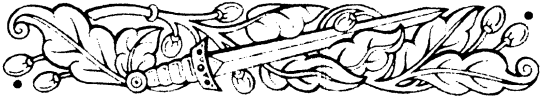
“Fazla uzun sürmesin!” dedi Prens Roberto arsız bir gülüşle. “Ben çok beklemem.”

“Cevabımı yarın veririm.” Isolde kapıda durdu ve dönüp erkek kardeşine baktı. “Babamın mektubunu görebilir miyim?”

Giorgio evet anlamında kafa sallayıp kâğıdı ceketinden çıkardı. “Sende kalabilir. Bu bir nüshası. Diğerini güvenli bir yerde tutuyorum; babamın dileğinden şüphe edemeyiz. Ona itaat edip etmeyeceğini düşünmeyecek, nasıl edeceğine karar vereceksin. Onun sözünden çıkmayacağını biliyordu.”

“Biliyorum,” dedi Isolde. “Ben onun kızıyım. Tabii ki onun emrine uyacağım.” Prens’e hiç bakmadan odayı terk etti,

oysaki adam ayağa kalkıp cakalı bir şekilde eğilmişti, sonra da sanki konu karara bağlanmış gibi dönüp Giorgio'ya göz kırptı.

Isolde gecenin ortasında kapısının sessizce tıklatılmasıyla uyandı. Yastığı yanağının altında ıslanmıştı; uykusunda ağlıyordu. Birden niçin böyle kalbi kırılmış gibi bir acı duyduğunu merak etti –sonra şapeldeki tabutu ve sessizce nöbet tutan şövalyeleri hatırladı. Istavroz çıkardı.

“Tanrı ruhunu korusun ve kurtarsın,” diye fısıldadı. “Bana da bu kederimde huzur versin. Nasıl dayanacağımı bilmiyorum.”

Küçük tıklatma sesi gene duyulunca Isolde yatağın işlemeli örtüsünü örtüp elinde anahtarla kapıya yürüdü. “Kim o?”

“Prens Roberto. Seninle konuşmalıyım.”

“Kapıyı açamam, yarın konuşuruz.”

“Seninle bu gece konuşmam lazım. Vasiyet ve babanın dileği hakkında.”

Isolde duraksadı. “Yarın...”

“Sanırım senin için bir çıkış yolu biliyorum. Neler hissettiğini anlıyorum ve sana yardım edebilirim.”

“Ne çıkış yolu?”

“Kapının ardından bağıraramam. Beni içeri al, Isolde. Kapıyı azıcık arala da fısıldayım.”

“Sadece aralıyorum,” dedi Isolde ve anahtarı çevirdi, azıcık açılmasından emin olmak için ayağını kapının arkasında tuttu.

Prens kilidin çevrildiğini duyar duymaz kapıyı öyle bir kuvvetle itti ki, kapı Isolde'nin kafasına vurdu ve kız odanın içine savruldu. Roberto kapıyı arkasından güçlü bir şekilde çarptı ve anahtarı çevirip ikisini içeri kilitledi.

“Beni reddedeceğini mi sandın?” diye sordu sinirli sinirli, Isolde yalpalayarak ayağa kalkarken. “Sen şu beş parasız hâlinle bana hayır diyebileceğini mi zannettin? Kapalı kapının ardından seninle konuşmak için yalvaracağımı mı düşündün?”

“Ne cüretle buraya zorla girersin?” diye sordu Isolde, öfkeden bembeyaz olarak. “Ağabeyim seni öldürür!”

“Ağabeyin bana izin verdi,” diye kahkaha attı Roberto. “Ağabeyin beni senin kocan olarak onayladı. Sana gelmemi kendisi önerdi. Şimdi hemen yatağa git.”

“Ağabeyim mi?” Isolde kendi ağabeyinin ihanetine uğradığını anladı. Karşısındaki yabancı kendinden son derece emin bir ifadeyle ona yaklaşırken geçirdiği şok dehşete dönüştü.

“Seni şimdi alsam daha iyi olur diye düşündü,” dedi Roberto. “İstersen bana direnebilirsin. Hiçbir şey fark etmez. Dövüşmeyi severim. İhtiraslı kadınları severim, günün sonunda daha itaatkâr olurlar.”

“Senin gözün dönmüş,” dedi Isolde hiç şüphe etmeden.

“Nasıl dersen. Ama seni sözlü eşim kabul ediyorum ve bu sözü şimdi mühürleyeceğiz, böylece yarın yanlış bir karar vermeyeceksin.”

“Sarhoşsun sen,” dedi Isolde, Prens’in nefesindeki ekşi şarap kokusunu alarak.

“Evet, Tanrı’ya şükür, zamanla ona da alışırsın.”

İri omuzlarındaki ceketi atarak Isolde’nin üstüne yürüdü. Isolde geriledi, sindi ve arkasında dört direkli yatağın direklerinden birini hissetti, daha fazla geri kaçamadı. Ellerini arkasına koydu ki Prens tutamasın, kadife yatak örtüsünü hissetti ve hemen altında da soğuk çarşafların arasına itilmiş, sıcak köz dolu bakır tavayı.

“Lütfen,” dedi. “Saçmalıyorsun. Misafirperverliğimizi zedelıyorsun. Burada misafirimizsin, babamın naaşı şapelde yatıyor. Savunmasızım ve bizim şarabımızla sarhoşsun. Lütfen odana git ve seninle yarın, kibarca konuşalım.”

“Hayır,” dedi Prens ağzının suyu akan bir hayvan gibi. “Hiç sanmıyorum. Bence bu geceyi senin yatağında geçireceğim. Yarın sabah da benimle kibarca konuşacağından eminim.”

Isolde’nin elleri, ısıtma tavaasının sapını kavradı. Roberto pantolonunun iplerini çözmek için durduğunda Isolde dışarı doğru çıkıntı yapan gri pamuklu çamaşırı görünce midesi bulandı. Roberto, Isolde’nin koluna uzandı. “Canın acımayacak,” dedi. “Hatta zevk bile alabilirsin.”

Isolde kolunu aniden savurup ısıtma tavaasını çıkararak Prens’in kafasına indirdi. Kıpırmızı közler ve küller adamın başından aşağı dökölüp yerlere saçıldı. Prens acıyla haykırdı ve Isolde ondan kaçtı. Sonra dönüp bir kere daha sertçe vurdu. Prens ise mezbahaya giden büyükbaşlar gibi yere yığılıp kaldı.

Isolde bir sürahi su alıp halıya saçılan közlerin üstüne dök-tü, sonra da terliğıyle yavaşça Prens’i dürttü. Adam kıpırdama-

dı, bayılmıştı. Isolde iç odalardan birine gidip kapıyı açtı ve fısıldadı, “İshraq!” Kız uyku mahmuru gözlerle yanına gelince Isolde ona yere yığılmış adamı gösterdi.

“Öldü mü?” diye sordu kız sakın sakın.

“Hayır. Sanmıyorum. Ama onu buradan çıkarmama yardım et. Lütfen.”

İki genç kadın halıyla birlikte Prens Roberto’nun hareketsiz bedenini çekti. Arkasından kül ve su karışımı bir iz geliyordu. Prens’i, Isolde’nin odasının dışındaki koridora çıkarıp durdular.

“Senin yanına gelmek için ağabeyinin iznini aldı zannediyordum?”

Isolde evet anlamında kafa salladı ve Ishraq da kafasını çevirip Prens’in beyaz suratına tükürdü. “Kapıyı ne diye açtın?”

“Bana yardım edecek sandım. Bana yardım etmek için bir fikri olduğunu söyledi, sonra da zorla odaya girdi.”

“Canını yaktı mı?” Kızın koyu renk gözleri arkadaşının yüzünü inceliyordu. “Alnın?”

“Kapıyı birden itince başıma vurdu.”

“Sana tecavüz mü edecekti?”

Isolde başıyla onayladı.

“O hâlde bırakalım burada kalsın,” diye karar verdi Ishraq. “Köpek gibi yerde yatarken ayılsın ve sürüne sürüne odasına dönsün. Eğer sabah olduğunda hâlâ buradaysa, zaten hizmetliler onu bu hâlde bulup alay konusu ederler.” Eğilip boğazından, bileklerinden ve pantolonunun geniş kuşağının altından nabzını ölçtü. “Yaşayacak,” dedi kendinden emin. “Gerçi şuracıkta gırtlığını kessek yokluğu hissedilmez.”

“Tabii ki öyle bir şey yapamayız,” dedi Isolde titrekçe.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Prens'i öylece bıraktılar. Adam kıyıya vurmuş bir balina gibi yatıyordu ve pantolonunun ipleri hâlâ çözülüydü.

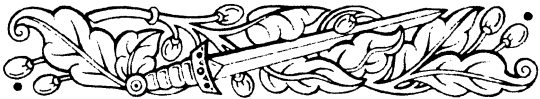
“Burada bekle,” dedi Ishraq ve odasına gitti.

Elinde bir kutuyla geri döndü. Parmaklarının ucunu kullanarak, narince ama iğrenerek Prens'in pantolonunu çekiştirip iyice açtı. Keten gömleğini kaldırdı, çıplaklığını ortaya çıkardı. Kutunun kapağını açtığı gibi içindeki baharatı adamın tenine boca etti.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Isolde.

“Kurutulmuş acı biber. Çok kuvvetlidir. Uyuz eşek gibi kaşınacak ve alerji olmuş gibi cildi şişecek. Bu geceki işten büyük pişmanlık duyacak. Bir ay boyunca kaşınacak, kaşıyacak, kanayacak ve bir süre başka kadınlara musallat olamayacak.”

Isolde güldü, karşısındaki babasıymış gibi elini uzattı ve iki kadın şövalye usulü bileğe kadar tokalaştılar. Ishraq da sırıttı. Sonra da dönüp odalarına girdiler ve kapıyı baygın prensin suratına kapattılar.

Ertesi sabah Isolde şapele gittiğinde babasının tabutu kapalıydı ve aile mezarına gömülmeye hazırdı –Prens ise gitmişti.

“Seninle evlenme isteğini geri çekti,” dedi ağabeyi buz gibi bir sesle, şapelde Isolde'nin yanındaki yerini alıp diz çökerken. “Herhâlde aranızda bir şey geçti?”

“Hainin teki o,” demekle yetindi Isolde. “Ve eğer iddia ettiği gibi, onu benim kapıma sen gönderdiysen, sen de hainsin.”

Giorgio başını öne eğdi. “Elbette öyle bir şey yapmadım. Özür dilerim, biraz sarhoş oldum ve ikna olman için yalvara-bileceğini söyledim. Sen neden kapını açtın ki?”

“Çünkü arkadaşının, senin gibi şerefli bir erkek olduğuna inandım.”

“Kapını açmakla büyük hata ettin,” diye suçladı kardeşi onu tekrar. “Yatak odanın kapısını bir erkeğe açmak, hem de sarhoş bir erkeğe! Kendine nasıl mukayyet olacağını bilmiyormsun. Babam haklıydı, seni güvenli bir yere yerleştirmeliyiz.”

“Güvendedim! Kendi odamda, kendi kalemdeydim, ağabeyimin arkadaşıyla konuşuyordum. Risk altında olmama-lıydım,” dedi Isolde sinirlenerek. “Böyle bir adamı soframıza oturtmamalıydın. Babam olsa, onun bana iyi bir koca olacağını asla düşünmezdi.”

Isolde ayağa kalkıp koridor boyunca yürüdü, ağabeyi de onu takip etti. “Eh, neyse, onu bu kadar kızdıracak ne söyledin?”

Isolde közle dolu tavanın, Prens’in şişko yüzüne inişini zihninde canlandırınca yüzünde oluşan tebessümü gizledi. “Hislerimi açıkça ifade ettim. Onu bir daha hiç görmeyeceğim.”

“Eh, kolay olmuş,” dedi Giorgio lafi dolandırmadan. “Çünkü bir daha hiçbir erkekle görüşemeyeceksin. Eğer Prens Roberto ile evlenmezsen, manastıra gitmek zorundasın demektir. Babamız sana başka şans bırakmadı.”

Ağabeyinin sözleri kafasına dank ederken Isolde sustu ve tereddütle elini erkek kardeşinin koluna koydu. *Acaba beni özgür bırakması için Giorgio'yu nasıl ikna edebilirim*, diye düşündü.

“Öyle görünmeye hiç gerek yok,” dedi Giorgio başından savarcasına. “Vasiyetin maddeleri açık ve net, sana dün gece söyledim. Ya Prens, ya manastır. Şu anda ise yalnızca rahibelik seçeneği kaldı.”

“Hacca giderim,” diye teklif etti Isolde. “Buradan uzağa.”

“Gitmeyeceksin. Bir an bile hayatta kalamazsın! Daha kendi evinde güvende duramıyorsun.”

“Gidip babamın arkadaşlarının yanında kalırım –kim olursa. Vaftiz babamın oğluna, Wallachia Kontu’na gidebilirim. Ya da Bradour Dükü’ne gidebilirim...”

Giorgio’nun yüzü sertti. “Gidemezsin. Yapamayacağını biliyorsun. Babam ne emrettiyse onu uygulamak zorundasın. Başka şansım yok, Isolde. Tanrı biliyor ya senin için her şeyi yapardım ama vasiyet ortada ve babama itaat etmek zorundayım –tıpkı senin gibi.”

“Ağabey, beni bunu yapmaya zorlama.”

Giorgio şapelin girişindeki kubbeli kemere baktı ve alnını soğuk taşa dayadı, sanki Isolde yüzünden başı ağrıyordu. “Kardeşim, elimden bir şey gelmez. Manastırdan kurtulmak için tek şansındı Prens Roberto. Babamın vasiyeti böyle. Onun kılıcı, geniş kılıcı üstüne yeminliyim, vasiyetini yerine getireceğim. Kardeşim –ben de aynı senin gibi güçsüzüm.”

“Geniş kılıcını bana bırakacağına söz vermişti.”

“Artık benim. Diğer her şeyle birlikte.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Isolde yavaşça elini omzuna koydu. “Eğer bekâret yemini edersem, burada seninle kalamaz mıyım? Kimseyle evlenmem. Kale senin, anlıyorum. Sonunda o da her erkeğin yaptığını yaptı, oğlunu kayırdı. Sonunda tüm büyük erkeklerin yaptığını yaptı ve bir kadını refah ve güçten uzaklaştırdı. Peki burada yaşarsam, fakir ve güçsüz bir hâlde, yüzüme erkek gözü değmeden, senin sözünden çıkmadan... Yine de burada kalamaz mıyım?”

Giorgio hayır anlamında kafa salladı. “Benim iradem değil, babamın iradesi bu. Ve senin de kabul ettiğin üzere, hayat böyle. Babam seni neredeyse erkek gibi büyüttü, bir sürü gücün ve zenginliğin vardı. Fakat artık asil bir kadının hayatını yaşamak zorundasın. En azından manastır yakın diye sevinmelisin. Çok sevdiğin bu yerlerden fazla uzağa taşınmak zorunda kalmayacaksın. Sürgün edilmedin. Herhangi bir yere gitmeni de emredebilirdi. Fakat bizim mülkümüzün içinde kalacaksın. Ara sıra seni ziyarete gelirim. Son gelişmeleri anlatırım. Belki daha sonra benimle ata binebilirsin.”

“Ishraq da benimle gelebilir mi?”

“Ishraq’ı, istersen ve onlar da gönüllüyse bütün kadınlarını yanına alabilirsin. Fakat manastırdan yarın bekleniyorsun. Gitmek zorundasın, Isolde. Rahibelik yemini etmeli ve o manastırın bir üyesi olmalısın. Başka seçeneğin yok.”

Giorgio tekrar kardeşine döndü ve onun ilk kez dizgine koşulan genç bir kısırak gibi titrediğini gördü. “Hapse atılmak gibi,” diye fısıldadı Isolde. “Üstelik hiçbir suç işlemedim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Giorgio'nun da gözleri yaşlıydı. “Kardeşini kaybetmek gibi,” dedi. “Hem babamı gömüyor, hem de kardeşimi kaybediyorum. Sensiz buraya nasıl katlanacağım, bilmiyorum.”

LUCRETİLİ MANASTIRI, EKİM 1453

Birkaç ay sonra Luca, Roma'dan dönüş yolundaydı, atını doğuya doğru sürüyordu, üstünde düz bir gömlek, kahverengi bir kep ve altında yepyeni atı vardı.

Hizmetlisi Freize ona eşlik ediyordu, geniş omuzlu, kare suratlı, on dokuzunu yeni bitirmiş bir oğlandı. Luca manastırı terk ettiğinde onun için çalışmak, maceralar onu nereye sürüklerse sürüklesin takip etmek için cesaretini toplamıştı. Başkeşiş şüpheliydi fakat Freize mutfakta ayak işlerini yaparken bile yeteneksizliğini kanıtlamıştı. Macera tutkusu öylesine büyüktü ki, çileli hayatlar süren keşişlere pastırma kızartmaktansa Papa'nın kendisi tarafından göreve getirilmiş özel bir efendiyi takip ede-

rek 'lanrı'ya daha büyük hizmet etmiş olacaktı. Zorluklara göğüs germeye hazır genç bir çırağı kaybetmekten memnun başkeşiş, mutfakta sakarcıbaşı bir çocuğu bu uğurda gözden çıkarabilirdi.

Freize güçlü bir ata biniyor, üstüne üstlük mallarıyla yüklü bir eşiği yönetiyordu. Bu ufak grubun en arkasında da ikiliye sürpriz biri vardı: Peder Peter. Son anda yaptıklarının kaydını tutmak için onlarla yolculuk etmek üzere görevlendirilmişti.

“Bir casus,” diye mırıldandı Freize, bıyık altından efendisine. “Hiç casus görmesem inanacağım. Solgun yüzlü, yumuşak elli, bakışları güven dolu: Başı bir keşiş gibi tıraş edilmiş ama üstünde centilmen giysileri. Kuşkusuz bir casus bu.”

“Beni mi gözetliyor? Hayır, çünkü ben hiçbir şey bilmiyorum ve yapmıyorum. O hâlde kimi gözetliyor? Herhâlde genç efendimi, küçük serçe. Çünkü ondan başka da atlar var ve onlar sapkın değil, kâfir değil. Buradaki tek dürüst yaratık onlar.”

“Burada benim katibim olarak hizmet ediyor,” diye cevap verdi Luca sinirlenerek. “Ve bir katibe ihtiyacım olsa da olmasa da, onu yanımda tutmalıyım. O yüzden diline hâkim ol.”

“Benim katibe ihtiyacım var mı?” diye sordu Freize kendi kendine, atını mahmuzlarken. “Yo. Çünkü ben bir şey yapmıyorum ve bilmiyorum, yapsaydım bile bir yere yazmazdım –kelimeler sayfaya düşünce güvenilirliği kaybolur. Ayrıca okuma yazma bilmemek de beni sanırım koruyor.”

“Ahmak,” dedi Peder Peter, Freize'nin yanından geçerken.

“*Ahmak* diyor bana,” diye tekrarladı Freize atının kulağına ve karşılarında hafif eğimle yükselen yola. “Söylemesi kolay: Kanıtlaması güç. Hem ayrıca daha kötülerini de işittim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sabahtan beri keçiler için açılmış daracık bir patikadan öte bir şey olmayan bir yolda gidiyorlardı. Verimli vadiden yukarı kıvrıldıkça kıvrılmışlardı, zeytinlerin ve asma bahçelerinin bulunduğu taraçalardan altın ve bronz rengine dönen koca koca huş ağaçlarının olduğu ormanlığa yükselmişlerdi. Gün batımında, tepelerindeki kubbeli gök uçuk pembeye dönerken katip iç cebinden bir kâğıt çıkardı. “Bunu gün batımında size vermem emredilmişti,” dedi. “Eğer kötü haberse beni bağışlayın. İçinde ne yazdığını bilmiyorum.”

“Bunu sana kim verdi?” diye sordu Luca. Mektubun arkasındaki mühür parlak ve pürüzsüzdü, üstünde bir damga yoktu.

“Beni işe alan, size de emir veren lord,” dedi Peter. “Emirleriniz böyle gelecek elinize. Bana bir gün ve zaman, ya da bazen bir yön söylüyor, ben de size o zaman ve orada görevinizi veriyorum.”

“Bunca zaman cebinin içinde miydi hepsi?” diye sordu Freize.

Katip ağırbaşlı bir şekilde kafa salladı.

“İstediğin zaman onu baş aşağı çevirip sallayabilirim,” diye yorum yaptı Freize, efendisine sessizce.

“Her şeyi emredildiği şekilde yapacağız,” diye cevapladı Luca. Atının dizginlerini şöyle bir omzuna atıverdi ve serbest kalan elleriyle mühürü kırıp katlanmış kâğıdı açtı. “Lucretili Manastırı’na gitme emri bu,” dedi. “Manastır iki evin ortasında, hem rahibe evi, hem de keşiş yurdu. Rahibe evini soruşturmam gerekiyor. Bizi bekliyorlar.” Mektubu katlayıp Peter’a geri verdi.

“Onları nasıl bulacağımız da anlatılmış mı?” diye sordu Freize içi karararak. “Yoksa ağaçların altında kafayı vurur, kuru ekmekle öğün yaparız. Fıstık bir de. Tek yiyebileceğimiz fıstık. Açgözlülükten kafayı yiyebiliriz onlarla. Ya da belki şansımız yaver gider, bir mantar buluruz.”

“Şu önümüzdeki yol,” diye lafını kesti Peter. “Manastır kaleye yakın. Keşiş yurdunda ya da rahibe evinde iyi ağırlanacağımızı tahmin ediyorum.”

“Rahibe manastırına gideceğiz,” diye karar verdi Luca. “Bizi bekliyorlarmış, öyle yazıyor.”

Rahibe manastırı kimseyi karşılamayı bekliyormuş gibi değildi. Hava kararmasına rağmen hiçbir yerde buyur edici ışıklar görünmüyordu, hiçbir kapı açık değildi. Dış duvara bakıldığında bütün gölgelikler kapalıydı ve aralardan sadece daracık, cılız mum ışığı sızıyordu. Karanlıkta buranın ne kadar büyük bir yer olduğunu anlayamadılar. Sadece geniş kemerli girişin iki yanından yükselen iki yüksek duvar görülüyordu. Kocaman, ahşap girişte loş bir fener asılıydı. İncecik sarı bir ışık aşağı vuruyordu ve Freize atından inip hançerinin sapıyla ahşap girişe vurunca içeriden birisinin gürültüden şikâyet ettiğini, ardından da bakmak için kapıda küçük bir deliği açtığını duydular.

“Ben Luca Vero ve yammdakiler iki hizmetlim,” diye bağırdı Luca. “Beni bekliyorlar. İçeri alın.”

Delik pat diye kapandı, ardından girişin sürgüsünün yavaşça açıldığını, tahta barların kaldırıldığını duydular. Girişin bir tarafı isteksizce gıcırdayarak açıldı. Freize atını ve eşeğini yürüttü, Luca ve Peter da kaldırım taşlı avluya at üstünde girdi ve iri yarı bir kadın hizmetli kapıyı arkalarından iterek kapattı. Adamlar atlarından inip etrafa bakındı, bu arada gri yünler içinde ve beline sade bir iple bağlanmış gri bir palto giymiş yaşlı bir bilge kadın, taşıdığı feneri yukarı kaldırıp üçlüyü süzdü.

“Soruşturma yapması için gönderilen adamlar mısınız? Çünkü onlar değilseniz ve misafirperverlik bekliyorsanız, keşiş yurduna gitseniz iyi olur,” dedi Peter’a, ona ve asil atına bakarak. “Burada sıkıntılı günler geçiriyoruz, misafir istemiyoruz.”

“Hayır, ben rapor yazıyorum. Soruşturmanın katibiyim. Bu Luca Vero, soruşturma yapmak için burada.”

“Bir oğlan!” diye haykırdı küçümseyerek. “Sakalsız bir oğlan?”

Luca siniri bozularak kızarıp bozardı, sonra da bacağını atının boynundan aşağı salladı ve yere atladı, dizginleri Freize’ye attı. “Kaç sene yaşadığım ya da sakalımın olup olmaması önemli değil. Burada soruşturma yapmak üzere görevlendirildim ve yarın işimi yapacağım. Bu arada yorgun ve açız, bizi yemekhaneye ve misafirhaneye götürün. Lütfen Başrahibe’ye burada olduğumu ve yarın sabah duasında onunla görüşeceğimi haber verin.”

“İleride, şu tarafa,” dedi kadın, fenerini kaldırıp Luca’nın güzel yüzüne bir kez daha bakarak ve koyu baş örtüsünün altında kızardı, ela gözleri öfkeyle parladı.

“İleride, şu tarafa, öyle mi?” diye sordu Freize atını az ötedeki ahırlara götürürken. “Yaşlılıktan turşusu kurulmuş cevi-ze dönmüş bir bakire, bizim küçük lorda sakalsız mı diyor? Üstelik o bir dâhi ve perilerin getirdiği bir çocukken?”

“Sen, atları ahırlara götür. Oradaki görevli rahibe seni mutfağa getirir,” diye yapıştırdı kadın, Freize’ye ani bir enerjiyle. “Ahırda yiyip yatabilirsin. Sen...” Peter’ı alıcı gözüyle süzdü, Freize’den yüksek konumda olduğuna karar verdi. “Mutfak koridorunda yiyebilirsin. Şu kapıdan girersen bulabilirsin. Misafirhanede uyuma vaktin geldiğinde sana yolu gösterirler. Sen...” Luca’ya döndü. “Sen soruşturmacı, seni yemekhaneye ve kendi odana götüreceğim. Papaz olduğunu söylediler.”

“Henüz yeminimi etmedim,” dedi Luca. “Kilise’nin hizmetindeyim ama henüz yerleştirilmedim.”

Papazlık için fazla yakışıklı, kafasının tepesini kazıtmış ama uzamış bile, dedi kadın içinden. Sonra Luca’ya dönüp “Ziyaretçi rahip odasında uyuyabilirsin. Yarın sabah da Başrahibe’ye burada olduğunu söyleyeceğim,” dedi.

Tam yemekhaneye giden yolu gösteriyordu ki, içerideki gürültü patırtının ortasından bir leydi çıktı. Üstündeki rahibe giysisi kolalı yünden yapılmıştı. Kafasındaki beyaz kep de gülümseyen gri gözlerinin saklayan bembeyaz yüzünden geriye itilmişti. Belindeki kuşak en kaliteli deridendi ve ayağında işçi kadınların ayaklarını çamurdan korumak için giydiği türden sert ayakkabılardan değil, yumuşak, deri terlikler vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Soruşturmayı yürütecek memurumuzu selamlamaya geldim,” dedi, elindeki mumu yukarı doğru tutarak.

Luca bir adım öne çıktı. “Soruşturmayı yapacak kişi benim,” dedi.

Leydi gülümsedi, hızlı bir göz atışta adamın boyunu posunu, yakışıklılığını ve gençliğini süzdü. “Yorgun olmalısınız, sizi yemeğe götüreyim. Rahibe Anna da atlarınızın ahıra konmasından ve adamlarınızın rahatlığından sorumlu olacak.”

Luca başını öne eğdi ve leydi ona arkasını döndü, kemerli taş girişten takip etmesini bekledi, kubbeli tavanlı bir yemekhaneye çıkardı dar bir koridordan. En arka uçta, gece için yakılmış ateşin yakınında tek kişilik bir yer hazırlanmıştı; bardakta şarap, tabakta ekmek, bir kâsenin iki yanında kaşık ve çatal vardı. Luca zevkle iç geçirip sandalyeye oturdu, aynı anda da hizmetli kızlardan biri ellerini yıkaması için bir çanak ve su, kurulanması için kaliteli bir keten bez getirdi. Arkasından da fırında tavuk ve sebze taşıyan başka bir hizmetli kız göründü.

“Başka bir ihtiyacınız var mı?” diye sordu leydi.

“Teşekkürler,” dedi Luca beceriksizce. Kadının huzurunda rahatsızdı. On bir yaşında manastıra girip ant içtiğinden beri annesi dışında hiçbir kadınla konuşmamıştı. “Ve siz de?..”

Leydi, Luca’ya gülümsedi ve Luca o tebessümün içinde çok güzel biri olduğunu gördü. “Ben Rahibe Ursula, Manastır Sorumlusu ve Harçlık Dağıtıcısı, yönetime ben bakıyorum. Gelmenize çok sevindim. Çok kaygılıyım bir süredir. Umarım bize neler olup bittiğini anlatabilir ve bizi kurtarabilirsiniz...”

“Kurtarmak derken?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Burası çok uzun zaman önce kurulmuş güzel bir rahibe manastırı,” dedi Rahibe Ursula ciddiyetle. “Küçük bir kızken gelmişim buraya. Tüm yaşamım boyunca burada ablalarım ve Tanrı’ya hizmet ettim, yirmi yıldan uzun zamandır buradayım. Şeytan’ın buraya girdiği fikrini düşünmeye bile dayanamıyorum.”

Luca ekmeğini yoğun, kıvamlı gravy sosuna batırdı ve işkillendiğini gizlemek için yemeğine odaklandı. “Şeytan mı?”

Rahibe hemen istavroz çıkardı. “Bazı günler durum gerçekten bu kadar vahim diyorum, bazen de kendimi gölgesinden bile korkan aptal bir kız gibi hissediyorum.” Mahcup mahcup gülümsedi. “Artık sizin kanaatiniz. Hakikati siz keşfedeceksiniz. Fakat eğer söylentilerden başımızı kurtaramazsak yandık demektir: Hiçbir aile kızını bize göndermeyecek, zaten çiftçiler şimdiden bize alım satım yapmaktan kaçınıyor. Manastırın gelirinin devam ettiğinden, ihtiyaçlarımızı satın alabilmek için çiftlik ürünlerimizi sattığımızdan emin olmak benim görevim. Rahibe olmayan kardeşlerimizi bizim ürünlerle pazara gönderdiğimde çiftçilerin eşleri bizimle konuşmayı reddederse, bunu yapamam. İnsanlar bizden hiçbir şey alıp satmazsa ticaret yapamam.” Başını iki yana salladı. “Neyse, sizi rahat bırakayım da yiyin. Yemeniz bitince mutfaktaki hizmetlimiz sizi misafirhanedeki odanıza götürür. Afiyet olsun, kardeşim.”

Luca birden şükür duası etmeyi unuttuğunu fark etti. Leydi onu cahil, görgüsüz bir rahip sanacaktı. Aval aval suratına bakmış, kadınla konuşurken kekelemişti. Hayatında hiç güzel kız görmemiş biri gibi davranmıştı, hiç kalıbının adamı olamamıştı, güya soruşturmanın başıydı. Kadın onun hakkın-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

da ne düşünmüştü kim bilir? “Tanrı sizi korusun, Leydi,” dedi beceriksizce.

Leydi başım eğerek selam verdi, Luca’nın elinin ayağının dolaşmasına hafifçe gülümsedi. Luca, kadının elbisesinden çıkan hışırtıyı dinleyerek durdu.

Kapalı manastırın doğu tarafında, zemin kattaki pencerelerden birinin panjuru hafif aralıktı. İki çift göz Başrahibe’nin mum ışığında oluşan silüetinin bahçede zarafetle yürüyüşünü ve evinden içeride gözden kayboluşunu izliyordu.

“Selam verdi ama ona bir şey anlatmadı,” diye fısıldadı Isolde.

“Biri ona yardım etmediği sürece hiçbir şey bulamaz,” diye onayladı Ishraq.

İkili pencereden içeri kaçtı ve sessizce panjuru kapattı. “Keşke önümü doğru düzgün görebilseydim,” dedi Isolde. “Keşke ne yapacağımı bilseydim. Keşke bana akıl verecek birileri olsaydı.”

“Baban olsa ne yapardı?”

Isolde kısa bir kahkaha attı. “Babam olsa hayatta böyle bir yere zorla tıkmaya göz yummazdı. Biri ona zincir vurmadan önce cesedini çiğnetirdi. Ya da böyle yakalanmış olsa, kaçmaya çalışırken can verirdi. Burada böyle oyuncak bebek gibi, ödleğin teki gibi oturmaz, *onu özlüyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum*, diye vızıldamazdı.”

Arkasını dönüp sertçe gözlerini kaşıdı. Ishraq nazikçe bir elini arkadaşının omzuna koydu. “Kendini suçlamayı bırak,” dedi. “Buraya ilk gelişimizde yapabileceğimiz bir şey yoktu. Şimdiyse tüm manastır etrafımızda paramparça oluyor, neler döndüğünü anlamadan gene bir şey gelmez elimizden. Ancak burada böyle güçsüzce oturup beklerken bile her şey değişiyor. Biz bir şey yapmasak da, bir şey olacak. Bu bizim için fırsat. Belki de ardına kadar açılacak bir fırsat kapısı bu. Biz de fırsatı yakalamaya hazır olacağız.”

Isolde omzunda duran eli alıp yanağına bastırdı. “En azından sen yanımdasın.”

“Her zaman.”

Luca derin bir uyku çekti. Kafasının üzerinde yükselen kulede saati bildiren çan çalarken bile uyanmadı. Ancak tam gece en zifiri karanlığında keskin bir çığlık uykusunu deldi ve koşan adımların sesini duydu.

Luca bir saniyede dikilip yataktan çıkmıştı. Eli yastığının altındaki hançeri kavradı. Pencereden karanlık avluya baktı. Kaldırım taşlarına vuran ay ışığı parçası, avluda beyazlar giymiş bir kadının ağır tahta girişi kenetleyen kirislere doğru koştuğunu gösteriyordu. Üç kadın da onu kovalıyordu. Derken girişteki kulübeden yaşlı bir kadın fırladı, koşan kadının elle-

rini yakaladı, diğeri de keresteye tırnaklarını sürten bir kedi gibi tırmaladı.

Diğer kadınlar, kızı arkadan kavramakta gecikmedi ve Luca aynı anda o tiz, çaresiz çığılığı duydu, kadınlar hep birlikte kızın üstüne çullanırken altlarında ezilen kızın dizleri kırıldı. Luca pantolon ve botlarını çekti, çıplak omuzuna bir pelerin atıverdi, odasından ok gibi bahçeye fırladı, hançeri de botunun iç kısmına sokuşturup göz önünden kaldırdı. Binanın gölgesine adımını attı. Kimsenin onu fark etmediğinden emindi, ayın gölgeli ışığında hepsinin suratını görmeye kararlıydı, böylece onları tekrar gördüğünde hepsini tanıyacaktı.

İki kadın, kızı omzundan tuttu, diğeri de fenerini doğrulttu ve üçüncü kadın bacaklarını çekerken kızı kaldırdılar. Kızı önünden geçerek taşırırlarken Luca kapı eşiğinin karanlığına sığındı. O kadar yakındı ki, Luca, kadınların sık nefes alışlarını duydu. İçlerinden biri sessizce hıçkırıyordu.

Çok garip bir görüntüydü bu. Kızı kaldırırlarken eli aşağı doğru sallanmıştı; şimdiyse baygındı. Kızı parmaklıkların olduğu girişten kaldırdıkları sırada bayılmıştı sanki. Baş arkaya düşmüştü, uyku başlığının dantelleri yere sürünüyor, uzun geceliğinin etekleri toza bulanıyordu. Fakat normal bir bayılma nöbeti değildi bu. Kız ölü gibi hareketsizdi, gözleri kapalı, genç yüzü dingindi. Derken Luca dehşetle, tıslarcasına nefes verdi. Kızın sallanan avcu orta yerinden delinmişti ve kan sızıyordu. Diğer elini ince bedeninin üstüne koymuşlardı. Luca kızın geceliğinin kana bulandığını gördü. Çarmıha gerilmiş bir kızın ellerine sahipti. Luca olduğu yerde donakaldı, gölgeden çıkmamak için kendini zorladı,

tuhaf yaralardan ise gözlerini alamıyordu. Derken çok daha beter bir şey gördü.

Uyuyan kızı taşıyan üç kadında da kızın yüzündeki o coşkulu dinginlik ifadesi mevcuttu. Hissiz kanamalı yüklerini taşıyarak geçtiler önünden, üçü de hafifçe gülümsüyordu, hepsi de gizli bir iç huzuruna ermiş gibi ışık saçıyordu.

Ve gözleri, aynı diğer kızınki gibi kapalıydı.

Luca sakın uyurgezerlerin önünden yürüyüp gitmesini bekledi, ardından misafirhanedeki odasına döndü, yatağının kenarına diz çöküp çılgınlar gibi dua okumaya başladı, içindeki şüphelere rağmen bir şekilde bilgiyi bulması için rehberlik dilendi, bu kutsal yerde bu kadar yanlış olan şeyi bulmak ve düzeltmek için dua etti.

Güneşin doğmasına az kala, Freize yıkanması için elinde bir sürahi sıcak suyla kapısını çalıp içeri girdiğinde Luca hâlâ diz çökmüş, dua ediyordu. “Sabah duasına gitmek istersin diye düşündüm.”

“Evet.” Luca kaskatı kesilmiş hâlde ayağa kalktı ve on dördüncü yaş gününde, yani onu en son görüşünde annesinin hediye ettiği ve o günden beri boynuna taktığı hacı öptü.

“Burada kötü şeyler yaşanıyor,” dedi Freize şüpheli bir sesle, suyu bir tasa dökerek ve yanına temiz bir bez parçası koyarak.

Luca ellerini ve yüzünü suyla yıkadı. “Haberim var. Tanrı biliyor ki, bazılarını gördüm. Sen ne duydun?”

“Uyurgezerlik, imgeler görenler, ziyafet günlerinde oruç tutan rahibeler, ölüm orucuna girenler ve şapelde bayılanlar. Bazıları gökte ışıklar görüyormuş, tıpkı İsa’ya tapmaya gelen bilge adamlar dönemindeki gibi, sonra birisi Beytüllahim’e gitmek istemiş ve bağlamak zorunda kalmışlar. Köyün insanları ve kalenin hizmetlileri, hepsinin delirdiğini söylüyor. Manastırın tümüne kaçıklık bulaştığını ve kadınların hepsinin aklını yitirdiğini düşünüyorlar.”

Luca başını sağa sola salladı. “Burada neler olup bittiğini ancak azizler bilir. Dün geceki çılgınları duydun mu?”

“Rabbim bizi koru, hayır. Mutfakta uyudum ve horlamadan başka şey duymadım. Fakat bütün aşçılar, Papa’nın araştırma yapması için birini göndermesi gerektiğini konuşuyor. Şeytan’ın burada dolaştığını söylüyorlar. Papa soruşturma başlatmalıymış!”

“Başlattı ya! Benim o işte,” diye yapıştırdı Luca. “Soruşturma yapmalıyım. Yargıç benim.”

“Tabii ki yapacaksınız,” diye yüreklendirdi Freize onu. “Kaç yaşında olduğunuzun önemi yok.”

“Aslında, yaşımın hiç önemi yok. Önemli olan bu göreve getirilmiş olmam.”

“En iyisi yeni Başrahibe’yle başlamanız öyleyse.”

“Niçin?”

“Çünkü her şey, o buraya geldiği gün başlamış.”

“Mutfak dedikodularına kulak asmam ben,” diye ilan etti Luca, yüzünü ovuşturarak. Bezi Freize’ye attı. “Ben tanıklar-

la ve yeminli kanıtlar sunanlarla bir soruşturma yapmalıyım. Çünkü Papa'nın atadığı soruşturma görevlisi benim ve herkes bunu böyle bilse iyi olur. Özellikle de bana hizmet etmesi gereken insanlar, şanımlı desteklemesi gerekenler.”

“Tabii ki destekliyorum! Tabii ki öylesiniz! Tabii ki yapacaksınız! Siz, genç olmanıza rağmen efendimsiniz ve bunu hiçbir zaman unutmam.” Freize, Luca'nın pamuklu gömleğini çıkardı ve çıraklık urbasını verdi, kuşağını yüksekte taktı ki ayaklarına dolanmasın. Luca kısa kılıcını beline soktu ve düğümle sağlamlaştırdı, pelerini de üstüne örtterek kılıcı gizledi.

“Benimle çocukmuşum gibi konuşuyorsun,” dedi Luca sinir olarak. “Sen sanki yaşça çok olgunsun.”

“Sevgiden kaynaklanıyor,” dedi Freize kararlı bir edayla. “Ben sevgimi böyle gösteririm. Ve saygımı da. Benim nezdimde siz hep *serçe*'siniz, sıksa çıraksınız.”

“Şişko aşçı yamağı,” diye cevapladı Luca da sırtarak.

“Hançerinizi aldınız mı?” diye kontrol etti Freize.

Luca hançerin kınında güvenli bir şekilde durduğu botuna eliyle şöyle bir vurdu.

“Yeni Başrahibe'nin hiç istidadı yokmuş diyorlar. Böyle bir yaşam sürmek için yetiştirilmemiş,” diye öne sürdü Freize, Luca'nın dedikoduyu yasaklamasını duymazdan gelerek. “Babasının vasiyeti üstüne buraya gönderilmiş, yeminlerini etmiş ve bir daha asla çıkmayacakmış. Babasından ona kalan tek miras buymuş, diğer her şey ağabeyine gitmiş. Dört duvar arasına atılmak kadar kötü. Ve onun geldiği günden beri rahibeler olmayan şeyler görmeye, bağırıp çağırmaya başlamış.

Köyün yarısı, yeni başrahibeyle birlikte Şeytan'ın da geldiğini söylüyor. Çünkü kız isteksizmiş.”

“Peki ya ağabeyi nasıl biriymiş, onun için ne diyorlar?” diye sordu Luca, azimli duruşuna rağmen dedikodu yapma dürtüsüne karşı koyamayarak.

“Hep iyi şeyler. İyi lord, manastıra karşı çok cömert. Dedeleri manastırı inşa ettiğinde bir tarafını rahibe manastırı, diğer yanını da keşişlik yapmış. Rahibeler ve keşişler manastırın hizmetlerini ortak kullanıyor. Babası hem evi, hem de ormanı ve çayırılığı rahibelere bırakmış, bazı çiftlikleri ve tarlaları da keşişlere. Onlar da bağımsız bir şekilde geçiniyorlarmış. Tanrı'nın namına birlikte çalışıyor, fakirlere yardım ediyorlarmış. Yeni lord da sırası geldiğinde onlara destek oluyormuş. Babaları haçlı askeriymiş, cesaretiyle ünlü, dine çok bağlı bir adammış. Yeni lord ondan daha sessiz biri, evden çıkmıyor, huzuruna düşkün. Burada olanların duyurulmaması konusunda çok hassasmış, siz soruşturmanızı yapın, kararınızı verin. Suçluyu rapor edin, ne olup bitiyorsa yazın. Manastırı kurtarın ve her şey eskisine dönsün.”

Çanlar sabah duası için çaldı, gün ağarıyordu.

“Hadi gel,” dedi Luca ve ziyaretçi papazların odasından kemerli yola ve güzel kiliseye doğru yollandı.

Avludan geçerken müziği duydular, yolları beyazlar içindeki rahibeler tarafından aydınlatılmıştı, sabahın incimsi ilk ışıklarıyla ellerinde fenerlerle melek gibi süzülerek ve şarkılar mırıldanarak ilerliyorlardı. Luca bir adım geriledi ve Freize bile göğe yükselen böylesi kusursuz seslerin güzelliği karşısında suskun kaldı. Sonra iki adam, yanlarında Peder Peter'la

birlikte koronun peşinden kiliseye girdi ve arkalarda bir yere oturdular. İki yüz rahibe, beyaz başörtüleriyle, altarın her iki yanındaki koroya ayrılmış bankları doldurdu ya da ayakta durdular.

Sabah duasında bir İlahi söylendi, altardaki rahibin sesi Latince kelimeleri tekdüze bir baritonda haykırdı ve kadınların tatlı, tiz sesleri cevap verdi. Luca kubbeli tavana çevirdi gözlerini, güzeller güzeli sütunlara meyve ve çiçekler oyulmuştu. Tepelerinde, gümüş rengine boyanmış yıldızlar ve ay figürleri vardı. Bir yandan da cevapların saflığını dinliyor, böylesi kutsal kadınlara her gece işkence eden gücün ne olabileceğini, her sabah nasıl gün doğumuyla birlikte uyanıp Tanrı'ya böyle şarkı söyleyebildiklerini merak ediyordu.

Sabah duasının sonunda üç konuk, şapelin arkalarındaki taş bankta oturup kaldılar, rahibeler önlerinden geçip kiliseyi boşalttı, hepsinin bakışları yere eğikti. Luca yüzlerini inceledi tek tek. Bir önceki gece nöbet geçiren genç kızı aradı ancak beyaz peçeyle örtülü her bir yüz diğerinin aynıydı. Avuçlarını görmeye çalıştı. Yara izlerinden bulacaktı kızı. Fakat bütün kadınlar ellerini birleştirmiş, uzun manşetlerinin altında tutuyordu. Sandaletleri taş zeminde patır patır sesler çıkararak çıktılar dışarı. Rahip arkalarındaydı ve misafirlerin önünde durup nazikçe konuştu, "Sabah öğünümü sizinle açacağım ve ardından manastırın bana ayrılan bölümüne geçeceğim."

"Siz burada kalmıyor musunuz?" diye sordu Luca, önce adamla tokalaşarak sonra da önünde diz çökerek.

"Büyük evin tam diğer tarafında bir manastırımız var," diye açıkladı papaz. "İlk Lucretili Lordu iki ev kurmayı tercih et-

miş: Biri kadınlar, diğeri erkekler için. Biz rahipler her gün dua ve seremonileri yönetmek için geliyoruz. Ancak esasında bu ev, Augustine rahibelerinin yönetimindedir. Biz erkeklerse Dominik düzenine bağlıyız.” Luca’ya doğru eğildi. “Sizin de anladığınız üzere, rahibe manastırı da Dominik disiplinine alınırsa, her şey çok daha iyi olacaktır. Bizim manastırımızdan idare edilebilirler, bizim düzenimizin disiplinini severler. Augustin düzeni altında bu kadınlar resmen istediklerini yapabiliyor. İşte ne olduğunu da görüyorsunuz.”

“Sabah duasına iştirak ediyorlar,” diye karşı çıktı Luca. “Vahşi değiller.”

“Yalnızca öyle olmayı seçtikleri için. Durmak ya da değişmek isteseler, yapabilirler. Her şeyin yazılı çizili olduğu biz Dominikliler’in aksine onların hiçbir kuralı yok. Augustin düzeni altında, her bir manastır kendi dileğince yaşayabilir. Tanrı’ya en iyi olduğunu düşündükleri şekilde hizmet ediyorlar ve sonucu da belli.”

Manastırın yöneticisi leydi gelince lafını kesiverdi, kilisenin parlak mermer zemininde sessizce süzüldü. “Eh, işte Manastır Sorumlusu Rahibemiz de bizi kahvaltıya davet etmeye geldi sanırım.”

“Kahvaltınızı benim yemek odamda alabilirsiniz,” dedi kadın. “Orada ateş yanıyor. Lütfen Peder, misafirlerimize yolu gösterin.”

“Tabii, tabii,” dedi Peder kibarca ve kadın yanlarından gince Luca’ya döndü. “Burayı o bir arada tutuyor,” dedi. “Çok esaslı kadın. Çiftlikleri yönetiyor, binaların bakımını takip ediyor, malları alıyor, ürünleri satıyor. İtalya’da herhangi bir

kalenin başı olabilirdi, doğuştan yönetici: Bir öğretmen, bir lider, her büyük evin başına geçebilecek doğuştan leydi.” Yüzü aydınlandı. “Söylemeden geçemeyeceğim, yemek odası dünyanın en konforlu yeridir ve aşçısı da ikinci sırada gelir.”

Kiliseden dışarı, kemerli yola doğru adımını attı, avlunun doğu tarafını oluşturan binaya yürüdü. Tahta ön kapı açık duruyordu. Yemek odasına girdiklerinde üçü için bir masa hazırlanmıştı bile. Luca ve Peter yerlerini aldı. Freize de kapının ağzında durup adamlara hizmet etmek üzere bekledi. O sırada rahibe olmayan aşçı kadınlar masaya koyması için tabakları ona uzattı. Fırında üç çeşit biftek vardı: Domuz, kuzu ve dana. İki çeşit de ekmek: Beyaz ekmek ve esmer çavdar. Yerel peynirler, reçeller, bir sepet dolusu katı yumurta, bir kâse dolusu erik vardı, hatta eriklerin tadı o kadar kuvvetliydi ki, Luca bir tanesini ikiye bölüp reçel niyetine ekmeğin üstüne koyarak yedi.

“Başrahibe her zaman ayrı mı yer, yemekhanede rahibeleriyle bir arada oturmaz mı hiç?” diye sordu Luca merakla.

“Sizin de böyle bir aşçınız olsa, ayrı yemez miydiniz?” diye karşılık verdi papaz. “Özel günlerde ve bayramlarda diğer rahibelerle oturduğundan hiç şüphem yok. Fakat işlerin böyle yürümesini seviyor ve onun ofisinde olmanın ayrıcalıklarından biri, her şeyi istediği şekilde kurabilmesi, kendi evi gibi. Ne yatakhane uyur, ne yemekhanede yer. Manastır Sorumlusu, hemen yandaki evinde nasıl yaşıyorsa, o da öyle yaşar.”

“Şimdi,” diye ağzını yayararak sırtıttı. “Heybemde bir damla brendi var. İkimize paylaştıracam. Sağlam bir kahvaltının ardından iyi hazmettiriyor.” Adam odadan çıkınca Peter ayağa

kalkıp pencereye gitti ve ön avluya baktı, papazın e eği orada bekliyordu.

Luca da tembel tembel odaya göz attı, Freize ise tabakları topladı.   mine cilalı ahşaptan oymalı kocaman bir duvar büyüklüğündeydi. Luca k         marangoz olan dedesi de onların çiftlik evi için aynı böyle kocaman bir cilalı ahşap panel yapmıştı. Sonra da evin en büyük yeniliği hâline gelmişti bu panel, insanlar imreniyordu. Oymaların birinin arkasında gizli bir dolap vardı ve babası  ekerli erikleri oraya saklardı, eğer o hafta uslu durmuşsa, pazar günleri Luca'ya verirdi. Luca,   mine panelinin önünde duran be  adam fiğ r n  kendi etrafında çevirdi. Ne  a ırtıcıdır ki, bir tanesi elinin altında kendini bıraktı ve gizli bir kapı açıldı, tıpkı çocukluğunda gördüğü gibi. Arkasında da cam bir kavanoz vardı, içindeyse  ekerlenmiş erik değil, bir çeşit baharat duruyordu: Kurutulmuş kara tohumlar. Hemen yanında da bir ayakkabıcı çuvaldızı –deriye delik a mada kullanılan bir alet.

Luca dolap kapağını kapattı. “Babam hep baca panelinin dolabında  ekerli erik saklardı,” diye yorum yaptı.

“Bizim evde öyle bir şey yoktu,” dedi katip Peter. “Hepimiz mutfakta ya ardık ve annem rozbifleri   minedeki ateşte çevirirdi, bütün pastırmalarını da bacanın içinde t ts lerdi. Sabahleyin ateş s n kken ve biz çocuklar çok açken kafamızı kurumun içine sokar, pastırmaları yağlı kenarlarından di lerdik. Annem babama fareler yaptı derdi, Tanrı onu korusun.”

“Böyle fakir bir evde büyüyüp nasıl eğitim aldın?” diye sordu Luca.

Peter omuz silkti. “Papaz akıllı olduğumu anladı, o yüzden annemler de beni keşiş manastırına gönderdi.”

“Ya sonra?”

“Milord ona ve düzene hizmet eder miyim diye sordu. Tabii ki ben de evet dedim.”

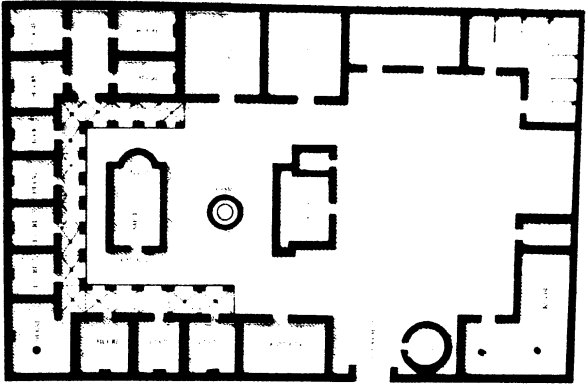
Kapı açıldı ve papaz geri döndü, robasının kolunun içine küçük bir şişe sıkıştırmıştı. “Bir damlası beni bütün gün idare ediyor,” dedi. Luca güçlü likörden toprak bardağına bir damla aldı, Peter istemedi ve papaz da şişenin ağzından cömert bir yudum içti. Freize kapı eşiğinden içi giderek baktı fakat bir şey demedi.

“Sizi şimdi Başrahibe’ye götüreceğim,” dedi papaz, mantarı şişenin ağzına iyice bastırarak. “Şunu unutmayın, eğer sizden tavsiye isterse, rahibe manastırını keşiş manastırının idaresi altına sokabilir, onun yerine biz yönetiriz ve tüm dertler son bulur.”

“Aklımda tutarım,” dedi Luca, aslında hiçbir fikre çok yatkın değildi.

Başrahibenin odası hemen yan taraftı, rahibe manastırının dış duvarına inşa edilmişti, içeriden kemerli yola, dışarıdan da ormana ve ilerideki yüksek tepelere bakıyordu. Dış dünyaya bakan pencereler ağır kurşunlanmıştı ve kalın metal parmaklıklarla kaplıydı.

“Burası dörtgen içinde dörtgen gibi inşa edilmiş,” dedi papaz onlara. “İç dörtgende kilise var, etrafından kemerli yol ve rahibelerin odaları geçiyor. Bu ev kemerli yoldan dış avluya kadar uzanıyor. Manastır Sorumlusu’nun evinin yarısı avluya bakar, diğer yarısı da ana girişe, böylece geleni gideni görür. Güney duvar da yoksullara hastanedir.”

Papaz kapıyı işaret etti. “Başrahibe içeri girmenizi söyledi.” Geride durdu, Luca ve Peter, arkalarında Freize ile içeri girdiler. Kendilerini iki ahşap bankla ve iki çok sade tahta sandalyeyle döşenmiş bir odada buldular. Uzak uçtaki duvarda dökme demirden ızgara yan odaya geçişi engelliyordu, zaten kapı da beyaz bir tülle örtülmüştü. Ayakta durup beklerlerken perde sessizce itildi ve beyaz bir cübbe, kafalarına taktıkları beyaz kep ve metalin arasında belli belirsiz solgun bir yüz gördüler.

“Tanrı sizi korusun ve esirgesin,” dedi berrak bir ses. “Manastırımıza hoş geldiniz. Ben Başrahibe’yim.”

“Ben Luca Vero.” Luca ızgaraya doğru adımını attı fakat yoğun üzüm, meyve, yaprak ve çiçek desenli demirlerin arasından bir kadının silüetini görebildi ancak. İnceden gülsuyu gibi, hafif bir parfüm kokusu alınıyordu. Leydinin arkasında koyu renk cübbeli başka bir kadının gölgesini seçebiliyordu.

“Bu katibim Peder Peter ve hizmetlim Freize. Manastırınız hakkında bir soruşturma yürütmek üzere gönderildim.”

“Biliyorum,” dedi rahibe sessizce.

“Kapalı yerde durduğunuzu bilmiyordum,” dedi Luca, kırıcı olmamaya çalışarak.

“Ziyaretçilerin, düzenimiz altındaki rahibelerle mazgalların arkasından konuşması geleneğimizdir.”

“Ancak soruşturmam için onlarla görüşmem gerek. Gelip bana rapor vermelerini bekliyorum.”

Luca parmaklıkların arkasından bile, kadının isteksizliğini sezdi.

“Pekâlâ,” dedi rahibe. “Madem soruşturmanızı yürütmenizi kabul ettik.”

Luca adı gibi emindi bu soğukkanlı rahibenin soruşturmayı kabul etmediğinden: Bu konuda ona seçme hakkı tanınmamıştı. Düzen’in lordu tarafından soruşturma emri evine gönderilmişti ve rahibeler razı olsa da, olmasa da Luca onları sorguya çekecekti.

“Özel kullanımım için bir odaya ihtiyacım olacak, rahibeler bana gelip rapor vermeli, burada olan biteni yeminle anlatmaları lazım,” dedi Luca daha kararlı bir şekilde. Yanındaki peder de onaylayarak başını salladı.

“Bunun bitişiğindeki odayı size hazırlamalarını salık verdim,” dedi rahibe. “Benim evimden, Başrahibe’nin evinden kanıtları duymanız daha uygun olur diye düşündüm. O zaman soruşturmanızda işbirliği yaptığımı bilirler ve benim iznim altında sizinle konuşmaya gelirler.”

“Tamamen başka bir yerde olsa daha iyi olur,” dedi rahip. Luca’ya sessizce. “Rahip manastırına gelmeli ve bizim

düzenimiz, bizim gözetimimiz altında onları sorgulamalı-sınız. Erkeklerin düzeni, anlarsınız ya... Erkek mantığı... Çağrışımları her zaman daha yüksektir. Burada bir erkeğin beyni gerek, bir kadının uçarı içgüdüleri değil.”

“Teşekkürler ama onlarla burada görüşeceğim,” dedi Luca. Başrahibe’ye dönüp “Yardımanız için teşekkür ederim. Evinizde kalan rahibelerle tanışacağıma çok mutluyum,” dedi.

“Ama sebebini merak ediyorum,” deyiverdi Freize, kurşun cam paneline konmuş şişko bir bal arısına bakarak. Onunla konuşuyor gibi.

Freize pencereyi açarak arıyı gün ışığına salıp özgür bıraktı.

“Çok skandaldan bahsedildi, bazıları da bana yönelik-ti,” dedi Başrahibe açık sözlü bir tavırla. “Şahsen suçlandım. Soruşturmanın benim kontrolüm, benim onayım altında sür-düğünün görülmesi daha iyi olur. Umarım adımları temize çık-a-rırsınız, her türlü yanlış işi saptar, kökenine inersiniz.”

“Düzen’e üye herkesle olduğu gibi sizinle de sorgu sual yapmalıyız,” diye altını çizdi Luca.

Mazgalın ardından beyaz gölgenin hareket ettiğini gördü. Sanki onu utandırmış gibi başını öne eğmişti.

“Roma tarafından, gerçeği keşfetmeniz için size yardım et-mekle görevlendirildim,” diye ısrar etti.

Başrahibe yanıt vermedi, yalnızca başını çevirip görünme-yen biriyle konuştu, derken odanın kapısı açıldı ve yaşlıca bir rahibe, ilk gece onlara hoş geldiniz diyen Rahibe Anna hızla, “Başrahibe size sorgu odanızı göstermemi istedi,” dedi.

Anlaşılan Başrahibe ile sorguları sona ermişti ve kadının yüzünü bile görememişlerdi.

Luca için hazırlanan oda oldukça sadeydi. Manastır duvarlarının arkasındaki ormana, evin arkasına bakıyordu, böylece kemerli yolu, rahibelerin hücrelerini ya da kilisenin önündeki avludan gelen geçeni göremiyordu. Fakat aynı şekilde orada yaşayanlar da kimin kanıt öne sürmek için sorguya geldiğini göremezdi.

“Gizli,” diye yorum yaptı katip Peter.

“Saklı,” dedi Freize neşeli neşeli. “Dışarıda bekleyip kimse-
nin lafınızı bölmediğinden ya da kulak misafiri olmadığından
emin mi olmalıyım?”

“Evet.” Luca boş masaya bir sandalye çekti ve bekledi, o
arada Peder Peter da kâğıtlarını, siyah tüylü kalemını, bir hok-
ka mürekkebinin çıkardı, masanın bir başına yerleşti ve beklen-
ti dolu gözlerle Luca’ya baktı. Luca ise önünde uzanan görevin
büyüklüğünden başı dönerek boş gözlerle ikiliyi izledi. Freize
ona sırtıttı ve bayrak sallayan biri gibi yüreklendirici bir hare-
ket yaptı. “Hadi bakalım!” dedi. “Burada durum o kadar fena
ki, daha fena yapamayız.”

Luca uçarı biri gibi kıkırdarak güldü. “Sanırım,” dedi ye-
rini alarak ve Peder Peter’a döndü. “Manastır Sorumlusu ile
başlayacağız,” dedi kararlı bir sesle konuşmaya çalışarak. “En
azından onun ismini biliyoruz.”

Freize başıyla onaylayıp kapıya gitti. “Manastır Sorumlusu
Leydi’yi getirin,” dedi Rahibe Anna’ya.

Kadın hemen gelip Luca'nın karşısına oturdu. Luca kadının dingin bir güzelliğe sahip yüzüne, özel bir şey biliyormuş gibi ona gülümseyen gri gözlerine bakmamaya çalıştı.

Resmi bir biçimde kadına adını, yaşını -yirmi dörtmü- annesinin babasının adını ve manastırda ne zamandır kaldığını sordu. Kız yirmi yıldır bu duvarların ardındaymış, çok küçükken gelmiş.

“Sizce burada neler oluyor?” diye sordu Luca, soruşturmacı pozisyonundan güç alarak, kendini çok önemli hissederek ve işinin getirdiği ayak bağlarını düşünerek. Freize ve siyah tüylü mürekkep kalemiyle Peder Peter...

Kadın gözlerini yere indirerek düz, tahta masaya baktı. “Bilmiyorum. Garip olaylar yaşanıyor ve rahibelerim çok sıkıntıda.”

“Ne tür olaylar?”

“Bazı rahibelerimiz imgeler görmeye başladı. İçlerinden ikisi uykusundan kalkıyor –yataklarından çıkıp gözleri kapalıyken ortalıkta dolaşıyor. Bir tanesi yemekhanede verilen yemekleri yiyemiyor, açlıktan ölecek ama hiçbirimiz onu ikna edemiyoruz. Başka şeyler de var. Başka belirtiler.”

“Ne zaman başladı?” diye sordu Luca.

Yorgun ve ağır ağır kafa salladı, âdeta bu soruyu bekliyordu. “Üç ay önceydi.”

“Yeni Başrahibe geldiği zaman mı?”

Derin bir iç çekiş. “Evet. Ama ben onunla bir alakası olduğunu hiç düşünmüyorum. Ona karşı kullanılacak bir soruşturmaya kanıt sunmak istemem. Dertlerimiz o zaman patlak verdi –fakat şunu unutmayın, onun rahibeler üstünde hiçbir

otoritesi yok, çok yeni, çok deneyimsiz, isteksiz olduğunu kendi ilan etti. Bir rahibe manastırında güçlü bir lidere ihtiyaç vardır, buradaki hayatı seven bir kadına ihtiyaç vardır. Yeni Başrahibe buraya gelmeden önce korunaklı bir yaşam sürmüştü. Büyük bir lordun en gözde evladıydı, büyük bir evin el bebek gül bebek çocuğuydu. Dini bir eve hükmetmeye alışkın değil. Nasıl emir vereceğini bilmemesi çok doğal.”

“Rahibelere imge görmeyi kesmeleri emredilebilir mi? Bu onların elinde mi? Başrahibe onlara emir verme konusunda hayal kırıklığı mı yaşattı?”

Katip Peter soruyu not aldı.

Manastır Sorumlusu gülümsedi. “Tanrı’dan gelen gerçek imgelerse, hayır. Fakat eğer yanlışlık ve hataysa, eğer kadınlar kendi kendilerini korkutuyorsa ve bu korkuların onlara hükmetmesine izin veriyorsa... Eğer hayaller görüp hikâyeler uyduran kadınlarsa... Böylesine açık sözlü olduğum için bağışlayın Peder Luca ama yirmi yıldır bu komünde yaşıyorum ve bir arada olan iki yüz kadının izin verilse bir kaşık suda fırtına koparabileceğini biliyorum.”

Luca kaşlarını kaldırdı. “Uyurgezerliği de çağırabilirler mi? Gecenin bir yarısı koşarak kaçmak ve kapılardan çıkmaya çalışmayı da çağırabilirler mi?”

İç geçirdi. “Gördünüz mü?”

Luca, “Dün gece,” diye doğruladı.

“İçlerinde gerçekten uyurgezer olan bir iki rahibe var, eminim. İçlerinden bir, hadi iki tanesi gerçek imgeler görüyor. Ancak şu anda bir düzine genç kız melekleri duyuyor, yıldızların hareketlerini takip ediyor, geceleri uyanıp acıyla feryat

koparıyorlar. Şunu anlamalısınız ki, Peder, burada kalan çırak rahibelerimizin hepsi de içlerinde duyduğu çağrıya kulak verecek gelmedi. Birçoğu evinde çok çocuk olan aileler tarafından gönderildi. Kız fazla akıllıysa çok okumasın diye ya da sözlüsünü kaybettiği için... Ya da başka bir sebeple evlenemeyecek durumda diye gönderilen kızlar çoğu. Bazen itaat bilmeyen kızları bize gönderiyorlar. Bunlar ilk başta belayı da getiriyorlar yanlarında. Herkes bir çağrıyı dinleyip gelmez, herkes burada olmak istemez. Ve eğer genç kızlardan biri bir kere odasını terk edip kuralları delerek kemerli yola doğru koşarsa, her zaman ona katılacak birileri çıkar.” Durakladı. “Sonra biri daha, biri daha.”

“Peki ya stigmata? Avucunun içindeki haç izi?”

Rahibenin yüzündeki şoku kaçırmadı Luca. “Bunu size kim söyledi?”

“Kızı dün gece kendi gözlerimle gördüm, onun arkasından koşan kadınları da.”

Başını öne eğdi ve ellerini birleştirdi; Luca bir an kadının, şimdi ne söylesem diye rehberlik dilenerek dua ettiğini düşündü. “Stigmata. Çarmıha gerilme izleri. Kesin bilemeyiz. Belki değildir. Belki de -Kutsal Anamız bizi beladan koru- daha kötü bir şeydir.”

Luca, kadını duyabilmek için masada öne doğru eğildi. “Daha kötü mü? Nasıl yani?”

“Bazen kendini dine adanmış genç bir kadın, vücuduna İsa’nın beş yarasını işaretler. Ne kadar adandığını göstermek için işaretler. Bazen genç kadınlar fazla ileri gider.” Gergince ve içi titreyerek derin bir nefes aldı. “O yüzden bu evde bu kadar sert disipline ihtiyaç duyuyoruz. Rahibeler korunduklarını

hissetmelidir. Nasıl ki bir kız çocuğu babasının kanatları altında güvendedir, burada da öyle olmalı. Davranışlarını kısıtlayan katı çizgiler olduğunu bilmeliler. Dikkatlice yönetilmeliler.”

“Siz kadınların kendilerine zarar verdiklerinden korkuyorsunuz, öyle mi?” diye sordu Luca şoka girerek.

“Hepsi gencecik kızlar,” diye tekrar etti Manastır Sorumlusu. “Başlarında bir yol gösteren yok. İhtiraslılar, kendilerinden geçiyorlar. Kendilerini ya da birbirlerini kesmeyi bilmedikleri söylenemez.”

Peder Peter ve Luca birbirlerine baktı; Peder Peter başını hızla öne eğip bir not aldı.

“Manastır zengin,” diye gözlemini belirtti Luca, ortaya konuşarak şoku atlatmaya çalışıyordu.

Rahibe hayır anlamında kafa salladı. “Hayır, biz hepimiz yoksulluk yemini ettik, her birimiz. Yoksulluk, itaat ve bekâret. Hiçbir şeye sahip olamayız, kendi irademizi dinleyemeyiz, bir erkeği sevmeyiz. Hepimiz bu yeminleri ettik, bundan kaçış yok. Hepimiz ant içtik. Kendi isteğimizle boyun eğeceğiz.”

“Başrahibe hariç,” diye öne sürdü Luca. “Anladığım kadarıyla o karşı çıktı. Buraya gelmek istemedi. Manastıra girmesi emredildi. Fakat o itaatkâr ve fakir olmayı, bir erkeği sevmekten yaşamayı seçmedi.”

“Kendisine sormanız gerek,” dedi Manastır Sorumlusu büyük bir ağırbaşlılıkla. “Seremoniye katıldı. Yanında getirdiği koca koca kıyafet sandıklarından çıkan o gösterişli giysilerinden vazgeçti. Bu dünyadaki konumuna hürmeten özel odasında giyinip soyunmasına izin verildi. Hizmetlisi saçını kapalı

bir odada kesiyor, kaba pamuklu kumaştan giysisini giydireyor, bizim düzenimizin cübbesini. Üstüne beyaz başlığını takıyor ve beyaz bir peçeyle yüzünü örtüyor. Hazır olduğu zaman şapeline geldi, altarın önündeki taş zemine tek başına uzandı, ellerini açtı, yüzünü taş yere döndü ve kendini Tanrı'ya adadı. Yeminleri yürekten söyleyip söylemediğini bir tek kendisi bilir. Zihni bizden, rahibelerden saklanıyor.”

Duraksadı. “Fakat hizmetlisi elbette yeminleri etmedi. O dışarıdan biri olarak aramızda yaşıyor. Bildiğim kadarıyla hizmetlisi olan kız hiçbir kuralı takip etmiyor. Başrahibeye boyun eğiyor mu, onu bile bilmiyorum, ya da ilişkileri daha çok...”

“Daha çok ne?” diye sordu Luca, dehşete kapılarak.

“Daha sıra dışı,” dedi.

“Hizmetlisi mi? Dine adanmamış bir rahibe mi?”

“Onu nasıl tanımlarız, bilemiyorum. Çocukluktan beri Başrahibe'nin özel hizmetlisiydi ve Başrahibe bize katıldığında, hizmetlisi de geldi. Sahibinden kopamayan bir köpek gibi peşindeydi. Başrahibe'nin evinde yaşıyor. Eskiden Başrahibe'nin odasının bitişiğindeki depoda uyur, rahibelerin hücrelerinde kalmazdı. Sonra sonra Başrahibe'nin kapısında yatmaya başladı, köle gibi. Son zamanlarda da onunla aynı yatakta uyuyor.” Durakladı. “Yatak arkadaşı gibi.” Duraksadı. “Başka bir şey olduğunu iddia etmiyorum,” dedi.

Peder Peter'ın kalemi havada, ağzı açık kalmıştı fakat hiçbir şey demedi.

“Başrahibe'yi gölgesi gibi takip eder, ayinlere katılır; fakat duaları okumaz, günah çıkartmaz, sabah duasına katılmaz.

Dinsiz olduğunu düşünüyorum. Gerçekten bilmiyorum. Bizim düzenimiz altında o bir istisna. Ona Rahibe ya da Kardeş demiyoruz, sadece Ishraq diyoruz.”

“Ishraq mı?” diye tekrar etti Luca bu garip ismi.

“Osmanlı ülkesinde doğmuş,” dedi Manastır Sorumlusu, sesini dikkatle kontrol altında tutarak. “Manastırın çeşitli yerlerinde dikkatinizi çeker. Afrikalılar gibi koyu renk bir elbise giyer, bazen yüzünü peçeyle örter. Teni karamel tonudur, her yanı öyle. Çıplakken karamela şekerinden yapılmış gibi altın rengidir. Merhum lord Haçlı Seferleri’nden dönerken Kudüs’ten onu da yanma almıştı. Ishraq daha bebekti. Belki bir savaş ganimetiydi, belki de bir evcil hayvan. Kızın adını değiştirmede, onu vaftiz ettirmede ama kendi kızının yanında özel kölesi gibi büyüttü.”

“Sizce yaşanan rahatsızlıklarla bir ilgisi olabilir mi? Ne de olsa her şey o manastıra geldikten sonra başladı? Ne de olsa Başrahibe ile aynı anda gelmişler?”

Kadın omuz silkti. “Bazı rahibeler onu ilk gördüğünde ondan korktu. İnancsızın teki tabii ki. Üstelik yabani görünüyor. Her daim Başrahibe’nin gölgesi gibi. Onu şey buldular...” Duraksadı. “Rahatsız edici,” dedi ve kelime seçiminden memnun, kafa salladı. “Rahatsız edici biri. Hepimiz aynını söyleriz: Rahatsız edici.”

“Ne yapıyor ki?”

“Tanrı için hiçbir şey yapmaz,” dedi Manastır Sorumlusu aniden alevlenerek. “Kesinlikle, manastır için de bir şey yapmaz. Başrahibe nereye, o oraya. Onun yanından bir an ayrılmaz.”

“Elbette dışarı çıkıyor ama değil mi? Sürekli kapalı değil?”

“Başrahibe’nin yanından hiç ayrılmaz,” diye yanıt verdi rahibe. “Ama şu var ki, Başrahibe de dışarı adımını atmaz. Bu köle hayalet gibi her yerde. Gölgelemin arasında yürür, kuytu köşelerde dikilir, her şeyi izler, hiçbirimizle konuşmaz. Sanki tuhaf bir hayvanı tutsak aldık. Kafeste bir dişi aslan tutuyorum sanki.”

“Peki siz ondan korkuyor musunuz?” diye sordu Luca dümdüz.

Rahibe kafasını kaldırıp berrak gri bakışlarını Luca’ya dikti. “Tanrı’nın beni her türlü kötülükten koruyacağına inancım sonsuz,” dedi. “Fakat Tanrı’nın bana kol kanat gerdiğinden emin olmasam, büyük bir korku salardı içime.”

Küçük odaya sessizlik çöktü, sanki aralarından kötü bir ruh geçmiş gibiydi. Luca ensesindeki tüylerin diken diken kalktığını hissetti, aynı anda Peder Peter da masanın altından belinde taşıdığı haçlı İsa kolyesine uzandı.

“İlk önce hangi rahibelerle konuşmalıyım?” diye sordu Luca sessizliği bozup. “Bana uykularında dolaşanların, stigmataları olanların, imgeler görenlerin ve yemek yemeyenlerin isimlerini yazın.”

Kâğıdı ve tüy kalemi önüne ittiği rahibe acelesiz ve hiç tereddütsüz altı isim karaladı, kâğıdı Luca’nın önüne geri itti.

“Ya siz?” diye sordu Luca. “Hiç imge gördünüz mü? Ya da uykunuzda kalkıp yürüdünüz mü?”

Kadın, genç adama cazibeli bir tebessümle baktı. “Kilise görevleri için gece uyanıyorum ve dualarımı ediyorum,” dedi. “Beni sıcacık yatağım dışında bir yerde göremezsiniz.”

Luca kafasında canlanan görüntüyü gözlerini kırıştırtarak silmeye çalışırken Manastır Sorumlusu masadan kalkıp odayı terk etti.

“Etkileyici bir kadın,” dedi Peter sessizce, kapı arkasından kapanırken. “Dört yaşından beri rahibe manastırındaymış, düşünsene! Dış dünyada olsaydı, ne yapardı acaba?”

“İpek yelek,” diye yorum kattı Freize, koca kafasını holden içeri uzatarak. “Sıra dışı.”

“Ne? Ne?” diye üst üste sordu Luca, yok yere öfkelenmişti ve Manastır Sorumlusu’nun bakir yatağında uyuduğunu hayal ettikçe kalp atışları hızlanıyordu.

“İpek yelek giymiş bir rahibe görmek zordur. Gömleği evet, biraz uç noktada ama geleneksel. Fakat ipek yelek, hayır.”

“İçine ipek yelek giydiğini nereden biliyorsun?” diye sordu Peter sinir olarak. “Ayrıca böylesi bir leydi hakkında ne cüretle böyle konuşuyorsun?”

“Çamaşırhanede kuruturlarken gördüm, kime ait olduğunu merak ettim. Fakirlik yemini etmiş bir rahibe manastırı için sıra dışı bir kıyafet tipi. Kulak kesildim. Aptal olabilirim ama dinleme yetim çalışıyor. Yanımdan geçerken fısıldaşıyorlardı. Dinlediğimin farkında değildi, yanımdan yürüyüp gitti, sanki ben bir taş ya da kütükmüşüm gibi. İpek giyenler yürürken hafif bir hısss hısss hısss sesi çıkar.” Ukala ukala Peter’a kafa salladı. “Soruşturma yürütmenin birden fazla yolu vardır. Düşünebilmek için yazabilmek şart değildir. Bazen sadece kulak vermek de yeterlidir.”

Peder Peter ona hiç aldırmış etmedi. “Sırada kim var?” diye sordu Luca’ya.

“Başrahibe,” diye buyurdu Luca. “Sonra da hizmetlisi, Ishraq.”

“Niçin önce Ishraq’la görüşmüyoruz, leydisi konuşurken onu da yan odada bekletiriz,” diye önerdi Peter. “Böylece bir dolap çevirmediklerini biliriz.”

“Ne dolap çevirecekler ki?” diye bilmek istedi Luca sabrı taşarak.

“Olay da bu ya,” dedi Peter. “Ne yaptıklarını bilmiyoruz.”

“Dolap çevirmek.” Freize bu garip deymi tekrar etti. “Dolap. Bazı sözler söylenirken insanı suçlu kılıyor, ne garip.”

“Hadi git köleyi getir,” diye emretti Luca. “Sorgulayan sen değilsin, bana hizmet etmen gerekiyor sadece. Ve bize gelirken kimseyle konuşmadığından da emin ol.”

Freize, Başrahibe’nin mutfağına yürüdü ve hizmetli Ishraq’ı sordu. Ishraq, çölde yaşayanlar gibi her yanı örtülü geldi, siyah bir tunik ve pantolon giymişti, kafasına bir şal atmış, yüzünün alt kısmında iğnelemişti, ağzı kumaşın altındaydı. Freize’nin tek görebildiği, pantolonun altından çıkan kahverengi ayakları -bir parmağında gümüş bir yüzük vardı- ve peçesinin üstünden bakan kara, içini okuyamadığı gözleriydi. Freize güven verircesine kızı gülümsedi; fakat kız hiç tepki göstermedi ve sessizlik içinde odaya kadar yürüdüler. Ishraq tek kelime bile etmeden Luca ile Peter’in ortasına oturdu.

“Adın Ishraq mı?” diye sordu Luca.

“İtalyanca konuşamıyorum,” dedi mükemmel bir İtalyanca’yla.

“Şu anda konuşuyorsun ya.”

Kız hayır anlamında kafa salladı ve tekrarladı: “İtalyanca konuşamıyorum.”

“Adın Ishraq.” Luca bu sefer Fransızca denedi.

“Fransızca bilmiyorum,” diye cevapladı kız mükemmel bir Fransız aksanıyla.

“Adın Ishraq,” dedi Luca Latince.

“Öyle,” diye onayladı Ishraq. “Ama Latince de konuşamıyorum.”

“Hangi dili konuşabiliyorsun?”

“Ben hiç konuşmam.”

Luca bir açmazda olduğunu hissetti ve tüm otoriterliğiyle bastırdı. “Dinle kadın: Kutsal Babamız bizzat bana emir verdi, bu rahibe manastırında yaşanan olayları soruşturuyorum ve ona raporumu göndereceğim. Bana cevap versen iyi olur, yoksa yalnız benim değil, onun da tersine denk gelirsin.”

Kız omuz silkti. “Ben dilsizim,” dedi dümdüz, Latince. “Ve elbette sizin Kutsal Babanız olabilir ama benim değil.”

“Konuşabildiğin çok belli,” diye araya girdi Peter. “Birçok dili bildiğin de açık.”

Gözlerinde küstah bir bakışla döndü ve başını iki yana salladı.

“Başrahibe’yle konuşursun.”

Sessizlik.

“Seni konuşturabilmeye gücümüz var,” diye uyardı Peder Peter.

Kız hemen önüne baktı, koyu kirpikleri gözlerini örttü. Bakışlarını kaldırdığında Luca kızın gözlerinin kenarlarından kırıştığını ve Peder Peter’a katıla katıla gülmemek

için kendini zor tuttuğunu gördü. “Ben konuşamıyorum,” dedi sadece. “Ve benim üstümde hiçbir gücünüz olduğunu sanmıyorum.”

Luca bir kadın tarafından küçümsenmiş bir erkeğin hırsıyla kıpkırmızı oldu. “Çık git,” dedi hemen.

Suratını içeri sokan Freize’ye döndü ve yapıştırdı: “Başrahibe’yi çağırt. Bu dilsiz kadını da yan odada tek başına beklet.”

Isolde iç kapının eşiğinde durdu, başlığını öyle bir çekmişti ki, yüzü gölgede kalıyordu, elleri uzun manşetlerinin içinde saklıydı, cübbesinin altından sadece dümdüz sandaletli küçük, beyaz ayakları görünüyordu. Alakasız bir şekilde Luca kızın ayak parmaklarının soğuktan pembe pembe olduğuna ve ayağının üst kemiğinin çıkıklığına dikkat etti. “Girin,” dedi Luca, sakinleşmeye çalışarak. “Oturun lütfen.”

Başrahibe oturdu fakat başlığını geri itmedi, o yüzden de Luca kızın yüzünü görebilmek için öne eğilmek zorunda kaldı. Başlığın gölgesi altında ancak kalp şeklinde bir çene kemiği ve kararlı ifadeli dudaklar görebildi. Geri kalanı bir gizemdi.

“Başlığınızı geri iter misiniz, Başrahibe?”

“Tercih etmem.”

“Manastır Sorumlusu bizimle başlığı olmadan görüştü.”

“Bana erkeklerin yanında durmamam için yemin ettirildi,” dedi Isolde soğuk soğuk. “Bu düzenin içinde kalmam, erkeklerle görüşmemem, konuşmamam, çok kısa karşılaşmam ve iki kelime etmem emredildi. Etmeye zorlandığımı yeminlere uyuyorum. Benim seçimim değildi, Kilise bunu baskıladı. Kilise’den biri olarak itaatimden memnun olmalıydınız.”

Peder Peter kâğıtlarını düzeltti, kalemini hazırladı ve bekledi.

“Rahibe manastırına geliş koşullarınızı anlatır mısınız?” diye sordu Luca.

“Gayet iyi biliniyor zaten,” dedi kız. “Üç buçuk ay önce babam öldü, kaleyi ve tüm toprakları ağabeyime bıraktı, yeni lord olma hakkı onundu. Annem de ölmüştü ve babam bana ya evlenmem için bir aday ya da rahibe olma seçimini bıraktı. Ağabeyim, yeni Lucretili Lordu evlenmek istememe kararımı kabul etti ve beni bu manastırın başına koyma iyiliğini gösterdi, ben de geldim, yeminlerimi ettim ve Başrahibe olarak görevime başladım.”

“Kaç yaşındasınız?”

“On yedi.”

“Başrahibe olmak için fazla genç değil misiniz?”

Yarı gizli dudakları yamuk bir tebessümün izini taşıdı. “Eğer manastırı dedeniz kurmuşsa ve ağabeyiniz tek sahibiyse, hayır. Lucretili Lordu istediği kişiyi bu göreve atayabilir.”

“İçinizde dini bir çağrı mı hissettiniz?”

“Hayır, hissetmedim. Buraya ağabeyimin isteğine ve babamın vasiyetine boyun eğmek için geldim. İçimden bir ses beni buraya çağırdığı için değil.”

“Ağabeyinizin isteği ve babanızın vasiyetine isyan etmek istemediniz mi?”

Bir sessizlik oldu. Kız kafasını kaldırdı ve Luca, başlığın altından kızın onu düşünceli gözlerle süzdüğünü fark etti, sanki onu anlayabilecek bir adam olup olmadığını tartıyordu kafasında.

“Elbette, başkaldırma günahı çok cazipti,” dedi kız seviyeli bir şekilde. “Babamın niçin bana böyle davranacağını hiç anlamadım. Hiçbir zaman bana manastırdan bahsetmemiş, beni kutsiyete adanmış bir hayat beklediğini söylememişti. Tam aksine, bana hep dış dünyadan bahseder, topraklarımı yöneteceğimden, burada ve Kutsal Topraklar’da bir saldırı olursa Kilise’yi korumam gerektiğinden bahsederdi. Fakat babam ölüm döşesindeyken ağabeyim yanıdaydı, son sözlerini o duydu ve sonrasında bana onun vasiyetini gösterdi. Buraya gelmem babamın son arzusuydu. Babamı seviyordum, onu hâlâ seviyorum. Hayattayken nasıl her dediğini yaptıysam, öldükten sonra da sözünden çıkmadım.” Babasından bahsederken biraz sesi titrediydi. “Ona hep iyi bir evlat oldum; şimdi de öyleyim.”

“Kölenizi de yanınızda getirdiğinizi söylüyorlar, Ishraq adında Afrikalı bir kız, yemin etmemiş, aynı zamanda rahibe de değilmiş.”

“O benim kölem değil; özgür bir kadın. Canının istediğini yapabilir.”

“O hâlde burada ne yapıyor?”

“Ne isterse.”

Luca bu kızın gözlerinde de, kölenin bakışlarında gördüğü aynı kafa tutma ifadesini gördüğüne emindi. “Başrahibe,”

dedi sertçe. “Kendi düzeninizin rahibeleri dışında hiçbir arkadaşınız olmamalı.”

Kadın, gem vurulamaz bir özgüvenle baktı Luca’nın yüzüne. “Hiç sanmıyorum,” dedi. “Ayrıca bunu bana söyleme yetkisine sahip olduğunuzu da sanmıyorum. Ayrıca bu otoriteye sahip olduğunuzu söyleseydiniz de, sizi dinlemezdim zaten. Bildiğim kadarıyla, hiçbir yerde bir kadın, dinsiz bir kadın, rahibe manastırına giremez ve rahibelerin yanında hizmet edemez diye bir kural yok. Onu dışlayan hiçbir gelenek yok. Biz Augustin düzenine bağlıyız, yani Başrahibe olarak burayı dilediğim şekilde yönetebilirim. Kimse bana nasıl yapacağını söyleyemez. Madem beni Başrahibe yaptınız, o zaman bu evin nasıl yönetileceği hakkını da bana verdiniz. Gücü almaya zorlandığım gibi, bu gücü kullanacağımdan da emin olunuz.” Sözleri meydan okuyordu, fakat kızın sesi sakindi.

“Manastıra geldiğinizden beri yanınızdan ayrılmadığınızı söylüyorlar?”

“Doğrudur.”

“Kapılardan dışarı hiç çıkmadı mı?”

“Ben de çıkmadım.”

“Gece gündüz yanınızda yan, öyle mi?”

“Evet.”

“Sizin yatağınızda uyuduğunu söylüyorlar, doğru mu?” dedi Luca gözü pekçe.

“Kim diyor?” diye sordu Başrahibe lafı dolandırmadan.

Luca eğilip notlarına baktı, Peter kâğıtları karıştırdı.

Başrahibe diğerlerini ve dedikoducu soruşturmayı küçümsercesine omuz silkti. “Sanırım herkese, hayal gördükleri

her şeyi sormak zorundasınız,” diye başından savdı. “Kırmızı gagalı kargalar gibi laklak etmek zorundasınız. En korku dolu ve hayal görmeye meyilli insanlardan en çılgın şeyleri dinleyeceksiniz. Salak kızlardan size hikâyeler anlatmalarını isteyeceksiniz.”

“Nerede uyuyor?” diye ısrar etti Luca, kendini aptal gibi hissederek.

“Manastır bu kadar huzursuz bir ortama dönüştüğünden beri benim yatağında uyumayı tercih ediyor, çocukken de yaptığımız gibi. Bu şekilde beni koruyor.”

“Neden koruyor?”

Başrahibe, Luca’nın merakından bıkmış gibi iç geçirdi. “Bilmiyorum tabii ki. Başıma ne gelmesinden korktuğunu bilmiyorum. Ben kendim için neden korktuğumu da bilmiyorum. Doğrusu, kimse burada ne olduğunu bilmiyor. Siz de onu bulmak için gelmediniz mi?”

“Siz buraya geldiğinizden beri bazı şeyler fena hâlde ters gidiyormuş.”

Kız bir süre sessizce başını öne eğdi. “Evet, bu doğru,” diye onayladı. “Fakat benim kasten yaptığım bir şey değil bu. Burada neler olduğunu bilmiyorum. Çok üzülüyorum. Şahsen bana çok acı veriyor bu durum. Şaşkınım. Ben... kayboldum.”

“Kayboldunuz, öyle mi?” diye tekrar etti Luca bu yalnızlık kokan kelimeyi.

“Evet,” diye onayladı kız.

“Manastırı nasıl yöneteceğinizi bilmiyor musunuz?”

Sanki gene dua ediyormuş gibi başını öne eğdi kız. Ardından sessiz ve ufak bir kafa sallayışla gerçeği itiraf etti:

Manastıra nasıl buyuracağını bilmiyordu. “Bu şekilde değil,” diye fısıldadı. “İçimize ruh girdi derlerken ya da delirmiş gibi davranırlarken bilmiyorum.”

“İçinizden bir ses duymuyorsunuz,” dedi Luca çok sessizce. “Şu anda bile bu duvarların dışında olmayı mı dilerdiniz?”

Başrahibe özlem dolu bir şekilde hafifçe iç geçirdi. Luca kızın özgür kalma arzusunu, özgür olması gerektiği inancını hissedebiliyordu. Anlamsız bir şekilde Freize’nin gün ışığına uçurup özgür bıraktığı arı aklına geldi, her türlü canlının, en ufak bir arının bile özgürlük hasretiyle yandığını düşündü.

“Başında özgür olmayı dileyen bir Başrahibe varken bu manastır nasıl kalkınsın?” diye sordu sertçe. “Yemin ettiysen bir kere, oraya hizmet etmek zorundayız, biliyorsunuz.”

“Siz değilsiniz.” Âdeta öfkelenmiş gibi Luca’ya döndü. “Çünkü siz küçük bir manastırda papaz olmaya yemin ettiniz ama buradasınız –bir kuş gibi özgür. Kilise’nin verebileceği en iyi atların üstünde, ülkeyi karış karış geziyorsunuz, peşinizde yardımcınız ve katibiniz. Nereye isterseniz gidebilir, istediğiniz kişiyi sorguya çekebilirsiniz. Beni sorguya çekmekte özgürsünüz –hatta beni sorguya çekme yetkisine sahipsiniz, ben ki burada yaşıyorum, burada hizmet ediyorum, burada dua okuyorum ve arada bir içimden geçirmek dışında bir şey yapmıyorum...”

“Bizim hakkımızda yorum yapmak size düşmez,” diye lafa girdi Peder Peter. “Papa bize yetki verdi. Soru sormak sizin işiniz değil.”

Luca üstünde durmadı, Başrahibe’ye manastırdan salıverildiği için ne kadar rahatladığını, atıyla dolaşmaktan ne kadar

zevk aldığını, bitmek bilmez biteviye merakını itiraf etmek zorunda değildi.

Başrahibe başını Peder Peter'a doğru hızla çevirdi. "Onu savunmanıza şaşırmadım," diye yorum yaptı başından savarcasına. "Erkeklerin yaptığı gibi, erkeklerin hep yaptığı gibi birbirinize destek çıkmanıza hiç şaşırmadım."

Luca'ya döndü. "Elbette Başrahibe konumu için hiç uygun olmadığımı düşünüyorum. İyi de ne yapayım? Babam Başrahibe olmamı istedi, ağabeyim emrini verdi. Böylece de buradayım. Benim arzuma ters olabilir, toplumun arzusuna da ters olabilir. Ancak babamın ve ağabeyimin emri. Elimden geleni yapacağım. Yeminlerimi ettim. Ölene dek buraya bağlıyım."

"Tam yemin ettiniz mi?"

"Ettim."

"Saçlarınızı kazıyıp tüm malınızdan vazgeçtiniz mi?"

Örtülü başının küçük bir hareketi, Luca'ya kızın ufak bir yalanını yakaladığı gösterdi. "Saçımı kestim ve annemden kalan mücevherleri kaldırdım," dedi temkinlice. "Bir daha asla başım açık olmayacak. Annemin safirlerini asla takmayacağım."

"Sizce bu sıkıntı ve dert göstergesi olayların kaynağı siz misiniz?" diye sordu lafı dolandırmadan.

Kızın hafifçe nefesini tutması bu suçlama karşısında duyduğu sıkıntıyı belli etti. Neredeyse duydukları karşısında büzüştü, ardından tekrar cesaretini toplayıp ona doğru eğildi. Koyu mavi, derin gözleri bir an Luca'nın gözlerine değdi. "Olabilir. Mümkündür. Bunu açığa çıkaracak kişi sizsiniz. Sonuçta bu tür şeyleri ortaya çıkarmak için görevlendirildiniz.

Ben de kesinlikle bu durumdan memnun değilim. Ne olduğunu anlamıyorum ve canımı yakıyor. Yalnızca rahibeler değil, ben de...”

“Siz de mi?”

“Elbette etkileniyorum,” dedi Başrahibe sessizce.

Başı dönen Luca, Peter’a baktı. Kalemı sayfanın ortasında havada kalmıştı. Ağzı ise bir karış açıldı.

“Etkileniyorsunuz?” diye tekrar etti Luca ve kızın kafayı yediğini mi kastettiğini deliler gibi merak etti.

“Darbe alıyorum,” diye düzeltti.

“Hangi açıdan?”

Kız tam bir cevap vermeyecekmiş gibi kafasını salladı. “Derinden,” dedi yalnızca.

Güneş ışığının vurduğu odada uzun bir sessizlik oldu. Freize dışarıda, seslerin sona erdiğini duyunca konuşma bitti diye kapıyı açtı, içeri bir baktı ve Luca’nın öyle pis bir bakışıyla karşılaştı ki, “Affedersiniz,” diyerek hemen geri çekildi ve kapıyı kapattı.

“Rahibe manastırı kardeş eviniz olan keşiş manastırının Dominik düzenine bırakılsa olmaz mı?” diye sordu Peter dümdüz lafa girip. “Hem yeminlerinizden kurtulmuş olursunuz, hem de manastırın başı iki kısmı da yönetebilir. Rahibeler Lord Başkeşiş’in disiplini altına girer, rahibe manastırının işleriyle ilgilenmek de kaleye düşer. Siz de gitmekte özgür kalırsınız.”

“Kadınları yönetmek için erkekleri getirmek mi?” Kahkahalarla gülecekmiş gibi baktı. “Tek önerebildiğiniz bu mu –üçünüz bir arada? O güzel atlarınızla ta Roma’dan kalkıp

gelme zahmetine katlandınız. Bir katip, bir soruşturmacı ve bir hizmetli kafa kafaya verdiniz ve bir rahibe manastırının, bağımsızlığından vazgeçip erkeklerin yönetimi altına girmesini mi öneriyorsunuz? Eski ve geleneksel düzenimizi bozacaksınız, Meryem Ana'mızın görüntüsünde dünyaya gelmiş bizleri yıkacak, erkeklerin yönetimi altına sokacaksınız?"

"Tanrı erkeklere her şeyi yönetme hakkı tanıdı," diye altını çizdi Luca. "Dünyayı yaratırken..."

Başrahibe'nin kahkahalı kafa tutuşu geldiği kadar çabuk terk etti yüzünü. "Ah, belki de," dedi. "Siz öyle diyorsanız. Bilmiyorum. Ben öyle yetiştirilmedim. Ama bazı rahibelerin bunu istediğini, keşişlerin böyle düşündüğünü biliyorum. Tanrı'nın isteği mi, bilemem. Tanrı erkeklerin, kadınları yönetmesini özellikle istiyor mu, bilemem. Babam hiçbir zaman bana öyle bir şey sunmadı, ki kendisi Kutsal Topraklar'a gitmiş, İsa'nın doğduğu şehirde dua etmiş bir haçlı askeriydi. Beni yetiştirirken kendimi Tanrı'nın bir çocuğu, dünyanın bir kadını olarak görmemi söylerdi. Hiçbir zaman bana Tanrı'nın erkekleri, kadınlardan üste yerleştirdiğini öğretmedi. Tanrı, birbirlerine yardım etsin, birbirlerini sevsinler diye ikisini birlikte yarattı derdi. Ama bilmiyorum. Tanrı -eğer bir kadınla konuşmaya tenezzül ediyorsa da- benimle kesinlikle konuşmuyor."

"Peki ya sizin isteğiniz ne?" diye sordu Luca. "Burada olmak istemediğinizi söylediğiniz hâlde buradasınız. Üç dil konuşan ama dilsiz olduğunu iddia eden bir hizmetliniz var. Sizinle konuşmayan bir Tanrı'ya dua ediyorsunuz. Acı çektiğinizi söylüyorsunuz. Etkilendiğinizi dile getiriyorsunuz. Arzunuz ne?"

“Benim hiçbir arzum yok,” dedi Başrahibe basitçe. “Benim için daha çok erken. Babam öleli henüz on dört hafta oluyor. Bir kız evlat için bunun ne demek olduğunu tahayyül edebilir misiniz? Onu çok severdim, tek ebeveynimdi, çocukluğumun kahramanıydı. Her şeye hükmederdi, dünyamın güneşiydi. Her sabah uyanıyorum ve kendi kendime onun öldüğünü hatırlatmak zorunda kalıyorum. Ölümünden birkaç gün sonra geldim manastıra, daha yas tuttuğum ilk hafta. Düşünebiliyor musunuz? Sıkıntılar da hemen hemen aynı anda başladı. Babam öldü ve çevremdeki herkes ya deli numarası yapıyor, ya da deliriyor. O yüzden bana ne istediğimi soruyorsanız, şunu söylerim. Tek istediğim ağlamak ve uyumak. Tek istediğim, *keşke bunların hiçbirisi olmasaydı*, diye haykırmak. En kötü anlarımda, çan kulesindeki çan halatını boynuma dolamak, ayaklarımı yerden kesmek istiyorum. Çanlar iki yana vururken benim de boynum kopsun...”

Sözlerinin şiddetiyle sesi de kendi içinde bir çan gibi yükseldi sessiz odada. “Kendine zarar vermek, dine karşı çıkmaktır,” dedi Luca hemen. “Düşünmesi bile günahıdır. Böyle dilediğiniz için bir papaza gidip günah çıkaracaksınız, size verdiği cezayı kabul edecek ve bunu bir daha aklınızdan geçirmeyeceksiniz.”

“Biliyorum,” diye cevap verdi Başrahibe. “Biliyorum. O yüzden sadece diliyorum ve yapmıyorum.”

“Zor günler geçiren bir kadınsınız.” Luca’nın, kadını rahatlatmak için ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. “Dardasınız.”

Kız başını kaldırdı. Luca, başlığının gölgesi altından bir tebessümün hayaletini görür gibi oldu. “Ta Roma’dan kalkıp

bunu tekrar etmeye gelen bir soruşturmacıya ihtiyacım yok. Sadece söyleyin, bana yardım edecek misiniz?”

“Yapabilirsem evet,” dedi. “Elimden gelirse, ederim.”

Sessizleştiler. Luca bir şekilde kıza bir söz vermiş gibi hissetti. Kız başlığını hafifçe geri itti, Luca dürüst, mavi gözlerini gördü. Derken Peder Peter kalemini gürültülü bir şekilde mürekkebe batırdı ve Luca kendini topladı.

“Dün gece rahibenin tekinin avluda koştuğunu gördüm, diğer üçü de onu kovalıyordu,” dedi. “Bu kadın dış kapıya ulaştı ve demirleri yumruklamaya başladı, bir hayvan gibi çığlık atıyordu, feci bir sesti, lanetli bir ruhtan çıkacak bir ses. Onu yakalayıp kemerli yola geri taşıdılar. Sanırım onu hücre sine geri götürdüler.”

“Evet,” dedi Başrahibe soğuk bir sesle.

“Ellerini gördüm,” dedi Luca kıza ve şu anda sanki soruya çekmiyor, suçlamalar yöneltiyor gibi hissetti kendini. “Avuçlarından işaretlenmişti, çarmıha gerilmenin işaretlerini taşıyordu, âdeta İsa’nın çilesini bir daha çekiyor ya da çekiyormuş gibi yapıyordu.”

“O kız sahtekâr değil,” dedi Başrahibe sessiz bir ağırbaşlılıkla. “Bu ona acı veriyor, bir gurur kaynağı değil.”

“Biliyor muydunuz?”

“Eminim.”

“O hâlde öğleden sonra onunla görüşeceğim. Bana onu göndereceksiniz.”

“Göndermeyeceğim.”

Başrahibenin onu reddedişindeki sükûnet Luca’yı afallattı. “Mecbursunuz!”

“Onu bugün öğleden sonra göndermeyeceğim. Herkes evimin kapısını gözetliyor. Yeterince tantanalı geldiniz zaten. Bütün manastır, rahibeler ve rahipler burada olduğunuzu ve kanıt topladığınızı biliyor. Kızı daha fazla utandıramam. Bu işaretleri gösterdiğini, bu rüyaları gördüğünü herkesin bilmesi zaten onun için yeterince zor ve kötü. Onunla buluşabilirsiniz, ancak benim seçtiğim zamanda, kimse görmezken.”

“Yanlış iş yapanları sorguya çekmek için Papa’nın kendisinden emir aldım ben.”

“Hakkımda böyle mi düşünüyorsunuz? Yanlış bir şey yaptığımı mı?” diye sordu kız ansızın.

“Hayır. Papa’nın kendisinden soruşturma yapmak için yetki aldım demeliydim.”

“O hâlde öyle yapın,” dedi Başrahibe münasebetsizce. “Ancak size gelmesi güvenli olana kadar genç kızı görmeyeceksiniz.”

“Ne zaman olur?”

“Yakında. Ben ne zaman uygun görürsem.”

Luca, Başrahibe’yle daha fazla ilerleme kaydedemeyeceğini anlamıştı. Kendi de şaşırды ama kızgın değildi. Kıza hayranlık duyduğunu fark etti; kızın parlak şeref duygusunu sevmişti ve manastırda olup bitenler karşısındaki şaşkınlığını paylaşıyordu. Fakat her şeyden çok, kızın kaybına acımişti. Luca anne ya da babayı kaybetmenin, sizi önemseyen, seven, koruyan birinden ayrı kalmanın acısını tatmıştı. Dünyaya karşı tek başına kalmanın ve kendini yetim hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu iyi biliyordu.

Kıza gülümsediğini fark etti, gerçi kızın ona gülümseyip gülümsemediğini anlayamıyordu. “Başrahibe, sorguya çekilmesi kolay biri değilsiniz.”

“Peder Luca, siz de reddedilmesi kolay bir adam değilsiniz,” diye cevap verdi Başrahibe ve müsaade istemeden masadan kalkıp odayı terk etti.

Günün geri kalanı boyunca Luca ve Peder Peter tek tek rahibeleri sorguya çekti, her birinin geçmişini, umutlarını ve korkularını öğrendi. Manastır Sorumlusu'nun yemek odasında tek başına yemek yediler, onlara Freize hizmet etti. Öğleden sonra, Luca kötü rüyalar gördüğünü, vicdanının onu rahat bırakmadığını anlatan rengi atmış bir kıza daha dayanamayacağını duyurdu; kadınların kaygıları ve korkularına biraz ara vermeliyim dedi.

Atlarını eyerleyen üç adam büyük kayın ormanına doğru yola çıktılar, ağaçlar tepelerinde bükülerek yükseliyor, bir fısıltı misali bakır rengi yapraklar döküyordu. Atlardan çıt çıkmıyordu, ormanın gür zemini nal tıkırtılarını yutuyordu, Luca tek başına en önden sürdü atını, tüm gün dinlediği tekdüze seslerden bunalmış, yorulmuştu. Dinlediklerinden bir anlam çıkarabilecek mi diye merak ediyor, aynı zamanda da tek yaptığıının anlamsız rüyaları, kâbusumsu sanrıları dinlemek olduğundan endişeleniyordu.

Patika onları yukarı, daha da yükseğe götürdü, en sonunda orman yolundan çıktılar ve geldikleri yere tepeden baktılar. Üstlerinde patika devam ediyordu, gittikçe daralıyor, çakıl taşlarına dönüşüyordu. Etraflarında tekinsiz ve görkemli bir biçimde yükselen dağlara doğru gidiyordu.

“Böylesi daha iyi.”

Freize atının boynunu sıvazladı ve durdu. Altlarında, aşağıda küçük Lucretili köyünü, manastırın gri çelik çatısını, her iki yanına yerleştirilmiş iki din evini ve yeni lordun sembolünün silindir şeklindeki kulede rüzgârda dalgalandığı, her yere hâkim kaleyi görebiliyorlardı.

Hava soğuktu. Tepelerinde tek bir kartal kanatlarını çırpıttı. Peder Peter pelerinini omzuna iyice sardı ve Luca’ya baktı, fazla uzun süre dışarıda kalmamaları gerektiğini hatırlatıyordu.

Hep birlikte atları çevirip tepenin eteklerine doğru sürdüler, ormanı sağlarına aldılar ve sonra ilk ormancı kulübesinden tekrar vadiye doğru saptılar, ağaçlar her iki yanlarını sararken suskundular.

Patika ormana doğru kıvrıldı. Su şırıltılarını duydular önce, ardından bir ağaçkakanın tekdüze sesini. Tam köyü geçtik zannettikleri sırada bir açıklığa vardılar, geniş bir yol gördüler, oraya hükmedercesine gri bir direk gibi yükselen Lucretili kalesine gidiyordu.

“Tuzu kuru,” diye gözlem yaptı Freize, kalenin yüksek duvarlarına, açılıp kapanan köprüye ve dalgalanan sancağa bakarak. Lordun ahırlarından tazıların uğultusunu duydular. “Fena bir hayat değil. Her şeyin tadını çıkaracak kadar refah,

kendi geyiğini avlamak, kafana göre takılmak, canın isterse gezmek için Roma'ya atınla gidebilecek kadar paran olması ve kendi şarabınla dolu bir kiler.”

“Azizler onu korusun, bu evi nasıl da özlüyordur,” diye yorum yaptı Luca, güzeller güzeli kalenin yüksek duvarlarından gözlerini ayırmadan, ormanın derinliklerine, nehirlerle, göllerle, tepelere varan izleri görerek. “Bu kadar refah ve özgürlüğün ardından dört duvar arasına girmek, ölene kadar kapalı kapılar ardında kalmak! Kızını seven bir baba onu özgür olması için burada yetiştirdikten sonra nasıl ölene kadar kilit altında tutabilir?”

“Ağabeyi, arkasını döner dönmez onu dövecek kötü bir kocadan iyidir, doğum yaparken can vermekten iyidir,” diye araya girdi Peder Peter. “Bir hazine avcısı tarafından ayaklarının yerden kesilmesinden, sonra da bir yıl içinde aile servetinin ve namının iki paralık olmasından iyidir.”

“Hazine avcısına bağlı,” diye öne sürdü Freize. “Bir parça cazibeye sahip, şehvetli bir adamsa kızın yüzüne bir pembelik gelirdi, hayalini kuracağı hoş bir şey verirdi ona.”

“Yeter,” diye son noktayı koydu Luca. “Onun hakkında böyle konuşamazsın.”

“Anlaşılan onu güzelliğiyle düşünmemeliyiz,” diye yorum yaptı Freize atına.

“Yeter,” diye tekrar etti Luca. “Ayrıca nasıl görüldüğü hakkında benden daha fazla fikir sahibi değilsin.”

“Ha, ama ben yürüyüşünden anlarım,” diye fısıldadı Freize atına. “Güzel bir kız her zaman yürüyüşünden anlaşılır. Dünya onunmuş gibi yürür her güzel hatun.”

Genç adamlar kapıdan geçerken Isolde ve Ishraq penceresinin önündeydi. “Kıyafetlerindeki açık hava kokusunu alıyor musun?” diye fısıldadı ilki. “Öne eğildiği zaman burnuma resmen ormanın, temiz havanın, dağdan esen rüzgârın kokusu geldi.”

“Dışarı çıkabiliriz, Isolde.”

“Yapamam biliyorsun.”

“Gizlice çıkarız,” dedi diğeri. “Gece inince, küçük kapıdan. Yıldızların altında ormanda yürüyebiliriz. Madem dışarı çıkma hasreti çekiyorsun, burada tutsak olmak zorunda değiliz.”

“Biliyorsun, burada asla bozmayacağım yeminler ettim...”

“Bu kadar yemin bozulmuşken mi?” diye ısrar etti diğeri. “Manastırı alabora ettikten, üstümüze cehennem azabını çektikten sonra mı? Bir günah daha işlesek ne çıkar? Ne yaptığımızın artık bir önemi var mı?”

Isolde’nin arkadaşına çevirdiği bakışı kapkara ve vicdan azabıyla doluydu. “Pes edemem,” diye fısıldadı. “İnsanlar ne yaptığımı düşünürse düşünsün ya da söylerse söylesin, ne yapmışsam yapayım –kendimden ümidi kesemem. Sözümü tutacağım.”

Üç adam rahibelerin yatmaya gitmeden önceki son dua ayinlerine katıldı. Freize özlemle Manastır Sorumlusu'nun yiyeceklerine baktı, üç adam kemerli yolda ayrılıp odalarına gitmeden önce. "Geceyi tamamlamak için bir kadeh tatlı şarap için neler vermezdim," dedi. "Ya da iki. Ya da üç."

"Dindar bir adam için gerçekten çaresiz bir hizmetlisin," diye yorum yaptı Peter. "Birahane'de çalışsan daha hayırlı olmaz mıydı?"

"Peki ya küçük lordumuz bensiz ne yapardı?" diye bilmek istedi Freize kafa tutarcasına. "Manastırda kim ona göz kulak olur, kim onu güvenle korurdu? Uzun bacaklı bir leylekten farksızken kim onu beslerdi? Şu anda kim takip ederdi onu? Kim kapısını tutardı?"

"Manastırdayken sana göz kulak mı oldu?" diye sordu Peter, şaşırarak Luca'ya dönüp.

Luca kahkaha attı. "Akşam yemeğimi gözetledi ve benim bıraktığımı her şeyi yedi," dedi. "Bana ayrılan şarabı içti. O bakımdan beni çok yakından takip etti."

Freize karşı çıkınca Luca omzunu dürtükledi. "Ah, pekâlâ! Pekâlâ!" Peter'a döndü ve şöyle dedi: "Manastıra ilk girdiğimde bana göz kulak oldu ki, büyük çocuklar beni dövme-sin. Beni sapkınlıkla suçladıklarında bana şahitlik etti, her ne kadar yaptığımı söyledikleri şeyin ne olduğunu anlaya-masa da. İlk tanıştığımız andan beri bana hep sadık kaldı, ben daha ödleğ bir çırakken, o da mutfakta tembel bir ya-makken. Bana bu görev verildiğinde, benimle gelmek için izin istedi."

"Al sana!" dedi Freize zafer kazanmış gibi.

“Peki niçin sana *küçük efendi* diyor?” diyerek sorularını sürdürdü Peter.

Luca başını iki yana salladı. “Kim bilir? Ben bilmiyorum.”

“ünkü o sıradan bir ocuk değildi,” diye açıkladı Freize hevesli hevesli. “ok akıllıydı ve çocukken, melek kadar güzeldi. Sonra insanlar onun yeryüzünden olmadığını söylüyordu...”

“Bu kadarı yeter!” diye kestirip attı Luca. “Kendi kibrini tatmin etmek için bana *küçük efendi* diyor. İnandıracak birini bulsa, bir prensin hizmetindeyim diye bile atardı.”

“Görürsün,” dedi Freize ağırbaşlı bir edayla Peter’a kafa sallayıp. “Sıradan bir genç değil o.”

“Olağan dışı yeteneklerine tanık olmak için sabırsızlanıyorum,” dedi Peder Peter kuru kuru. “Mümkünse en kısa zamanda. Hadi ben yatmaya gidiyorum.”

Luca ikisine de iyi geceler dercesine elini kaldırdı ve papaz evine doğru yürüdü. Kapıyı arkasından kapattı, botlarını çıkardı, sakladığı hançerini dikkatlice yastığının altına koydu. Sıfır rakamıyla ilgili kâğıdı masanın bir yanına, Peter’ın yazdığı ifadeleri de diğer yanına serdi. Rahibelerin ifadelerini çalışmayı, sonra da sıfırla ilgili el yazması belgeyi okuyarak kendini ödüllendirmeyi, sabahlamayı planlıyordu. Sabah da duaya katılacaktı.

Sabaha karşı ikide, kapısı hafifçe tıklatılınca hızla masadan fırlayıp yastığın altındaki hanerine uzandı. “Kim var orada?”

“Bir rahibe.”

Luca hançerini arkadan beline soktu ve kapıyı araladı. Kalın dantel pee yüzünü tamamen örten bir kadın eşikte sessizce dikiliyordu. Luca çabucak bomboş koridoru gözüyle yokla-

dı, içeri girmesini işaret edercesine bir adım geri attı. Kadının hiçbir tanık olmadan, Peder Peter konuşulanları not almazken odasına girmesine izin vererek bir risk aldığını geçirdi aklının bir köşesinden. Fakat bu rahibe de bir risk alıyor, bir erkekle baş başa kalarak yeminini bozuyordu. Tek başına bir erkeğin yatak odasına adımını attıysa, bunun arkasında çok güçlü bir sebebi olmalıydı.

Luca, kadının ellerini parmakları avucunu kapatacak şekilde tuttuğunu fark etti, sanki avucunun içinde küçük bir şey saklar gibiydi.

“Beni görmek istemiştiniz,” dedi sessizce. Sesi kısık ve tatlıydı. “Bunu görmek istemiştiniz.”

Ellerini Luca’ya uzattı. Luca iki avucun da ortasında düzgün bir delik olduğunu ve ikisinin de kanla kaplandığını görünce dehşete kapılarak titredi. “İsa bizi kurtar!”

“Amin,” dedi kadın hemen.

Luca yıkanma bezine uzandı ve kenarından sertçe bir parça yırttı. Üstüne ibrikten azıcık su döktü ve her bir yaraya yavaşça dokundu. Luca ona dokununca rahibe geri kaçır gibi oldu. “Özür dilerim, özür dilerim.”

“Fazla acımıyor, derin değiller.”

Luca bezle kanı emdi ve yaraların kanamasının durduğunu, küçük kabuklar bağladığını gördü. “Ne zaman oldu bu?”

“Az önce uyandım ve böylelerdi.”

“Daha önce oldu mu hiç?”

“Dün gece. Çok kötü bir rüya gördüm ve uyandığımda hücremde, yatağımdaydım ama ayaklarım çamurlu ve ellerim kan içindeydi.”

“Dün gece gördüğüm sizdiniz herhâlde,” dedi Luca. “İç avluda? Hiçbir şey hatırlamıyor musunuz?”

Hayır anlamında kafasını salladı ve dantel peçesi hareket etti ama yüzü ortaya çıkmadı. “Az önce uyandım ve ellerim böyleydi, yeni yaralar. Daha önce de başıma geldi. Bazen sabah uyanıyorum, yaralanmış oluyorlar ama kan durmuş oluyor, sanki gecenin ortasında beni uyandırmadan başlıyor. Çok derin değiller, gördüğünüz gibi, birkaç gün içinde iyileşiyorlar.”

“İmge görüyor musunuz?”

“Dehşet imgesi!” diye bağırdı birden rahibe. “Kanayan ellerle beni uyandırmanın Tanrı’nın işi olduğuna inanmıyorum. Hiçbir kutsallık hissetmiyorum, korkudan başka bir şey hissetmiyorum. Beni bıçaklayan Tanrı olamaz. Bunlar isyancıların yaraları olmalı.”

“Belki de Tanrı gizemli bir şekilde senin aracılığıyla çalışıyor...” diye öne sürmeyi denedi Luca.

Kadın hayır anlamında başını salladı. “Daha çok cezalandırma gibi bir şey bu. Buradayım diye, ayinlere katılıyorum ve yine de isyankâr bir kalbim var diye.”

“Kaç rahibe burada kendi isteği dışında kalıyor?”

“Kim bilir? Herkes her günü sessizlik içinde yaşarken, buyurulduğu gibi ilahilere eşlik edip emredildiği şekilde dua okurken aklından neler geçiriyor kim bilebilir ki? Gün içinde birbirimizle konuşmamız yasak, sadece emirlerimizi tekrarlamamıza ya da dua etmemize izin var. Kimin neler düşündüğünü kim bilsin? İçimizden neler geçirdiğini kim tahmin edebilir?”

Aynen Luca'nın hislerini kuvvetle doğrular şekilde konuşmuştu. Luca'ya göre bu manastır o kadar sırlarla doluydu ki, kadına daha fazla bir şey soramazdı, harekete geçmeliydi. Temiz bir kâğıt aldı. "Avuçlarınızı buna bastırın," diye emretti. "Önce sağ, sonra sol."

Rahibe reddetmek ister gibi göründü ama emre uydu ve ikisi de dehşet içinde kadının avucunun el yazmalı kâğıdın üstünde bıraktığı, düzgün bir üçgen şeklindeki kan lekesine ve kanlı avucunun izlerin etrafındaki bulanık izine baktılar.

"Peder Peter ellerinizi görmek zorunda," diye karar verdi Luca. "İfade vermek zorundasınız."

Rahibenin karşı çıkmasını bekledi ama kadın çıkmadı. İtaatle başım eğdi.

"Yarın ilk iş sorgu odasına gelin," dedi. "Sabah duasından hemen sonra."

"Pekâlâ," dedi kadın kolaylıkla. Kapıyı açıp dışarı süzüldü.

"Adınız nedir, rahibe?" diye sordu Luca fakat kadın gitmişti bile. İşte ancak o zaman kadının sorgu odasına gelmeyeceğini, adını bilmediğini ya da tipini görmediğini fark etti.

Luca sabah duasından sonra sabırsızca bekledi ama rahibe gelmedi. Kendisine o kadar kızmıştı ki, Freize ve Peder Peter'a niçin kimseyle görüşmediğini, kapısını açık bırakıp odasında

oturduğunu, önlerindeki masada neden kâğıtların durduğunu açıklamadı.

Nihayet kafasını toplaması için at binmeye çıkması gerektiğini duyurdu ve ahırlara gitti. Rahibe olmayan kadınlardan biri ahırın avlusundaki pislikleri temizliyordu, Luca'ya atını getirdi ve eyerledi. Kadınsız bir dünyada çok uzun süre yaşayan Luca için, tüm zor işlerin kadınlar tarafından yapıldığını, tüm dini ayinlerin kadınlar tarafından yürütüldüğünü, arada bir ziyaret eden papazlar dışında erkeksiz bir dünyada kendilerine yeterek yaşadıklarını görmek çok garipti. Rahatsızlık ve yerini yadırgama duygusunu katmerliyordu bu durum. Bu kadınlar sanki erkek diye bir cins hiç yokmuş, sanki Tanrı onları yönetsin diye erkeği yaratmamış gibi bir toplumda yaşıyordu. Kendi içlerinde bütündüler ve bir kız tarafından yönetiliyorlardı. Luca'nın gözlemlediği, öğrendiği ve duyduğu her şeye karşıydı bu ve niye her şeyin böyle zıvanadan çıktığı belliydi.

Luca atının dışarı çıkarılmasını beklerken kemerli girişte Freize'nin benekli atıyla belirdiğini gördü ve eyere çıkışını izledi.

"Tek başıma ata bineceğim," dedi Luca keskince.

"Bin. Ben de tek başıma bineceğim," dedi Freize aynen.

"Seni yanımda istemiyorum."

"Seninle olmayacağım ki."

"O zaman ters istikamete sür atını."

"Nasıl istersen."

Freize durakladı, dizginleri sıktı ve giriş kapısından geçti, ona yüzünü buruşturarak bakan yaşlı rahibe bekçiye cakalı bir selam verdi ve ardından giriş kapısının dışında Luca'nın atın üstünde gelmesini bekledi.

“Sana söyledim, benimle at binmeni istemiyorum.”

“Ben de o yüzden bekledim ya,” diye açıkladı Freize sabırla. “Sen hangi tarafa gidiyorsun diye görüp tam aksi istikamete gittiğimden emin olmak için. Ama tabii ki, etrafta kurtlar, hırsızlar, eşkıyalar ya da haydutlar var, o yüzden ilk bir iki saat sana eşlik etmekten gocunmam.”

“Çeneni kapa ve düşünmeme izin ver,” dedi Luca hiç minnettar kalmayarak.

“Tek kelime yok,” diye yorum yaptı Freize atına, hayvan da kahverengi kulağını dikti. “Mezar kadar sessiz olmalıyız.”

Aslında kuzeye doğru, ağır adımlarla manastırdan ve kale-den ve duvarlarının içinde korunaklı duran küçük köyden uzağa giderlerken saatlerce sessizliğini korumayı başardı. Ortasında çimlerin yeşerdiği, geniş, pürüzsüz bir patika seçtiler ve Luca atıyla eşkin gitmeye başladı, arada bir karşılarına çıkan çiftlik evlerini, dağınık koyun sürülerini, itinayla bakımı yapılmış bağ-ları görmedi. Derken gün ortasına doğru hava ısındıkça Luca atını yavaşlattı, manastırdan oldukça uzak bir mesafede olduk-larını fark etti ve şöyle dedi, “Bence artık geri dönmeliyiz.”

“Belki bir yudum bira ve bir lokma pastırma ekmek yemek istersin?” diye önerdi Freize davetkâr bir edayla.

“Var mı yanında?”

“Çantamda. Hani olur da bu noktaya geliriz, canımız biraz bira ve ekmek çeker diye almıştım.”

Luca sırtıttı. “Teşekkürler,” dedi. “Yiyecek getirdiğin için ve benimle geldiğin için teşekkürler.”

Freize ukala ukala kafa salladı ve güneşten korunabilecek-leri ufak bir ağaç topluluğu bulup o taraftan gitti. Atından

indi, dizginleri eyerin üstüne astı gevşekçe. At anında başını düşürüp orman zeminindeki ince çimlerde otlamaya başladı. Freize, Luca'nın oturması için pelerinin serdi ve küçük bir sürahi dolusu bira ve iki somun ekmek çıkardı çıkınından. İki adam sessizce yemeklerini yedi. Sonra Freize bir cakayla yarım şişe kaliteli kırmızı şarap çıkardı.

“Muhteşem,” diye gözlem yaptı Luca.

“Ellerindekinin en iyisi,” diye cevap verdi Freize, son damlayı da kafaya dikerek.

Luca ayağa kalktı, kırıntıları kucağından silkeledi ve bir çalıya doladığı dizginleri tekrar eline aldı.

“Geri dönmeden önce atlara biraz su atsak iyi olur,” diye yorum yaptı Freize.

İki genç adam patikaya koştular atları, sonra tekrar binip evin yolunu tuttular. Bir süre gittikten sonra sol taraflarında, ormanın derinliklerinde bir dere şırıltısı duydular. Patikadan koptular ve akan suyun sesini takip ederek önce geniş bir nehre ulaştılar, tepeden aşağı nehri takip edince de geniş, derin bir gölete ulaştılar. Nehir yatağı çamurluydu ve üstünden çok geçilmişti. Sanki birçok insan su ihtiyacı için buraya geliyordu. İssiz ormanda garip bir manzaraydı. Luca çamurun içinde, rahibelerin manastırın bahçesinde ve tarlalarında çalışırken ayakka-bılarının üstüne giydiği tahta takunyaların izini görebiliyordu.

Freize kaydı, neredeyse düşecekti. Koyu yeşil kaz bokuna bastığını görünce bağırdı. “Ay, şuna bak! Kör olasıca kuş. Bir taşla vurup yerdim onu, yemin ederim.”

Luca iki atın dizginlerini birden tuttu ve onlara su içirdi, Freize de eğilip bir yaprakla botunu temizlemeye çalıştı.

“Eh, var ya!..”

“Ne oldu?”

Freize tek kelime etmeden üstünde pislik olan yaprağı havaya kaldırdı.

“Ne?” diye sordu Luca, uzattığı şeyden geriye kaçarak.

“Yakından bak. İnsanlar hep bokun olduğu yerde para vardır derler ya –al sana. Yakından bak, çünkü sanırım servetimi buldum!”

Luca daha yakından baktı. Koyu yeşil kaz kakasının arasında benek benek incecik kum tanecikleri parıl parıl parlıyordu. “Ne bu?”

“Altın bu, küçük efendim!” Freize zevkten dört köşeydi. “Gördün mü? Kazın teki nehirdeki sazlıktan besleniyor, nehrin suyu dağın bir yerlerinden, kimse nereden olduğunu bilmiyor, sürüklenmiş altın parçacıklarını taşıyor. Kaz onu yiyor, çıkarıyor, ben de botumda buluyorum. Artık tek yapmam gereken akıntının çevresindeki toprakların kime ait olduğunu bulmak, üç kuruşa ondan satın almak, altını aramak ve lord olup çıkmak, güzel bir ata binip kendi tazılarına sahip olmak!”

“Toprak sahibi sana burayı satarsa tabii,” diye uyardı Luca onu. “Ve sanırım hâlâ Lucretili Lordu’nun topraklarındayız. Belki de kendi altınını kazmak ister.”

“Ona söylemeden burayı ondan satın alırım,” diye devam etti Freize. “Nehir kenarında yaşamak istediğimi söylerim. Tıpkı o zavallı kız gibi, kardeşi gibi, içimde bir ses duyduğumu söylerim. Bir şeylerin beni çağırdığını, Tanrı yolunda bir münzevi olacağımı, göl kenarında yaşayıp her gün dua edeceğimi söylerim.”

Luca, Freize'nin bir başına dua etme çağrısına kahkahalarla güldü fakat Freize bir elini havaya kaldırdı. "Biri geliyor," diye uyardı. "Şşş, hadi yoldan çekilelim."

"Niye saklanıyoruz ki? Kimseye zararımız yok."

"Belli olmaz," diye fısıldadı Freize. "Ve altın taşıyan bir nehrin kenarında bulunmak istemem."

İkili, atlarını ormanın derinliklerine çekti. Patikadan çıkıp beklediler. Luca pelerinini atının kafasının üstüne attı, böylece hayvan ses çıkarmayacaktı ve Freize de atına uzanıp kulağına tek kelime fısıldadı. At başını eğip sessiz durdu. İki adam ağaçların arasından seyrederken beş altı rahibe, üstlerinde iş kıyafetleriyle, tahta takunyaları çamura bata çıka patikadan indiler. Freize, kişnemesin diye yumuşakça atının burnunu tuttu.

En sondan gelen iki rahibe küçük bir eşeği sürüklüyordu, hayvanın sırtı rahibelerin kirli dantelleriyle doluydu. Freize ve Luca saklandıkları çalıların ardından izlerken kadınlar giysileri nehre saldı, suyla duruladı, eşeği ters yöne çevirip geldikleri taraftan geri döndüler. Yeminlerine sadık bir şekilde sessizlik içinde çalışıyorlardı fakat eşeği uzaklaştırırken bir ilahi tutturdular ve iki genç adam söyledikleri ilahiyi dinledi:

"Rab benim çobanımdır, ben istemem..."

"Ben istemem," diye mırıldandı Freize, ikili gizlendiği yerden çıkarken. "Kahretsin. Kahretsin o 'ben istemem'leri! Çünkü ben isteyeceğim. Ben isterim. Ve istemeye de devam edeceğim, istemeye ve istemeye ve hayal kurmaya ve her zaman hayal kırıklığına uğramaya."

"Neden?" diye sordu Luca. "Sadece giysileri yıkıyorlar. Sen hâlâ nehrini satın alıp altınını çıkartabilirsin."

“Onlar değil,” dedi Freize. “Onlar değil, küçük tilkiler. Dantel ya da yün falan yıkadıkları yok. Ne diye sırf iç çamaşırını yıkamak için bunca yol tepsinler, manastırdan buraya kadar beş altı tane dere akıyor? Hayır, onlar eski usul altın çıkarıyorlar. Bu kumaşları akıntıya doğru koyuyorlar –suyun üstünden akacağı şekilde nasıl o yöne doğru mandalladıklarını gördün mü? Yünün ipleri altınları yakalayacak, en ufak bir toz parçacığını bile toplayacak. Bir haftaya kalmaz geri dönecek ve mahsulü toplayacaklar: Islak yünler, altın kaplı, ağır. Manastıra geri götürecekler, kurutacaklar, altın tozunu fırçalayacaklar ve yere servet dökülecek! Küçük hırsızlar!”

“Ne kadar eder ki?” diye sordu Luca. “Bir yün atlet ne kadar altın tutabilir?”

“Peki ya niçin hiç kimse sorgu sırasında bu küçük işlemlerden bahsetmedi?” diye sordu Freize. “Acaba Lucretili Lordu’nun haberi var mı? Kız kardeşini manastıra kapattıysa ve kız oradan, ağabeyinin servetini burnunun dibinden, yönetmesi için verdiği rahibeleri kullanarak çalışıyorsa? Amma komik olurdu.”

Luca boş boş Freize’ye baktı. “Ne?”

“Latife yapıyorum...”

“Hayır, şaka değil ama. Ya kız buraya geldiyse ve aynen senin gibi altını bulduysa ve rahibeleri işe koştıysa. Sonra da rahibe manastırının günaha battığını uydurabilirim diye düşündüyse, böylece kimse oraya gelmez, kimse de rahibelerin sözüne inanmaz...”

“Ondan sonra bu küçük foyası meydana çıkmazdı ve gene manastırın Başrahibe’si olurdu, bir kez daha bir leydi gibi ya-

şardı,” diye tamamladı Freize. “Altın tozu içinde yuvarlanır, gününü gün ederdi.”

“Vay canına,” dedi Luca ağır ağır. Freize ile ikisi uzunca bir süre sessizlik içinde durdular, ardından Luca tek kelime daha etmeden arkasını döndü, atına bindi ve eşkin gitti. Atını sürüp giderken tüm manastırın birlikte işlediği suçun büyüklüğüne şok olmamıştı fakat şahsen Başrahibe’ye kırılmıştı –sanki ona yardım etmek için bir şey yapabileceğini düşünmüştü de! Sanki ona yardım etme sözü vermesi kız için bir şey ifade etmişti de! Sanki kız ondan saf güveni ve hikâyesine inancı dışında bir şey beklemişti. “Kahretsin!” dedi Luca tekrar.

Sessizlik içinde atlarını sürdüler. Freize hayali servetini kaybettiği için başını sağa sola sallıyor, Luca aptal yerine konduğu için küplere biniyordu. Rahibe manastırına yaklaşırken Luca dizginleri gerdi, Freize yetişene kadar atını yavaşlattı.

“Sahiden o olduğunu mu düşünüyorsun? Çünkü bana daha ziyade fazlasıyla mutsuz, yas tutan bir kız gibi geldi –babasının matemi bana samimi geldi, ondan eminim. Yine de karşıma geçip her konuda yalan söylemesi... Sence bu kadar sahtekârlığı yapabilecek yeteneği var mı? Ben anlamıyorum çünkü.”

“Belki de Başrahibe’nin arkasından iş çeviriyorlar,” diye yorum yaptı Freize. “Gerçi manastırdaki delirme olayı yabancıları uzak tutmak için iyi bir yöntem. Fakat bence kız her şeyden bihaber olabilir. Altını, kimin topladığını ve sattığını öğrenmemiz lazım. O zaman serveti kim götürüyor anlarız. Artı, kız buraya gelmeden önce de bu olay devam ediyor muydu, bilmeliyiz.”

Luca kafa salladı. “Peter’a hiçbir şey söyleme.”

“Cusus,” diye tamamladı Freize arkadaşının lafını.

“Ama bu gece gizlice depo odasına girip herhangi bir kanıt bulabilir miyiz diye bakacağız: Kuruyan yün atletler, altın.”

“Gizlice girmeye gerek yok, bende anahtar var.”

“Nasıl aldın?”

“Akşam yemeğinden sonra o leziz şarabı nasıl içtin sanıyorsun?”

Luca hizmetlisine başını salladı, sonra sessizce ekledi. “Saat tam ikide buluşacağız.”

İki genç adam atlarını sürdü. Rüzgârın hışırdattığı ağaçlar kadar bile ses yapmayan köle Ishraq, iki adamın arkasında belirdi ve çekip gitmelerini izledi.

Isolde yatağındaydı, dört direğe bir esir gibi bağlanmıştı, ayak bilekleri en alta düğümlenmişti, iki eli yatak başının iki direğine asılmıştı. Ishraq örtüyü çenesine kadar çekti ve düzeltti. “Seni böyle görmekten nefret ediyorum. Dayanamıyorum. Kendi Tanrının aşkına, buradan gidebileceğimizi söyle bana. Delirmişsin gibi seni yatağa bağlayamam böyle.”

“Biliyorum,” diye cevap verdi Isolde, “ama uykumda gezinme riskini göze alamam. Dayanamam. Bu çılgınlığın üstüme çöreklenmesine izin vermeyeceğim. Ishraq, gece dolaşmayaca-

ğım, rüyamda çılgılık atmayacağım. Eğer delirirsem, gerçekten deliririm, beni öldürmek zorunda kalırsın. Dayanamam.”

Ishraq öne eğildi ve esmer yanağını diğer kızın soluk yüzüne koydu. “Asla yapmam. Hayatta yapamam. Bununla savaşıcağız ve yeneceğiz.”

“Ya soruşturma görevlisi ne olacak?”

“Bütün rahibelerle konuşuyor, çok fazla bilgiye ediniyor. Yazacağı rapor bu manastırı mahvedecek, senin iyi ismini lekeleyecek. Ona anlattıkları her şey bizi suçlar nitelikte, hep senin adın veriliyor, her şeyin başlangıcı bizim geldiğimiz tarih deniyor. Adama ulaşmamız lazım. Onu durdurmak zorundayız.”

“Durdurmak mı?” diye sordu Isolde.

Ishraq yüzünde meşum bir ifadeyle kafa salladı. “Öyle ya da böyle onu durdurmak zorundayız. Ne gerekiyorsa yapmalıyız.”

Ay yükselmişti ama dağınık bulutların arasına gizlenmiş hâldeydi. O gece yarım ay vardı ve Luca kaldırım taşlı avluda yürürken cılız bir ışık seçiliyordu sadece. Karanlıkların arasından dışarı adımını atan gölgemsi birini gördü: Freize. Anahtar elinde hazır, ses çıkarmaması için yağlanmıştı ve çabucak kilide sokuldu. Luca kapıyı ittirirken küçük bir gıcırta çıktı, iki adam da donup kaldı ama kimse kıpırdamadı. Avluya bakan

tüm dar pencereler karanlıktı. Yalnızca Başrahibe'nin evinde ışık vardı, bir mum yanıyordu fakat titreyen ışık dışında, ayakta olduğunu gösteren bir işaret yoktu.

İki genç adam depoya süzülüp kapıyı arkalarından sessizce kapattılar. Freize çakmaktaşını çaktı. Taş alev alınca da cebinden çıkardığı bir mumu yaktı ve iki adam birlikte etrafa baktı.

“Şaraplar burada.” Freize sağlam bir kafesi gösterdi. “Anahtar duvarın tepesinde saklıydı, hangi sersem olsa bulurdu –resmen bulunması için davetiye. Kendi şaraplarını yapıyorlar. Burada da küçük biralar. Gene ev yapımı. Yiyecekler de şurada.” Buğday, çavdar ve pirinç çuvallarını gösterdi. Pamuklu keselerin içinde tütsülenmiş pastırmalar tepelerinden sarkıyordu ve soğuk iç duvarda da raflar dolusu peynir duruyordu.

Luca etrafına bakındı, çamaşırlardan eser yoktu. İkili, kemerli bir eşikten geçip arka odaya girdi. Burada çeşit çeşit kumaştan bir sürü çamaşır yığını yer alıyordu, hepsi de rahibelerin giydiği kolalı beyaz kumaştan yapılmıştı. İş cübbeleri için bir yığın kahverengi kumaş, başka bir köşeye yığılmıştı. Farklı türden deriler, kendi ayakkabılarını, omuz çantalarını, hatta eyerlerini yapmak için kalitesine göre düzgün balyalar hâlinde ayrılmıştı. Sarsak bir tahta merdiven asma kata çıkıyordu.

“Burada hiçbir şey yok,” diye gözlemledi Freize.

“Bundan sonra Manastır Sorumlusu'nun evini arayacağız,” diye emretti Luca. “Ama önce ben bir yukarı çıkıyorum.” Mumu alıp merdivene bastı. “Sen burada bekle.”

“Işıksız duramam,” diye yalvardı Freize.

“Olduğun yerde dur.”

Freize dalgalanan mum ışığının yukarı çıkmasını izledi ve sonra gergin bir şekilde zifiri karanlıkta dikildi. Yukarıdan an-sızın boğulma sesine benzer bir ses duydu.

“Ne oldu?” diye tısladı karanlığa doğru. “İyi misin?”

Derken başından aşağı bir kumaş geçti ve gözünü iyice kör etti. Freize hızla yere eğilirken yukarıdan bir yerden bir hava esintisi duydu. Kendini yere atıp yana doğru yuvarlandı, boğuk bir şekilde uyarı çığlığı attı. Aynı anda da kafasının yanına bir şey çarptı.

Luca'nın hızlıca merdivenden aşağı indiğini duydu, sonra da merdiven duvardan ayrılırken bir tahta gıcirtısı oldu. Freize acı ve karanlığa rağmen mücadele etti, tam karın boşluğuna hain bir tekme yedi, yere devrilen Luca'nın feryadını işitti ve hemen arkasından güm diye yere düştüğünü duydu. Nefes almak için ağzını açan Freize, tekrar tekrar efendisinin adını haykırdı ama sessizlikten başka cevap alamadı.

İki genç adam uzun bir süre korku içinde karanlıkta yattı, sonra Freize ayağa kalktı, başındaki kapüşonu geri itti ve üstünü başını silkeledi. Eli yüzünden ıslak çıktı; alnından çenesine kadar kanıyordu. “Orada mısın, Serçe?” diye sordu çatlak sesle.

Cevap yine sessizlikti. “En sevgili azizler, sakın kızın onu öldürdüğünü söylemeyin,” diye inledi. “Küçük efendimi, perilerin getirdiği özel yavruyu!”

Ellerinin ve dizlerinin üstünde durdu, emekledi, yeri yokladı ve kıyafet yığınlarına çarptı. Emin olması ıstırap dolu dakikalarını aldı: Luca depo odasında yoktu.

Luca gitmişti.

“Ne kadar aptalım, ne diye kapıyı arkamdan kilitlemedim?” diye kendi kendine mırıldandı Freize pişmanlık içinde. Yalpalayarak ayağa kalktı ve eliyle duvarı yokladı, kırık merdiveni geçip çıkış kapısına kadar yolunu buldu. Ön depo odasında cılız bir ışık vardı çünkü kapı ardına kadar açıktı ve ay ışığı içeriyi dolduruyordu. Freize ışığa doğru sendelerken şarap ve biraların durduğu demir telli dolabın ardına kadar açık olduğunu gördü. Kanayan başını ovuşturdu, bir an kalın, ahşap masaya dayanarak ışığa doğru ilerlemeye devam etti. Kapı eşiğine ulaştığında manastır çanları çalmaya başladı ve Freize yaklaşık yarım saat baygın yattığını fark etti.

Luca kayboldu diye alarm çanını çalmak üzere şapele gidiyordu ki, hastanenin penceresinde bir ışık gözüne çarptı. O tarafa doğru döndü, aynı anda Manastır Sorumlusu rahibe koşturarak avluya çıktı. “Freize! Sen misin?”

Kadına doğru sendeledi Freize ve kan kaplı suratını görünce rahibenin geri kaçtığı dikkatini çekti. “Azizler bizi koru! Ne oldu size böyle?”

“Biri bana vurdu,” dedi Freize uzatmadan. “Küçük efendimi kaybettim! Alarmı çal, fazla uzaklaşmış olamaz.”

“Buldum onu! Buldum! Baygınlık geçirmiş,” dedi rahibe.
“Ona ne oldu?”

“Tanrı’ya şükür bulmuşsun. Neredeydi?”

“Tam duaya gidiyordum ki avluda süründüğünü gördüm. Revire götürünce de bayıldı. Ben de seni ve Peder Peter’ı uyardırmaya geliyordum.”

“Beni ona götür.”

Manastır Sorumlusu rahibe arkasını döndü ve Freize uzun alçak odada onu takip etti. Her iki yanda yaklaşık onar yatak diziliydi, samandan şiltelerin üstüne kolalanmamış çuval bezleri atılmıştı. Yalnızca bir yatak doluydu. Onda da Luca yatıyordu –ölü gibi solgun, gözleri kapalı. Hafifçe nefes alıyordu.

“En sevgili azizler!” diye mırıldandı Freize, endişeyle.
“Küçük efendi, konuş benimle!”

Luca ağır ağır ela gözlerini açtı. “Sen misin?”

“Tanrı’ya şükür, evet. Kutsal Annemiz’e şükür öyle, her zaman yanındayım.”

“Bağırdığını duydum, sonra da bir anda merdivenden düştüm işte,” dedi, ağzındaki yaradan doğru düzgün konuşamıyordu.

“Ben de patates çuvalı gibi yere indiğini duydum,” diye doğruladı Freize. “Yüce azizler, yere düştüğünü duyduğumda var ya!.. Ama tam o sırada biri bana vurdu...”

“Cehenneme atılmış gibiyim.”

“Ben de.”

“Uyu öyleyse, sabah konuşuruz.”

Luca gözlerini kapadı. Manastır Sorumlusu rahibe yakına geldi. “Durun yaralarınızı yıkayayım.” Bir kâsede pamuklu bir

bez taşıyordu, hafiften bir lavanta ve parçalanmış öküz gözü otu yaprağı kokusu duyuluyordu. Freize başka bir yatağa yatmaya razı oldu.

“Uyurken mi saldırıya uğradınız?” diye sordu rahibe. “Nasıl oldu bu?”

“Bilmiyorum,” dedi Freize, aldığı darbeden öyle bir afallamıştı ki, bir şey uyduramıyordu. Üstelik, kadın da onlar gibi deponun açık kapısını görebilirdi ve Luca’yı avluda bulmuştu. “Hiçbir şey hatırlayamıyorum,” dedi ezilip büzülerek. Rahibe yaralara bezi dokundurdu, yüzündeki yaraları ve çizikleri gördükçe üzüldü. Freize de bir kadının bakımının altında olmanın verdiği rahatlıkla derin bir uykuya daldı.

Freize gri mi gri bir sabaha uyandı. Luca karşısındaki yatakta hafifçe horulduyordu, kısa bir nefes alma, ardından uzun bir ılık sesi. Freize kulağını delen sesi dinledi bir süre, sonra gözünü açıp art arda kırpıştırdı ve bir kolunun üstünde doğruldu. Yanındaki yatakta artık bir rahibe yatıyordu, sırtüstü uzanmıştı, yüzü, tıraş edilmiş kafasını biraz gösterecek şekilde geri itilmiş başlığı kadar beyazdı. Tamamen hareketsiz göğsünün üstünde dua eder pozisyonda kalan elleri masmaviydi, tırnakları sanki mürekkebe batırılmıştı. Fakat en kötüsü de gözleriydi, fal taşı gibi açılmıştı, göz bebekleri simsiyahtı, bü-

yümüştü. Tamamen hareketsizdi. Belli ki bu rahibe -Freize'nin deneyimsiz korku dolu bakışı karşısında bile- ölüydü.

Başka bir rahibe ayak ucuna diz çökmüş, dua ediyor, mütemadiyen tesbih çekerek mırıldanıyordu. Bir diğeri baş ucunda diz çökmüş, aynı duayı okuyordu. Daracık yatak mumlarla bezeliydi, sanki bir şehit yatıyordu. Freize rüya gördüğünden emin vaziyette doğruldu. Uyanma umuduyla kendini çimdikledi, ayaklarını yere bastı. Kafasındaki zonklamaya içinden bir küfür etti. Ayağa kalkmaya henüz hazır değildi. "Rahibe, Tanrı seni korusun. Bu zavallı kıza ne oldu?"

Yatağın baş ucundaki rahibe duasını bitirene kadar konuşmadı fakat gözünde dökmediği yaşlarla dönüp baktı Freize'ye. "Uykusunda öldü," dedi nihayet. "Nedenini bilmiyoruz."

"Kim o?" Freize ani bir batıl inanca kapılıp yatanın, ifade vermeye gelen rahibelerden biri olduğunu sanıp istavroz çıkardı. "Ruhu rahmetle dolsun."

"Rahibe Augusta," dedi diğeri, Freize bu ismi ilk kez duyuyordu.

Bembeyaz, buz gibi surata baktı ve o kara ölü bakışları görünce geri kaçır gibi oldu.

"Şeytan'a kurşun! Neden gözlerini kapatıp üstüne bir şey koymadınız?"

"Kapanmıyor ki," dedi ayak ucundaki rahibe titreyerek. "Çok denedik. Bir türlü kapanmıyor."

"Mutlaka kapanır! Neden kapanmıyor?"

Rahibe kısık, monoton bir sesle konuştu. "Gözleri kapkara çünkü gene rüyasında Ölüm'ü görüyordu. Rüyasında hep

Ölüm'ü görürdü. Şimdi de Ölüm onu almaya geldi. Siyah gözlerinde o son görüntü kaldı, ona gelişi. O yüzden kapanmıyor, o yüzden abanoz gibi karalar. Eğer kızın felaket dolu siyah gözlerinin içine bakarsan, Ölüm'ün yansımaları görürsün. Ölüm'ün yüzünün sana baktığını görürsün."

İlk rahibe feryat etti. Soğuk, cırtlak bir ses çıktı. "Hepimizi almaya gelecek," diye fısıldadı.

İki rahibe de istavroz çıkarıp dualarına geri döndü. Freize titredi, ölüye dua etmek için başını öne eğdi. Yavaş yavaş ayağa kalktı ve başı döndüğü için dişlerini sıktı, dikkatlice rahibelerin yanından Luca'nın horul horul uyuduğu yatağa yürüdü. Omzunu sarstı: "Küçük efendi, uyan."

"Keşke bana öyle hitap etmesen," dedi Luca uyku mahmur.

"Uyan, uyan. Rahibelerden biri ölmüş."

Luca hızla doğruldu, sonra başını eliyle tutup yana kaykıldı. "Saldırıya mı uğramış?"

Freize dua eden rahibeleri gösterdi başıyla. "Uykusunda öldü diyorlar."

"Görebiliyor musun?" diye fısıldadı Luca.

Freize hayır anlamında kafa salladı. "Başında yara yok, başka bir şey göremiyorum."

"Niçin öyle söylüyorlar?" Luca da başıyla dua eden rahibeleri işaret etti. Ne şaşırtıcıdır ki, Freize'nin buz gibi bir rüzgâr esmişçesine ürperdiğini fark etti.

"Dediklerinden bir şey anlaşılmıyor," dedi Freize, Ölüm'ün hepsi için geleceği fikrini inkâr ederek.

Tam o anda kapı açıldı ve Manastır Sorumlusu rahibe, yanında dört sivil çalışanla birlikte içeri girdi. Cesedin başında

ve ayak ucunda duran rahibeler doğrulup kenara çekildi, kah-verengi giyimli kadınlar cansız bedeni bir sedyeye koyup taş kemerli bir eşikten geçirerek yan odaya taşıdılar.

“Yarın defnedilmek üzere giydirip hazırlayacaklar,” dedi Manastır Sorumlusu, Luca’nın soru soran bakışına. Gerginlikten ve yorgunluktan bembeyazdı. Rahibeler mumlarını aldı ve soğuk yan odada duaya devam etmek üzere çıktılar. Luca, rahibelerin gölgelerinin taş duvarlara vurup uzayışını izledi. Kocaman kara canavarlar gibiydiler. Sonra da birisi kapıyı üstlerine kapattı.

“Ona ne oldu?” diye sordu sessizce.

“Uykusunda öldü,” dedi Manastır Sorumlusu rahibe. “Burada neler olup bittiğini ancak Tanrı biliyor. Erkenden onu uyandırmaya gittiklerinde, çünkü sabah duasında görevi vardı, ölmüş olduğunu görmüşler. Bedeni buz gibi ve kaskatıymış, gözleri de açık kalmış. Kim bilir ne gördü, ne hayal etti ya da ona işkence etmeye kim geldi?” Çabucak haç çıkardı ve elini, altın bir zincirle belinden sarkan küçük altın haça götürdü.

Luca’ya yaklaşp gözlerinin içine baktı. “Ya siz? Başınız dönüyor mu? Bayılacak gibi misiniz?”

“İdare ediyorum,” dedi Luca kuru kuru.

“Ben bayılabilirim,” diye ümitle araya girdi Freize.

“Size küçük bir bira getireyim,” dedi rahibe ve bir sürahidenden az bir şey koydu. İkisine de birer bardak uzattı. “Suikastçıyı gördünüz mü?”

“Suikastçı.” Freize kendi kendine bu kelimeyi tekrar etti, yabancı gelmişti ona, çoğu zaman kiralık bir Arap katil anlamına gelirdi.

“Sizi öldürmeye çalışan kişiyi,” diye düzeltti rahibe. “Hem ayrıca depo odasında işiniz neydi?”

“Bir şey arıyordum,” dedi Luca başından savarcasına. “Beni şimdi oraya götürür müsünüz?”

“Güneşin doğmasını beklemeliyiz,” diye cevap verdi kadın.

“Anahtarınız var mı?”

“Bilmem...”

“O zaman Freize’nin anahtarıyla gireriz.”

Freize’ye dondurucu bir bakış fırlattı kadın. “Benim depo odamın anahtarı sizde var mı?”

Freize yüzünde suç işlemiş gibi ifadeyle kafa salladı. “Çok elzem ihtiyaçlar için. Olur olmaz şeyler için başınızı ağrıtmamak adına.”

“Bence oraya yürüyebilecek kadar iyileşmediniz,” dedi kadın Luca’ya.

“İyileştim,” dedi Luca. “Gitmeliyiz.”

“Merdiven kırık.”

“O zaman merdiven buluruz.”

Manastır Sorumlusu, Luca’nın ısrar edeceğini anladı. “Maalesef. Aslında, maalesef benim gitmem lazım.”

“Anlıyorum,” diye cevap verdi Luca gülümseyerek. “Tabii ki gitmelisiniz. Dün gece feci şeyler oldu. Ama metin olun. Yanımızda olacaksınız ve bir dahaki sefere aptal gibi yakalanmayacağız.”

“Güneş doğduktan sonra gidemez miyiz, tamamen aydınlıkken?”

“Hayır,” dedi Luca kibarca. “Şimdi olmak zorunda.”

Kadın dudağını ısırdı. “Pekâlâ,” dedi. “Pekâlâ.”

Duvardaki girintiden bir meşale aldı ve avludan depoya doğru önden ilerledi. Birisi kapıyı kapatmıştı, rahibe tekrar açtı ve geride durup girmelerini bekledi. Tahta merdiven hâlâ yerdeydi, aynen fırlatıldığı gibi kalmıştı. Freize merdiveni yerine kaldırdı ve sağlam mı diye şöyle bir salladı. “Bu sefer kapıyı arkamızdan kilitleyeceğim,” diye yorum yaptı ve anahtarı çevirip kilitledi.

“Ah, o kilitli kapılardan da geçebilir,” dedi Manastır Sorumlusu rahibe korku dolu bir gülüşle. “Bence duvarlardan da geçebiliyor. Dilediği her yere gidebiliyor.”

“Kim?” diye öğrenmek istedi Luca.

Kadın omuz silkti. “Hadi çıkın yukarı, size her şeyi anlatacağım. Daha fazla sır saklamayacağım. Bu çatı altında, bizim gözetimimiz altında bir rahibe öldü. Burada yapılan her şeyi bilmenizın zamanı geldi. Bunlara bir son vermelisiniz. Onu durdurmalısınız. Ben bu manastırı, bu Başrahibe’yi korumak için elimden geleni ardıma koymadım. Artık size her şeyi anlatacağım. Ama önce neler yaptığını bir görün.”

Luca dikkatlice basamakları tırmandı, Manastır Sorumlusu da arkasındaydı. Merdiveni çıkarken ayağı takılmasın diye eteklerini tuttu. Freize elinde fenerle en aşağıda kalmıştı, yollarını aydınlatıyordu.

Asma kat karanlıktı ama Manastır Sorumlusu uzaktaki duvara geçip ışık girsın diye kapıyı hafifçe araladı. Yükselen güneşin ışınları aralıktan asma kata vurdu, kuruması için asılmış çamaşırları ıslıl ıslıl parlattı, altın zerrecikleri yere serilmiş pamuklu çarşaflara düşecek şekilde yün kumaştın eleniyor, dökölüyordu. Oda bir hazine odası gibiydi, ayaklarının

altında altın tozu ve kıyafetler paha biçilemez çamaşırlar gibi ipte asılıydı.

“Ulu Tanrım,” diye fısıldadı Luca. “Aynen öyle. Bu altın...” Gördüklerine inanamıyormuş gibi etrafına baktı. “Ne kadar çok! Ne kadar parlak!”

Rahibe iç çekti. “Öyle. Yeterince gördünüz mü?”

Luca eğilip altından bir çimdik aldı. Orada burada küçük küçük altın parçacıkları duruyordu. “Ne kadar? Ne kadar ediyor bu altın?”

“Her ay iki kupa çamaşır hasatı var,” dedi Manastır Sorumlusu. “Devam etmesine izin verilirse, büyük bir servet yapacak.”

“Ne zamandan beri devam ediyor bu?”

Manastır Sorumlusu rahibe güneş ışığını yok etmek için yarım kapıyı kapattı ve sürgüledi. “Başrahibe geldiğinden beri. Toprakları iyi biliyor, burada büyümüş; ağabeyinden bile iyi tanıyor çünkü o babasıyla evde kalırken ağabeyi eğitim almak için başka diyarlara gönderilmiş. Nehir bizim manastıra ait, bizim ormandan akıyor. Kölesi de Afrikalı olduğundan kendi halkının nasıl altın çıkardığını biliyor ve rahibelere yünlü çamaşırları akıntıya doğru mandallamayı öğretti. Yünün daha iyi temizleneceğini söyledi. Onlar ne yaptığından habersiz, kız onları aptal yerine koyuyor –nehrin yünü temizlemek için özel bir arındırıcı gücü olduğunu söyledi, onların da aklı ermiyor. Nehirden mandalladıkları iple birlikte çamaşırları kaldırıyor ve kuruması için buraya getiriyorlar; kururken altının dokulardan yere döküldüğünü hiç görmüyorlar. Köle altın tozunu süpürüp toplamak için gizlice buraya geliyor, götürüp satıyor.

Rahibeler girdiğinde altın filan göremiyor yani, oda bomboş oluyor. Yünleri alıp eğirmeye götürüyorlar.” Acı acı kahkaha attı. “Bazen yünün ne kadar yumuşak olduğunu söylüyorlar. Ona göre bu kadınlar aptal. Hepimizi aptal yerine koyuyor.”

“Köle parayı size mi getiriyor? Manastır giderleri için?”

Manastır Sorumlusu arkasını dönüp merdivene yöneldi. “Ne sanıyorsunuz? Revirimi görmediniz mi? Herhangi bir pahalı alet gördünüz mü? Depo odamı gördünüz, biliyorum. Size zengin gibi mi görünüyoruz?”

“Peki bu altını nerede satıyor? Dahası nasıl satıyor?”

Manastır Sorumlusu omuz silkti. “Bilmiyorum. Roma’da herhâlde. Hiçbir bilgim yok. Başrahibe köleyi gizlice gönderiyor.”

Luca kısa bir duraksama yaşadı, sanki soracağı bir şeyler daha vardı fakat dönüp kadının arkasından aşağı indi, omzundaki çürüğe ve boynundaki ağrıya aldırmadı. “Yani Başrahibe’nin, diğer rahibeleri kullanarak altın çıkardığını ve parayı kendine sakladığını mı söylüyorsunuz?”

Kadın başıyla onayladı. “Artık kendi gözünüzle gördünüz. Ve bence bu manastırı tümüyle kapatmak istiyor. Kanımca burada, bizim tarlalarımızda bir altın madeni açmayı tasarlıyor. Bence manastırın adını bilerek karalıyor, böylece siz de kapatılmasına karar vereceksiniz ve her şey onun istediği gibi olacak. Rahibe manastırı sona erince o da babasının vasiyetinin geçersizleştğini ve özgür olduğunu savunacak. Yeminlerini geri alacak, burayı babasından miras kaldı diye sahiplenecek, burada yaşamaya devam edecek ve köleyle ikisi burada yalnız kalacaklar.”

“Neden bunu bana daha önce anlatmadınız?” diye sordu Luca. “Soruşturmaya başladığımda mesela? Neden gizli tuttunuz?”

“Çünkü burası benim hayatım,” dedi kadın hiddetlerek. “Dağ eteğinde bir nirengi feneri, kadınlara bir sığınak, Tanrı’ya hizmet mekânı. Başrahibe’nin burada huzurla yaşamayı öğrenmesini umut ettim. Tanrı’nın ona sesleneceğini sandım, içindeki his perçinlenir sandım. Sonra burada servet kazanmakla yetinir zannettim. Kötücül bir kadın olabilir ama ona kol kanat germeliyiz dedim. Fakat mademki artık bir rahibe, bizim sorumluluğumuzda öldü...” Hıçkırır gibi oldu. “En masum ve sade kadınlardan biriydi, senelerdir buradaydı Rahibe Augusta...” Cümlesini tamamlayamadı.

“Eh, artık bitti,” dedi ağırbaşlılıkla. “Neler çevirdiğini saklayamam. Tanrı’nın bu evini, hazine avı icraatlarını kapatmada kullanıyor ve bence kölesi rahibelerimize büyü de yapıyor. Rüyalar görüyorlar, uykularında geziyorlar, garip işaretler gösteriyorlar, şimdi de birisi uykusunda öldü. Tanrı’nın huzurunda inanıyorum ki, bizi delirtenler Başrahibe ve kölesi, hep o altınları toplamak için.”

Eli, belindeki haçı aradı ve Luca kadının haçı bir tılsımış gibi sıkı sıkı tuttuğunu gördü.

“Anlıyorum,” dedi. Elinden geldiğince sakın durmaya çalışıyordu ama batıl korkular yüzünden onun bile boğazı kurumuştı. “Ben buraya bu sapkınlıkları, bu günahları durdurmak için gönderildim. Soruşturmak ve yargulamak üzere. Papa tarafından bizzat atandım. Kendi gözlerimle görme-yeceğim hiçbir şey yok. Sorgulamayacağım hiçbir şey yok. Bu sabah ilerleyen saatlerde Başrahibe ile tekrar konuşaca-

ğım ve bana bir açıklama yapamazsa, görevinden alınmasını sağlayacağım.”

“Buradan gönderilecek mi?”

Luca başıyla onayladı.

“Ya altın? Manastırın altını elinde tutmasına izin vereceksiniz, böylece fakirleri doyurabilir, bir kütüphane kurabiliriz? Gecenin içinde yolunu kaybetmişlere bir nirengi feneri olabileceğiz?”

“Evet,” dedi Luca. “Manastır, servetine sahip olmalı.”

Kadının yüzünün sevinçten aydınlandığını gördü.

“Manastırdan daha önemli bir şey yok,” diye temin etti kadın Luca’yı. “Rahibelerimin burada kalmasına, eski yaşamlarını, dindar yaşamlarını sürdürmelerine izin vereceksiniz? Onları iyi bir kadının disiplini altına sokacaksınız, onlara emir verebilecek ve onları yönetebilecek bir Başrahibe?”

“Dominik keşişlerinin yönetimi altına sokacağım,” diye karar verdi Luca. “Nehirden altını toplayacak, manastırı vakıf hâline getirecekler. Burası artık yoldan çıktığı için Tanrı hizmetinde bir ev değil. Burayı erkeklerin kontrolüne bırakacağım, Başrahibe olmayacak. Altın Tanrı’ya, manastır da keşişlere emanet.”

Kadın içi titreyerek derin bir nefes aldı ve yüzünü elleri arasına gömdü. Luca onu rahatlatmak için elini öne doğru uzattı ve Freize’nin uyarıcı bakışıyla, kadının hâlâ kutsal emir altında olduğunu, ona dokunmaması gerektiğini hatırladı.

“Ne yapacaksınız?” diye sordu Luca sessizce.

“Bilmiyorum. Tüm hayatım burasıydı. Keşişlerin buyruğu altına girene dek Manastır Sorumlusu olarak görevimi yapaca-

ğım. İlk aylarda bana ihtiyaçları olacak, buranın nasıl yürüdü-
ğünü benden başka bilen yok. Ondan sonra da belki başka bir
düzene geçebilir miyim diye izin isterim. Kendi içinde kapalı,
daha huzurlu bir düzeni yeğlerim. Çok kötü günler geçiriyor-
ruz. Ben yeminlerin daha sıkı tutulduğu bir düzenin altında
olmak isterim.”

“Fakirlik?” diye sordu Freize öylesine. “Fakir olmak mı
istiyorsunuz?”

Başıyla onayladı rahibe. “Emirlere saygı gösteren, daha
sade bir düzen istiyorum. Kendi çatımız altında altın de-
poladığımızı bilmek... Başrahibe’nin neler yaptığını ya da
neler yapmaya niyetlendiğini bilememek, Şeytan’a hizmet
ettiğinden korkmak... Bütün bunlar benim vicdanıma çok
ağır geldi.”

Kilise çanları, manastır ahalisini şapele davet etmek için
çaldı ve sabah göğünde art arda yankılandı. “Sabah duası,”
dedi rahibe. “Kiliseye gitmeliyim. Rahibeler beni orada gör-
meye ihtiyaç duyar.”

“Biz de geliyoruz,” dedi Luca.

Deponun kapısını kapatıp arkalarından kilitlediler.
Rahibe, Freize’ye dönüp anahtarı vermesi için elini uzatırken
Luca da izledi. Luca, kadının basit ağırbaşlılığına gülümsedi,
Freize ise arıyormuş gibi abartılı hareketlerle ceplerini yokladı
ve ardından isteksizce anahtarı uzattı. “Teşekkürler,” dedi ka-
dın. “Manastırın deposundan bir arzun olursa, bana gelmen
yeterli.”

Freize komik bir şekilde yalancılıktan reverans yaptı, kadı-
nın otoritesini tanıdığını gösterdi. Rahibe, Luca’ya döndü.

“Yeni Başrahibe ben olabilirim,” dedi yavaşça. “Bu göreve beni önerebilirsiniz. Manastır benim gözetimim altında güvende olur.”

Luca cevap veremedi kadının arkasına, hastanenin penceresine doğru baktı, birden durdu ve elini Luca’nın manşetine koydu. Luca bir anda dondu ve kadının dokunuşunu açıkça hissetti. Arkasında dikilen Freize de kalakaldı. Rahibe sessiz olmaları için bir parmağını dudağına götürdü, hastanenin yanındaki morgu gösterdi. Kapalı panjurların arasından ışık sızıyordu ve içeride biri hareket ediyordu.

“O ne?” diye fısıldadı Luca. “Kim var orada?”

“Işıkların loş olması, rahibelerin sessiz ve dua okuyor olması lazım,” diye nefes verdi kadın. “Ama içeride birisi hareket ediyor.”

“Rahibeler naaşı mı yıkıyor?” diye sordu Luca.

“Çoktan bitirmiş olmalıydılar.”

Üçlü sessizce avluda ilerledi ve hastanenin açık kapısından içeri baktı. Koğuştan morga açılan kapı sertçe kapalıydı. Manastır Sorumlusu bir adım geri çekildi, sanki daha fazla gitmeye korkuyordu.

“Başka bir giriş var mı?”

“Bir arka kapı var. Fakirlere verdiğimiz tabutlar ahırlara doğru oradan çıkarılır,” diye fısıldadı. “O kapı sürgülenmemiş olabilir.”

Hemen ahırın avlusuna yürüyüp morgun çift kanatlı kapısının önüne geldiler. Kapı bir atlı arabanın geçebileceği genişlikteydi, kalın bir odunla sürgülenmişti. İki genç adam sessizce sürgüyü kaldırdı ama kapı kapalı durdu. Yalnızca ken-

di ağırlığıyla kapalıydı. Freize yakındaki bir duvara dayanmış kullanışlı bir tırmık aldı, Luca da eğilip botunun içindeki hançeri çıkardı.

“Ben söyleyince hızlıca açın,” dedi Luca, Manastır Sorumlusu Leydi’ye. Kadın kafa salladı, suratı kireç gibiydi.

“Şimdi!”

Manastır Sorumlusu kapıyı ardına kadar açtı, iki adam silahları hazırda odaya daldı. Ve bir anda ikisi de dehşetle geri çekildi.

Tam karşılarında kâbus gibi bir manzara buldular. Sanki bir kasap dükkânına adım atmışlardı, bir kasap ve çırağı yeni kesilmiş bir et üstünde çalışıyorlardı. Fakat görüntü bundan çok daha beterdı. Zira karşılarında kasap yoktu, kesilen de bir büyükbaş değildi. Başrahibe kahverengi bir iş elbisesi giymiş, başına bir örtü dolamıştı, Ishraq ise her zamanki siyah elbisesinin üstüne beyaz önlüğünü geçirmişti. İki kız kolları sıvamış, dirseklerine kadar kana bulanmıştı. Rahibe Augusta’nın ölü bedeninin yanında dikiliyorlardı. Ishraq elindeki kanlı bıçakla uğraşüyor, cansız kızın iç organlarını çıkarıyordu. Dua okuyan rahibelerden eser yoktu. Adamlar içeri dalınca iki genç kadın kafasını kaldırıp donakaldı, bıçak ölü rahibenin karnının üstünde durdu, önlükleri kan içindeydi, yatak kan içindeydi, ikisinin de elleri kan içindeydi.

“Geri çekilin,” diye emretti Luca, şok geçiriyordu ve sesi buz gibiydi. Hançerini Ishraq’a doğrulttu, kızsı Başrahibe’ye dönüp onun emrini bekledi. Freize tırmığı kaldırıp sanki zıpkın gibi saplamayı bekledi.

“Cesetten uzaklaşırsanız, kimsenin canı yanmaz,” dedi Luca. “Hemen bırakın –her ne yapıyorsanız bırakın.” Luca bakmaya dayanamıyordu. Gördüklerini nasıl adlandıracağını bilemiyordu. “Bırakın ve duvara yanaşın.”

Manastır Sorumlusu’nun arkalarından geldiğini, karşı-sındaki kesme biçme sahnesinin nefesini kestiğini duydu. “Merhametli Tanrım!” Yalpaladı, sonra Luca kadının duvara yaslanıp öğürdüğünü duydu.

“İp getirin,” dedi Freize, kafasını ona çevirmeden. “İki ip getirin ve Peder Peter’ı çağırın.”

Manastır Sorumlusu mide bulantısını bastırdı boğulur gibi. “Tanrı namına, ne yapıyorsunuz siz? Başrahibe, cevap ver! Burada ne yapıyorsunuz?”

“Gidin,” dedi Luca. “Hemen çıkın.”

Kadının koşar adımlarının ahır avlusunu geçtiğini duydu. Başrahibe bakışlarını Luca’ya doğru kaldırdı. “Açıklayabilirim,” dedi.

Luca hançerini sıkı sıkı tutarak kafasını salladı. Belli ki bu sahneyi açıklamanın hiçbir yolu yoktu: Kolları dirseğe kadar sıvanmış, elleri ölü rahibenin kanına bulanmış...

“Bu kadının zehirlendiğine inanıyorum,” dedi. “Arkadaşım hekim...”

“Olamaz,” dedi Freize sessizce.

“Öyle,” diye ısrar etti Başrahibe. “Biz... biz de karnını açıp ne içirildiğine bakmak istedik.”

“Onu yiyorlardı.” Manastır Sorumlusu rahibenin sesi eşikten duyuldu. Tekrar içeri girdi, Peder Peter da bembeyaz suratıyla arkasındaydı. “Satanik bir ayin yapan bu iki kadın onu

yyordu. Rahibe Augusta'nın cesedini yiyorlardı. Ellerindeki kana bakın. Kanını içiyorlardı. Başrahibe, Şeytan'a döndü, o sapkın kölesi de Şeytan'ın Ayini'ni yürütüyor, hem de bu kut-sanmış evde."

Luca titredi ve istavroz çıkardı. Peter elinde bir iple köleye doğru yaklaştı. "Bıçağı bırak ve ellerini uzat," dedi. "Teslim ol. Tanrı namına, kadın ya da iblis ya da düşmüş melek, sana teslim olmanı emrediyorum."

Ishraq bakışlarını Freize'den ayırmadan bıçağını ölü rahibenin yanına, yatağa koydu, ardından hızla boş hastaneye açılan kapıya koştu. Ardına kadar açtı ve fırladı, Başrahibe de bir saniye sonra arkasındaydı. Luca ve Freize iki genç kadının arkasından koşarken Ishraq en önde gitti, avludan ana girişe koştu.

Luca girişteki yaşlı rahibeye bağırdı, "Sürgüyü çek! Hırsızı durdur!" Ve önünde seke seke koşan Başrahibe'nin üstüne çullandı, ağır bir boğuşmayla kızı yere indirdi ve nefesini kesti. Yere düşerlerken Başrahibe'nin başlığı açıldı ve sapsarı bukleler, inceden bir gülsuyu kokusuyla birlikte Luca'nın suratına döküldü.

Afrikalı köle dış kapıyı yarılamıştı artık, ipini koparmış bir hayvan gibi sıcıyor, kaçıyor, Freize çıplak ayaklarına atıldı ve ıskaladı, sonra tekrar fırlayıp cübbesini çekti. Kızı girişte kısırdı, yere yuvarladı. Ishraq acı içinde bağırarak taşların üstüne düştü.

Freize kızın ellerini iki yanında o kadar sert tuttu ki, Ishraq nefes alamadı. Peder Peter da bu arada kızın ellerini arkasından bağladı. Ayaklarını da bilekten bağlamayı ihmal etmedi.

Sonra Luca tarafından etkisiz hâle getirilmiş Başrahibe'ye döndü. Luca kızın bileklerini tutarak ve sürünerek ayağa kalkarken Başrahibe'nin sarı saçları omuzuna düşüp yüzünü örttü.

“Yazıklar olsun!” diye bağırdı Manastır Sorumlusu. “Saçlara bakın!”

Luca, nasıl görüldüğünü bilmesin diye yüzünü kendisinden peçeyle gizleyen, saçlarını kapüşonun altına sokan bu kızıdan gözlerini alamıyordu. Doğan güneşin altın ışıkları altında Luca ona uzun uzun baktı. Kızı ilk kez görüyordu. Kahverengi yay gibi kaşların altındaki koyu mavi gözler, dümdüz mükemmel bir burun ve sıcak, baştan çıkarıcı dudaklar... Derken Peder Peter onlara doğru geldi, kızın kan lekeli ellerini gördü, bir iple bağladı ve Luca o anda kızın bir dehşet nesnesi, güzel bir dehşet nesnesi olduğunu fark etti: Cennetle cehennem arasındaki en kötü şeydi: Düşmüş bir melek.

“Din görevlisi olmayan rahibeler avluya çalışmaya gelecek, rahibeler kiliseden çıkacak, ortalığı toparlamalıyız,” diye buyurdu Manastır Sorumlusu. “Bu olanları görmemeliler. Fena hâlde canlarını sıkar ve rahatsız eder... Kalpleri kırılır. Onları bu kötülükten korumalıyım. Rahibe Augusta'nın böylesine kötü muamele gördüğünü bilmemeliler. Bu... bu... şeyleri görmemeliler.” Başrahibe ve kölesine diyecek isim bulamadı. “Bu iblisleri. Cehennem zebanilerini.”

“Onları koyacağımız, güvenli bir odanız var mı?” diye sordu Peder Peter. “Yargılanacaklar. Lucretili Lordu'nu çağırtmalıyız. Bu toprakların sahibi o. Artık bu iş bizim hükmümüzden çıktı. Büyük bir suç işleniyor, asmak gerek, yakmak gerek; o karar vermeli.”

“Girişteki binanın kileri,” diye cevap verdi Manastır Sorumlusu hemen. “Tek giriş çıkış yolu, yerdeki bir ambar kapağı.”

Freize köle kızı bir çuval gibi omzuna attı. Peder Peter da Başrahibe’nin bağlı ellerini tuttu ve onu binaya götürdü. Luca ise Manastır Sorumlusu ile baş başa kaldı.

“Cesedi ne yapacaksınız?”

“Öncelikle köyün ebelerinden onu bir tabuta koymalarını rica edeceğim. Zavallı yavru, rahibelerin onu görmesine izin veremem. Ve sonra da papazı çağırıp bedeninden geri kalan ne varsa kutsamasını isteyeceğim. Bedeni şimdilik kilisede yatabilir, daha sonra Lucretili Lordu’na onun şapeline gömülebilir mi diye soracağım. Cesedi Morgda tutamam, bizim şapelimizde de tutamam onu. Temizlenip tekrar giydirilir giydirilmez, o ceset buradan uzaklara, kutsal bir yere gitmeli.”

İçi titredi ve sallandı, bayılacak gibi duruyordu. Luca kadını desteklemek için elini beline koydu ve kadın bir an için ona doğru eğilip başını omzuna yasladı.

“Çok cesurdunuz,” dedi Luca. “Feci bir sıkıntı bu.”

Rahibe kafasını kaldırıp Luca’ya baktı ve ardından kolunun sırtında olduğunu, ona dayandığını ansızın fark etmişçesine kalbi göğüs kafesinde bir kuş gibi çırpınarak geri çekildi. “Bağışlayın,” dedi. “Bana yasak...”

“Biliyorum,” dedi Luca çabucak. “Siz beni bağışlayın. Size dokunmamalıydım.”

“Çok şok ediciydi...” Rahibe sesindeki titremeyi saklayamıyordu.

Luca, bir daha uzanıp kadına dokunmasın diye ellerini arkasında tuttu. “Dinlenmelisiniz,” dedi çaresizce. “Hiçbir kadın bunu kaldıramaz.”

“Dinlenemem,” dedi rahibe kırıncı. “Burada her şeyi düzene sokmalıyım. Rahibe kardeşlerimin bu dehşetengiz görüntüyle karşılaşmalarına ya da neler olup bittiğini öğrenmelerine izin veremem. Kadınları çağırtıp temizlettireceğim. Her şeyi yeniden yerli yerine koymalıyım. Onlara emirler vereceğim, önderlik edeceğim, doğru yoldan sapmamalarını sağlayacağım; karanlıktan ışığa çıkaracağım.” Cübbesini eliyle düzelterip silkeledi. Luca içindeki ipek yeleşin baştan çıkarıcı hışırtısını duydu. Rahibe arkasını dönüp işe koyulmaya gitti.

Hastanenin kapısında durdu, geri doğru bir bakış fırlattı. Luca’nın, arkasından baktığını gördü. “Teşekkürler,” dedi minik bir tebessümle. “Hayatımda hiçbir erkek bana dokunmamıştı. Bir erkeğin nezaketini bilmek hoşuma gitti. Bütün hayatım boyunca burada yaşayacağım, bu düzenin içinde yaşayacağım, belki de Başrahibe olacağım ama gene de o anı hiç unutmayacağım.”

Luca bakışlarını ondan ayırmayan ve sonra birden çekip giden rahibeye doğru bir adım atacaktı neredeyse.

Freize ve Peder Peter taşlı avluda Luca’ya katıldı. “Sağlam yerdeler mi?” diye sordu Luca.

“Orada adamakıllı bir zindan varmış,” diye yorum yaptı Freize. “Duvarlardan zincirler, el ve ayak için kelepçeler sarkıyordu. Peter hepsini takalım diye ısrar etti, ben de tutsaklarım gibi onları iyice zincire vurmuş oldum.”

“Lucretili Lordu gelene kadar,” diye savunmaya geçercesine cevap verdi Peter. “Ya onları iplerle bıraksaydık ve kurtulsalardı, ne yapardık o zaman?”

“Ambar kapağını açınca onları gene yakalardık?” diye fikrini belirtti Freize. Luca’ya döndü ve “Yuvarlak bir mağaralar, ne giriş var, ne çıkış, sadece çatıda bir ambar kapağı var ve ona da ulaşamazlar, ancak kapağı açıp merdiveni aşağı salarsan çıkabilirler. Duvarlar taş bile değil, kiler kayanın içine oyulmuş. Kapana kısılmış iki fare gibi zapt edildiler. Yine de korsanmış gibi onları demire vurmak zorundaydı bizimki.”

Luca yeni katibine baktı, adamın bu gizemden ve iki kadının feci doğasından derin bir korku duyduğunu gördü. “Temkinli davranmakta haklısın,” dedi güven verircesine. “Ne tür güçleri olduğunu bilmiyoruz.”

“Ulu Tanrım, onları dirseklerine kadar kana bulanmış görünce ve bize baktıklarında, yüzlerindeki o masumiyet! Şeytan’ın hangi işini yapıyorlardı acaba? Ayin miydi? Gerçekten et yiyip kan mı içiyorlardı?”

“Bilmiyorum,” dedi Luca. Bir elini başının üzerine koydu. “Düşünemiyorum...”

“Şu hâline bak!” diye bağırdı Freize. “Hâlâ yatakta olman lazımdı, Tanrı bilir ben de kendimi kötü hissedeceğim. Seni hastaneye geri götürüyorum, hadi dinlen.”

Luca geri kaçtı. “Hayır, orada değil,” dedi. “Oraya geri dönmeyeceğim. Beni papaz dairesindeki odama götür. Lucretili Lordu gelene kadar uyuyacağım. O gelir gelmez beni uyandırın.”

Kilerin içinde iki genç kadın, sanki mezara girmişler gibi karanlığa bürünmüşlerdi. Canlı canlı gömülmekten farksızdı bu. Gözlerini kırıştırdılar, açıp baktılar fakat hiçbir şey seçemediler.

“Seni göremiyorum,” dedi Isolde, sesinde bir hıçkırıkla.

“Ben seni görebiliyorum.” Cevap zifiri karanlığın içinden kararlı bir tonlamayla geldi. “Hem zaten yakınımda olduğunda hep hissediyorum.”

“Soruşturma yapan memura haber vermeliyiz. Onunla konuşmanın bir yolunu bulmalıyız.”

“Biliyorum.”

“Ağabeyimi çağıracaklar. Bizi mahkemede yargılayacak.”

Ishraq sessiz kaldı.

“Ishraq, ağabeyimin beni dinleyeceğine, bana inanacağına, beni özgür bırakacağına eminim –ama düşündükçe... Düşündükçe, bana ihanet ettiğine inanıyorum. Prensi odama girmesi için cesaretlendirdi, buraya Başrahibe olarak gelmem dışında bir seçenek sunmadı bana. Ya en başından beri beni evimden uzağa sürmeye çalışıyorsa? Ya beni yıkmaya uğraşıyorsa?”

“Sanırım,” dedi diğer kız aynı kararlı sesle. “Ben öyle düşünüyorum.”

Isolde düşünceye daldığından bir sessizlik oldu. “Nasıl bu kadar yalancı olabildi? Nasıl bu kadar zalim olabildi?”

Ishraq omuz silkince zincirler şingırdadı.

“Ne yapalım?” diye sordu Isolde çaresizce.

“Sus.”

“Sus mu? Neden? Ne yapıyorsun?”

“Dilek tutuyorum...”

“Ishraq –bir plan yapmalıyız, dilek tutmak bizi kurtaramaz.”

“Dur dileyeyim. Derinden diliyorum. Ve bizi kurtarabilir.”

Luca boynundaki ve omuzundaki acıyla yatakta dönüp durur sanmıştı ama botlarını çıkarır çıkarmaz, başını yastığa koyar koymaz derin uykuya daldı. Anında da rüya görmeye başladı.

Yine Başrahibe'nin peşinden koştuğunu gördü rüyasında. Kız kolaylıkla arayı açıyordu. Luca'nın ayaklarının altındaki zemin, avlunun taşlarından ormanın tabanına dönüştü ve tüm yapraklar sonbahar gibi çıtır çıtırdı, ardından yaprakların altına batırıldığını fark etti, altın ormanında koşuyordu. Yine de kız önündeydi, altın ağaç gövdeleri arasında zikzak çiziyor, altın çerçevevi çalıları geçiyordu, derken birden Luca hız kazandı, eskisinden çok daha süratliydi ve bir geyiğin üstüne atlayan bir dağ kaplanı gibi sıçradı, kızı belinden yakalayıp yere düşürdü. Fakat kız düşerken Luca'nın kollarında döndü ve Luca kızın arzusuyla, sanki onu yakalamasını,

onu tutmasını, ayak ayağa, bacak bacağa, Luca'nın sert diri vücudu onun incecik bedenine yaslansın, gözlerinin içine baksın istiyormuş gibi gülümsediğini gördü, yüzleri öpüşecek kadar yakındı. Kızın gür sarı saçları Luca'yı sarmaladı ve Luca gene o baş döndürücü gül suyu kokusunu aldı. Kızın gözleri koyu renkti, kopkoyuydu; Luca ilk başta mavi sanmıştı, o yüzden tekrar baktı fakat maviliği iri siyah göz bebeğinin çerperinde incecik bir çizgiydi yalnızca. Gözleri öylesine büyümüştü ki, mavi değil, siyahtı. Luca zihninde *güzel leydi*, sözünü duydu ve *ah, evet, çok güzel bir leydi*, diye düşündü.

“*Bella donna.*” Sözcüklerin Latincesini duydu ve bu kez konuşan o yabancı aksanıyla Başrahibe'nin kölesiydi, garip bir aciliyet içindeymiş gibi yineledi: “*Bella donna! Luca dinle! Bella donna!*”

Misafir odasının kapısı açıldı ve Luca ansızın rüyasından uyanıp ağrıyan başını tuttu. “Sadece benim,” dedi Freize, elinde bir tepsi ekmek, peynir ve bir kupayla içeri girerken sürahideki birayı döküp saçtı.

“Azizler adına, Freize, iyi ki beni uyandırdın. Çok tuhaf bir rüya görüyordum.”

“Ben de,” dedi Freize. “Bütün gece çingeneler gibi yabani çilek topladığımı gördüm.”

“Ben güzel bir kadın ve *bella donna* dendiğini gördüm rüyamda.”

Freize anında bir şarkı tutturdu.

“*Bella donna*, ver aşkını bana.

Bella donna, bak yıldızlara...”

“Ne?” Luca masaya oturdu ve hizmetlisinin yiyecekleri masaya koymasını bekledi.

“Bir şarkı bu, popüler bir şarkı. Manastırda hiç duydun mı?”

“Biz kilisede sadece ilahi söyler ve dua okuruz,” diye hatırlattı Luca. “Senin gibi mutfakta aşk şarkıları söylemeyiz.”

“Her neyse, geçen yaz herkesin dilindeydi. Bella donna: Güzel kadın.”

Luca kendine bir dilim et kesti, düşünceli düşünceli çiğnedi ve ufak biradan üç büyük yudum aldı. “*Bella donna* kelimelerinin bir manası daha var,” dedi. “Sadece güzel kadın anlamına gelmiyor. Aynı zamanda bir ot adı, güzelavrat otu.”

Freize başına bir şaplak attı. “Rüyamdaki bitki buydu! Kendimi bir çitin bitişiğindeki çalıda gördüm. Meyve arıyordum. Koyu renk böğürtlen; karadut, böğürtlen ya da hatta mürver arıyordum fakat tek bulabildiğim ölümcül gece karanlığıydı... gece karanlığı renginde karadutlar.”

Luca ayağa kalktı, ekmeğini eline aldı. “Bu bir zehir,” dedi. “Başrahibe de ölen rahibenin zehirlendiğinden şüphelendiklerini söyledi. Ne yediğini, midesinde ne olduğunu anlamak için onu kestiklerini söyledi.”

“Bu bir ilaç,” dedi Freize. “İşkence odalarında insanları konuşturmak ya da delirtmek için kullanılır. İnsana en vahşi rüyayı gördürtür, hatta...” Cümlesini bitiremedi.

“Bir manastır dolusu rahibenin delirmesine yol açabilir,” diye tamamladı Luca onun yerine. “Onlara hayaller gördürtebilir, uyurgezer yapabilir –hatta bir şeyleri hayal etmelerine,

imgeler görmelerine sebep olabilir. Ve çok fazla miktarda alındığında da... ölümcül olur.”

İki genç adam tek kelime etmeden misafir odasının kapısından hızlı adımlarla çıkıp hastaneye yürüdü. Girişteki koğuşun tam ortasında rahibe olmayan kadınlar iki kocaman odun yığını hazırlıyordu, sanki şenlik ateşi yakılacaktı. Freize orada durdu fakat Luca ikinci bir bakış bile atmaksızın yanlarından geçti, tamamen hastaneye odaklanmıştı, açık camlardan dışarıyı görebiliyordu, hemşire rahibeler ortalıkta geziniyor, etrafa çekidüzen veriyorlardı. Luca açık kapılardan geçti ve şaşırarak etrafına baktı.

Her taraf tertemizdi, sanki hiçbir olay yaşanmamış gibiydi. Morgun kapısı açıktı ve rahibenin cesedi gitmişti, mumlar ve tütsüler toplanmıştı. Altı yatak temiz çarşafarla hazırlanmıştı ve kirece boyalı duvarın ortasına bir haç asılmıştı. Luca afallamış vaziyette orada dikilirken rahibenin teki dışarıdaki tulum-badan çektiği bir sürahi suyla içeri girdi, suyu bir kaba döktü ve çömelip yerleri ovmaya başladı.

“Ölen rahibenin cesedi nerede?” diye sordu Luca. Boş sessiz odada sesi yankılandı.

“Şapelde yatıyor. Manastır Sorumlusu leydi tabutu kendi eliyle kapattı, çiviledi ve şapelde duacıların tutulmasını emretti. Dua okumak isterseniz sizi götürüyem mi?”

Luca evet anlamında kafa salladı. Odanın tamamen temizlenip eski hâline sokulmasında bir acayiplik vardı. O kapıdan içeri daldığında, Başrahibe’yi ve kölesini kovaladığına, onu yere serdiğine ve ikiliyi penceresiz kilere gönderdiğine; ikisini dirseklerine kadar kana bulanmış vaziyette, rahibenin cesedine dalmış hâlde gördüğüne inanamıyordu.

“Manastır Sorumlusu leydi, Lucretili Şapeli’nde kutsal mekânda yatması gerektiğini söyledi,” diye yorum yaptı rahibe. “Duacıları da naaşı da. Lucretili Lordu özel tabut aracını getirecek ve bir geceliğine şapelde yatmak üzere onu götürecekmış. Ondan sonra bizim mezarlığımıza gömülecek. Tanrı ruhunu korusun.”

Odun yığınlarının yanından geçerken Freize yine Luca’nın yanından yürüdü. “Odun yığını,” dedi ağzının köşesiyle. “İki cadının yakılması için iki odun yığını. Lucretili Lordu infaz etmek için köşesine oturmaya geliyor ama anlaşılan onlar son yargının ne olacağına şimdiden karar vermiş ve hükmü uygulamaya koyulmuşlar. Bunlar cadıları yakmak için toplanan çıra ve ateş.”

Luca şoka girerek arkasını döndü. “Hayır!”

Freize uğursuz bir surat ifadesiyle kafa salladı. “Neden ki? Ne yaptıklarını kendi gözümüzle gördük. Cadılıkla uğraştıkları, bir Şeytan ayini düzenledikleri ya da cesedi böldükleri su götürmez. Her şekilde ölümle cezalandırılacak bir suç bu. Ama senin Manastır Sorumlusu hazırlıklara girişmekte hiç vakit kaybetmemiş. Daha mahkeme başlamadan iki büyük ateşi yakmış bile.”

Bekleyen rahibe ayağını yere vurdu. Luca kadına döndü. “Bu odun yığınları ne için?”

“Galiba yakacak odunları satacağız,” dedi. “Manastır Sorumlusu, din adamı olmayan rahibelerden iki yığın yapmalarını rica etti. Artık şapeli gösterebilir miyim? Hastaneye geri dönüp yerleri yıkamam lazım.”

“Evet, kusura bakmayın, sizi de geciktirdik.”

Luca ve Freize kadının peşinden yemekhane boyunca ilerledi ve kemerli yoldan şapele yürüdü. Rahibe ağır ahşap kapıyı iter itmez, cesedin başında nöbet tutan rahibelerin alçak sesli, müzikli dualarını duydu. Gözleri karanlığa alışmadığından hızlı hızlı göz kırptırıp ağır ağır altara doğru yürüdüler, baktılar ki aktarın önü karımsı beyaz bir örtüyle kaplıydı ve örtünün üstünde yeni yapılmış, sade ve kapağı kapalı, kenarlarından çivilenmiş bir tabut duruyordu.

Luca görüntü karşısında suratını buruşturdu. “Cesedi görmeliyiz,” diye fısıldadı. “Ancak öyle anlayabiliriz zehirlenip zehirlenmediğini.”

“Ben yapmam, sen yap,” dedi Freize dümdüz. “Garip bir rüya gördüm diye kutsanmış bir tabutu açacağımı Manastır Sorumlusu’na söylemek istemem.”

“Hakikati öğrenmek zorundayız.”

“Cesedi kimsenin görmesini istemiyor,” diye fısıldadı Freize, Luca’ya. “Feci şekilde kesilip doğrandı. Eğer bu cadılar onun etini yediyse, kadın dirilirken bir yerleri kanayacak demektir. Tanrı yardımcısı olsun. Manastır Sorumlusu, diğer rahibelerin bunu öğrenmesini istemez.”

“Papazdan izin almak zorundayız,” diye karar verdi Luca. “En iyisi ona soralım, Manastır Sorumlusu’na değil –yazılı bir dilekçe veririz. Peter yazabilir.”

Bir adım geri çekilip papazı seyrettiler. Tabutun etrafına dumanlar saçan ağır gümüş bir buhurdanlık taşıyordu. Hava ağır kokuyla nefes bile alınamayacak kadar boğucu hâle geldiğinde papaz buhurdanlığı rahibelerden birine verdi, diğerinden kutsal suyu aldı ve tabutu ıslattı. Sonra altara gitti, hepsi-

ne arkasını döndü ve aralarından ayrılan kardeşleri için ellerini kaldırıp dua etti.

İki adam altara yaklaşıp selam verdi, haç çıkardı ve sessizce kiliseden çıktılar. Aynı anda ahırların oradan bir şamata duyular, bir sürü atın geldiğinin habercisiydi bu gürültü, geniş giriş kapıları açılıyordu.

“Lucretili Lordu,” diye tahmin etti Luca ve avluya geri yürüdü.

Lord ve manastırın hamisi kocaman siyah bir savaş atının üstündeydi, at yere bastıkça demir nalları taşlarda kıvılcım çakıyordu. Luca seyretmeye devam ederken adam kırmızı deri dizginlerini yardımcısına uzattı ve eyerden aşağı atladı. Manastır Sorumlusu yanına gitti, reverans yaptı, sonra sessizce dikildi, elleri uzun manşetlerinin içinde saklıydı, başı eğikti, kapüşonu mütevazı bir şekilde yüzünü örtüyordu.

Lucretili Lordu’nun ardından avluya altı adam girdi, hepsinin üstünde lordun sembolü, barışçı bir haçlı şövalyesini simgeleyen kılıca dolanmış zeytin dalı amblemi olan bir kıyafet vardı. Üç dört ciddi suratlı katip yine at üstünde geldi, ardından da Lucretili Başkeşişi kendi papaz sürüsüyle takip etti.

Adamlar atlarından inerken Luca kenara çekildi.

“Siz Luca Vero olmalısınız. Burada olmanıza sevindim,” dedi Lucretili Lordu nazikçe. “Ben Giorgio, Lucretili Lordu. Bu da Başkeşişim. Mahkemede benimle birlikte oturacak. Buradaki soruşturmanızın ortasındasınız anladığım kadarıyla, öyle mi?”

“Evet,” dedi Luca. “Bağışlayın ama misafir odasına gitmem lazım. Katibimi arıyorum.”

Lucretili Lordu araya girdi. “Soruşturma memurunun katibini getir,” dedi emir erine. Çocuk koşarak gitti. Lord, Luca’ya döndü. “Başrahibe ve kölesini sizin tutukladığınızı söylediler?”

“Öz kardeşini,” diye fısıldadı Freize arkadan. “Gerçi lordun pek de üzgün olmadığını söylemeden edemeyeceğim.”

“Ben, katibim Peder Peter ve hizmetlim Freize, bizimle birlikte Manastır Sorumlusu rahibe de,” diye doğruladı Luca. “Peder Peter ve hizmetlim iki kadını girişteki binanın altındaki ambara kilitledi.”

“Mahkememizi binanın birinci katında kuracağız,” diye karar verdi Lucretili Lordu. “Böylece merdivenle karşımıza çıkarılabilirler ve her şeyi manastır rahibelerinden gizli tutabiliriz.”

“Bence de,” dedi Manastır Sorumlusu. “Onları ne kadar az kişi görür, bu olayı ne kadar az kişi bilirse, o kadar iyi.”

Lord başıyla onayladı. “Hepimizin yüzü kızarıyor,” dedi. “Babam hayatta olsa ne derdi, Tanrı bilir. O yüzden bir an önce yapıp kurtulalım.”

İki kocaman, tüylü at arabası avluya çekildi ve durup beklemeye başladı. “Tabut için,” diye açıkladı Lord, Luca’ya. Manastır Sorumlusu’na dönüp “Yüklenmesi ve adamlarımın şapele getirmesi işiyle siz ilgilenirsiniz, değil mi?” diye sordu.

Manastır Sorumlusu başıyla onayladı, sonra adamlara arkasını dönüp girişteki nöbet binasına doğru yolu gösterdi, katiplerin Lucretili Lordu ve Başkeşiş, Luca ve Peder Peter için uzun bir masa hazırlayışını izledi. Onlar odayı hazırlarken Luca, Lucretili Lordu’na gitti. “Bence Rahibe Augusta gömülmeden önce tabutu açmalıyız,” dedi sessiz-

ce. “Üzgünüm ama rahibenin zehirlenmiş olabileceğinden şüpheleniyorum.”

“Zehirlenmek mi?”

Luca evet anlamında kafa salladı.

Lord şok içinde başını iki yana salladı. “Tanrı ruhunu korusun ve kız kardeşimin günahlarını affetsin. Ama neyse, tabutu burada açamayız. Rahibelerin psikolojisi bozuktur. Bu akşam benim kaleme gelin ve şapelde yapalım bu işi. Bu arada da Başrahibe ve kölesini sorguya çekelim.”

“Cevap vermezler,” dedi Luca kendinden emin. “Köle daha önce onu sorguya çektiğimde üç dilde dilsiz olduğuna yemin etti.”

Lord kısa bir kahkaha attı. “Bence konuşturulurlar. Siz Kilise’nin sorgu memurusunuz, ayak sıkıştırma tahtasını, ağırlıklı kullarmaya ya da onların kanını akıtmaya hakkınız var. Topu topu iki genç kız, tüm genç kadınlar gibi onlar da narin ve kibirli. Eklemlerinin yerinden ayrılmasındansa sorularınızı cevaplamayı tercih edeceklerdir. Göğüslerine ağırlık yüklenmesindense konuşmayı seçeceklerdir. Sizi temin ederim, kardeşim yüzüne sülük konacağını duyunca ne isterseniz söyler.”

Luca bembeyaz kesildi. “Ben öyle sorgu yapmıyorum. Şu ana kadar hiç...” diye başladı. “Kesinlikle öyle bir şey...”

Daha büyük olan genç, bir elini omzuna koydu. “Ben sizin yerinize yaparım,” dedi. “Siz ruhlarıyla dövüşürsünüz, sonra o kötücül gururları kırılır ve itiraf ediyoruz diye ağlarlar. Ben daha önce yapıldığını gördüm, kolaylıkla uygulanıyor. Bana güvenin, onları itiraflarına hazırlamayacağım bilirim.”

“Buna izin veremem...” Luca boğulur gibi oldu.

“Oda lordumuz için hazır.” Manastır Sorumlusu rahibe binadan çıktı ve kenara çekildi, lord da tek kelime daha etmeden içeri girdi. Uzun masada onun için getirilmiş, âdeta bir taht kadar görkemli bir sandalyeye oturdu, Başkeşiş de soluna geçti. Luca sağ tarafındaydı, masanın bir ucunda bir katip, diğer ucunda Peder Peter vardı. Herkes yerine oturunca lord bahçe kapısının kapanmasını emretti ve Luca, Freize’nin tedirgin yüzünün içeri bakmaya çalıştığını gördü, aynı anda Lucretili Lordu konuştu, “Başkeşişim, bugün yapacağımız işi kutsuyor musunuz?”

Başkeşiş gözlerini yarı kapadı ve ellerini kat kat olmuş karnının üstüne koydu. “Göklerdeki Babamız, bugün burada yapılanları kutsa. Bu manastır günahattan arınıp temizlensin, Tanrı ve insan disiplinine geri kavuşsun. Bu kadınlar günahlarını anlasın, ruhlarını tövbeyle arındırsın ve biz de onların yargıçları olarak gazabımızı haklı kullanalım. Yakılmaya razı birilerini sana sunalım, Rabbim, unutmayalım ki intikam bizim değil, senindir. Amin.”

“Amin,” diye doğruladı Lucretili Lordu. “Zincirlerin anahtarı Freize’de,” dedi. Anahtarları almak için kapıyı açtı, Freize de zaten eşikte oyalanıyordu. Mahkeme salonunda oturan adamlar, avlunun meraklı yüzlerle dolu olduğunu gördü. Peder Peter dışarıdaki kalabalığa kapıyı kapattı, bir adım öne attı ve sıkı yer tahtalarının arasındaki ambar kapağını kaldırdı. Kapkaranlık kilere eğilip bakarken kimsede çıt çıkmıyordu. Odanın duvarına dayanmış, derme çatma bir tahta merdiven vardı. Papazlardan biri merdiveni kaldırdı, deliğin karanlığının içine saldı. Herkes duraksadı. Aşağıdaki derin karanlıkta

yasak bir şey gizliydi, sanki orası bir kuyuydu da, aşağıdaki kadınlar mürekkebin içinde boğulmuştu. Peder Peter anah-tarları Luca'ya uzattı ve herkes ona baktı. Belli ki hepsi onun karanlığa inip kadınları getirmesini bekliyordu.

Luca içinin donduğunu hissetti, belki de aşağıdaki pence-resiz, derin odadan gelen hava yüzündendi. Aşağıdaki gence-cik iki kızı düşündü. Nemli duvarlara zincirli, yargılanmayı bekleyen, karanlıkta gözleri kocaman açılmış, cam gibi bakan iki kızı. Ölü rahibenin kopkoyu, donuk bakışını hatırladı. Belki de Başrahibe ve kölesi Afrikalı kızın da halüsinasyonlara sürüklenmiş olabileceğini hayal etti. O siyah gözlerin karan-lıkta parlayarak fare gibi beklediğini düşününce ayağa kalktı ve o anı geciktirmeye karar verdi. "Gidip bir fener alayım," dedi ve ön avluya çıktı.

Dışarıda, temiz havada, lordun hizmetlilerinden birini fe-ner almaya gönderdi. Adam yemekhanede capacanlı yanan meşalelerden biriyle geri döndü. Luca ışığı eline aldı, tekrar binaya girdi, kendini eski bir canavarla yüzleşmeye gidecekmiş gibi hissetti.

Merdivenin ilk basamağına bastığında ışığı mümkün oldu-ğunca yüksekte tuttu. Geri geri inmek zorundaydı ve ister is-temez omzunun üstünden, ayaklarının arasından, onu orada, o karanlığın içinde nelerin beklediğine bakıyordu.

"Dikkat et!" dedi Peder Peter, keskin bir uyarıcı sesle.

"Neye?" diye sordu Luca sabırsızca, kendi korkusunu ört-meye çalışarak. Merdivenin iki basamağını daha indi ve du-varların siyah, rutubetten parladığını gördü. *Kadınlar buru-da, bu karanlıkta zincirli kalarak zaten donmuşlardır. İki adım*

daha attı ve merdivenin en altında küçük bir ışık halesi gördü, duvarda kendi titreyen gölgesini, bir hiçliğe doğru inen merdivenin gölgesini yakaladı. Artık son basamaktaydı. Bir elini güvende kalmak istercesine işlenmemiş tahtada tuttu, arkasını dönüp bakındı.

Hiçbir şey yoktu.

Burada hiçbir şey yoktu.

Hiç kimse yoktu.

Işık halesini önüne doğru tuttu; taş zemin bomboştu, dört bir yanından altı adım uzaklıktaki duvarlar sade taştı, siyah taş. Kiler boştu. Kızlar burada değildi.

Luca bir çığlık attı, ışığı yukarı tuttu, her yanına baktı. Bir an için ikisinin birden karanlıktan çıkıp ansızın üstüne atlayacağını düşündü. Özgür kalmış iki kadının cehennem köpeği gibi, ipini koparmışçasına ona saldırmalarının korkusunu duydu; fakat orada hiç kimse yoktu. Gözüne yerdeki metal parçası ilişti.

“Ne oldu?” Peder Peter yukarıdan eğilip baktı. “Sorun ne?”

Luca meşaleyi kaldırdı, böylece ışık parçacıkları etrafını saran odanın her yanına vurdu. Peder Peter artık yerde duran el ve ayak bileği zincirlerini, kelepçeleri gördü, hâlâ kilitli ve duvara sabitti, el değmemiş, hasar görmemişlerdi. Fakat Başrahibe ve Afrikalı kızdan eser yoktu.

“Cadılık!” diye tısladı Lucretili Lordu, kireç gibi bir yüzle tepeden içeri bakarak. “Tanrı bizi onlardan korusun.” İstavroz çıkardı, başparmağının tırnağını öptü ve tekrar haç işareti yaptı. “Kelepçeler kırık değil mi?”

“Hayır.” Luca kelepçeleri şöyle bir tekmeledi. Şıngırdadılar ama açılmadılar.

“Kendi ellerimle kilitledim, hata yapmadım,” dedi Peder Peter, merdivenden yavaşça aşağı inip duvardaki zincirleri test ederek.

Luca ışığı Peter’a tuttu, merdivene doğru yöneldi, kadınların gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğu bu karanlık kilerlere kilitlenme korkusu ve paniğine yenik düşmüştü. Lucretili Lordu elini tuttu, onu son basamaklara doğru kaldırdı ve ellerini sıkı sıkı tutarak durdu. Kendi ellerinin, lordun sıcak dokunuşunun altında buz kestiğini hisseden Luca bir insan temasından memnun oldu.

“Kalbini temiz tut, sorgu memuru,” dedi Lord. “Çünkü karanlık ve feci günler yaşıyoruz. Muhakkak bir cadılık işi olmalı. Öyle olmalı. Kız kardeşim bir cadı. Onu Şeytan’a kaptırdım.”

“Nereye gitmiş olabilirler ki?” diye sordu Luca kendisinden büyük adama.

“Nereye isterlerse, değil mi ki kilitli zincirlerden ve kapalı bir kilerden kurtuldular. Bu dünyada ya da öbür dünyada herhangi bir yerde olabilirler.”

Peder Peter, elinde fenerle karanlıktan çıktı. Sanki kuyudan çıkmış ve kara sular arkasından kapanmıştı. Ambarın kapağını kapattı ve altındaki karanlığın kendisinden korkuyormuş gibi sürgüsünü çekti. “Şimdi ne yapalım?” diye sordu Luca’ya.

Luca emin olamadı, duraksadı. Lucretili Lordu’na bir bakış attı, adam hemen emirler yağdırmaya başladı. “Onların adına bir tutuklama emri çıkaracak, herkese duyuracak, cadı olduklarını söyleyeceğiz ama bulunacaklarını sanmıyorum,” diye buyurdu. “Yokluğunda kardeşimi ölü ilan ediyorum.”

Matemini saklamak için başını çevirdi. “Ruhuna dua bile okutamam... Dört ay içinde aziz gibi bir baba ve lanetli bir kardeşi kaybettim. Ne acı ki, asla cennette buluşamayacaklar.”

Luca kendini toparlaması için adama zaman tanıdı. “Manastır Sorumlusu’nu içeri kabul edin,” dedi Peter’a.

Kadın kapının dışında bekliyordu. Sessizce içeri girip kapıyı arkasından kapatırken Luca, Freize’nin merakla buruşmuş yüzünü gördü bir an. Sürgüyü inceledi ve bir açıklama istemesine Luca’ya baktı. Lucretili Lordu’na hitap etmemeye özen gösterdi. Luca kadının yemini gereği papazlığa alınmamış erkeklerle mümkün olduğunca kısa temasta bulunması gerektiğini tahmin etti. “Ne oldu kardeşim?” diye sordu sessizce.

“Suçlanan kadınlar kayıp.”

Kafası hızla dikildi, Lucretili Lordu’yla bakıştı. “Nasıl olur?” diye bilmek istedi.

“Gizemli işler bunlar,” diye kestirip attı Luca. “Gerçi benim sorum şu: Artık ortada bir şüpheli olmadığına, artık yok oluşları ve kaçış şekilleri güçlü bir şekilde suçlu olduklarına işaret ettiğine göre –yapacak ne var ki? Sorgumu sürdürmeli miyim? Yoksa dava kapandı mı? Manastır Sorumlusu sizsiniz. Başrahibe’nin yokluğunda manastırın en kıdemli leydisi sizsiniz. Ne düşünüyorsunuz?”

Luca ona danıştığı, onu manastırın en kıdemlisi saydığı için kadının zevkten dört köşe olarak kızardığını hissetti. “Bence sorgunuzu tamamladınız,” dedi leydi sessizce. “Bence sizden istenebilecek her şeyi yaptınız. Buradaki sorunların köküne indiniz, neler yaptıklarını kanıtladınız, onu ve o sapkın kölesini tutukladınız, onları cadı olarak adlandırdınız ve şim-

di yoklar. Kaçmaları suçlu olduklarını kanıtlıyor. Soruşturma kapandı ve Tanrı merhametliyse bu manastır da varlıklarından temizlendi. Artık normal düzenimize dönebiliriz.”

Luca kafa salladı. “Yeni bir Başrahibe atayacaksınız, değil mi?” diye sordu Lucretili Lordu’na.

Manastır Sorumlusu rahibe ellerini manşetlerinin içinde kenetledi ve mütevazı bir edayla önüne, yere baktı.

“Atardım.” Hâlâ sarsılmış bir hâldeydi, durdu. “Tabii eğer böylesi yanlış bir kardeşin yerini alabilecek kadar güvendiğim birini tanısaydım! Vermiş olabileceği zararın boyutunu düşündükçe!”

“Ne yaptığını...” diye hatırlattı Manastır Sorumlusu. “Manastır mahvoldu, dikkatler dağıldı, bir rahibe öldü.”

“Tüm yaptığı bu mu?” diye sorguladı Luca.

“Tüm yaptığı mı?” diye bağırırdı Lord. “Zincirlerini kırıp kaçtı, cadılık işlerine bulaştı, Afrikalı kölesini tuttu. Sapkınlık ve cinayet...”

“Bir saniye,” dedi düşünceli düşünceli. Kapıya kadar yürüdü, Freize’ye sessizce iki kelime etti, sonra tekrar yanlarına geldi. “Kusura bakmayın. Benden haber alana kadar bütün gün orada bekler, biliyorum. Eşyalarımızı toplamasını, öğleden sonra yola çıkacağımızı söyledim. Raporunuzu göndermeye hazır mısınız, Peder Peter?”

Luca, Peder Peter’dan yana baktı fakat göz ucuyla Lucretili Lordu ve Manastır Sorumlusu rahibe arasından çabucak ikinci bir bakış geçtiğini sezdi.

“Ah, elbette.” Luca ona döndü. “Manastır Sorumlusu rahibe, manastırın geleceği için ne önereceğimi merak ediyorsunuzdur?”

“Kafamı çok kurcalıyor,” dedi, bir kez daha bakışlarını öne indirerek. “Burası benim hayatım, biliyorsunuz. Kaderim ellerinizde. Hepimizin kaderi, sizin elinizde.”

Luca bir an durakladı. “Sizden daha iyi bir Başrahibe olabilecek birini tanımıyorum. Eğer rahibe manastırı keşişliğe verilmeyecek, kadınlar için bağımsız bir rahibelik olacaksa, Başrahibelik görevini üstlenir misiniz?”

Kadın eğildi. “Kutsal keşiş kardeşlerimizin de bu düzeni çok iyi yöneteceğinden eminim ancak hizmet vermem gerekirse...”

“Peki ya ben kadınların yönetimi altında kalmasını tavsiye edersem?” Bir anlığına Başrahibe’nin, kadınların asla erkeklerin yönetimi altına girmemesi gerektiğinin öğretildiğini anlatırken nasıl kısa bir gurur yaşadığını hatırladı. Neredeyse, bu anıyla gülümsedi.

“Yalnızca Lord atayabilir beni,” dedi Manastır Sorumlusu riayetkâr bir şekilde, Luca’yı şimdiki ana geri döndürerek.

“Ne düşünüyorsunuz?” dedi Luca, Lord’a dönerek.

“Eğer burası papazlar tarafından tüm kötü ruhlardan ve şeytandan arındırılırsa, Manastır Sorumlusu leydim bu görevi kabul ederse, siz de tavsiye ederseniz, bu zavallı genç kızların ruhlarına rehberlik edecek daha iyi birini tanımıyorum.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Luca. Aklına birden bir şey gelmiş gibi durdu. “Fakat bu babanızın vasiyetine aykırı değil mi? Manastır tamamıyla kardeşinize bırakılmadı mı? Manastır ve etrafındaki topraklar? Orman ve dereler? Ölünceye kadar onun elinde kalmayacak mı, ölünceye kadar Başrahibe olmayacak mıydı?”

“Bir katil ve cadı olduğuna göre, kanunlara göre zaten ölü sayılır,” dedi Lord. “Günahları yüzünden vasiyetten mahrum edildi; sanki hiç doğmamış gibi olacak. Hristiyan toprakları içinde evi olmayan bir kanun kaçağı o artık. Suçlarını ilan etmemizle, kimse onu barındırmayacak, o isyankâr başını sokacak bir yer bulamayacak. Yasaların huzurunda ölü, insanların nezdinde bir hayalet sayılacak. Manastır Sorumlusu rahibemiz, Başrahibe olabilir, manastıra da, topraklara da, her şeye de hükmedebilir.” Elini kaldırıp gözlerine siper etti. “Bağışlayın, kardeşimin yası ağırıma gidiyor gene de!”

“Pekâlâ,” dedi Luca.

“Suçlu bulunmasını ve tutuklanma emrinin fermanını yazarım,” dedi Peder Peter, kâğıtlarını açarak. “Hemen imzalayabilirsiniz.”

“Ondan sonra da buradan ayrılacaksınız ve birbirimizi bir daha hiç görmeyeceğiz,” dedi Manastır Sorumlusu, Luca’ya sessizce. Sesi pişmanlık yüklüydü.

“Gitmek zorundayım,” dedi Luca sadece kadının duyacağı bir tonda. “Görevim var ve ben de yeminliyim.”

“Ben de burada kalmak zorundayım,” diye cevap verdi rahibe. “Kardeşlerime elimden geldiğince iyi hizmet etmeliyim. Yollarımız bir daha hiç kesişmeyecek ama sizi unutmayacağım. Sizi hiç unutmayacağım.”

Luca iyice yaklaştı ve neredeyse dudakları kadının peçesine değecekti. Kumaşın üstünden parfüm kokusunu alıyordu. “Altınlar ne olacak?”

Rahibe hayır anlamında başını salladı. “Nehrin sularında akacağı yerde bırakacağım,” diye söz verdi. “Bize pahalıya patlı-

yor. Rahibelerimin fakirlik yeminini yeniletmeliyim. Lucretili Lordu'na bile bundan söz etmeyeceğim. Bu bizim sırrımız olmalı: Sizin ve benim. Sırrımı saklar mısınız? Paylaştığımız son şey olabilir mi?"

Luca dudaklarını acı acı burduğı görülmesin diye başını öne eğdi. "Demek soruşturmamın sonunda siz Başrahibe'siniz, altın sessizce nehirde akıyor ve Leydi Isolde ölü bir kadın."

Ses tonundaki bir şey, kadının uyanık duyularını uyardı. "Adalet bu!" dedi çabucak. "Böyle olması gerekiyor."

"Kesinlikle, bazı insanlara göre böyle olması gerektiğini anlamaya başlıyorum," dedi Luca kuru kuru.

"İşte Leydi Isolde, bir zamanlar bilindiğı adıyla Lucretili rahibe manastırının Başrahibesi'nin suçlu bulunması ve tutuklanmasının fermanı," dedi Peder Peter, mürekkebi kurumamış belgeyi masada önlerine iterek. "Ve Manastır Sorumlusu'nu yeni Başrahibe atayan dilekçe de bu."

"Çok etkili," yorumunu yaptı Luca. "Bayağı hızlılar."

Luca'mn buz gibi ses tonuna şaşırdı Peter. "Hepimiz aynı fikirdeyiz sanıyordum?"

"Geriye bir tek şey kalıyor," dedi Luca. Kapıyı açtı ve Freize elinde deri bir çuvalla dikiliyordu. Luca tek kelime etmeden çantayı aldı, masaya koydu ve ipini çözdü. Nesneleri sırayla çıkardı. "Manastır Rahibesi'nin yemek odasındaki şömine bacasındaki gizli oymalı dolaptan çıkan çuvaldız..." Rahibenin birden nefesinin kesilişini ve inkâr ederek fısıldamasını duydu. Ceketinin cebine ulaşp kâğıt parçasını çıkardı. Yavaşça, suspus olmuş, dikkat kesilmiş odanın gözü önünde kâğıdı açtı, gece odasına gelip stigmata işaretini gösteren rahibenin avucu-

nun kanlı izini gösterdi. Ayakkabıcı çuvaldızının keskin üçgen şeklindeki ucunu kanlı lekenin üstüne tuttu: Cuk oturdu.

Luca dişlerini sıktı, şüphelerinin doğru çıkmasıyla yüzleşti, içindeki o sesin, son zamanlarda yükselen farkındalığının yanlış çıkmasını diliyordu çünkü. Kendini hileli zarlarla kumar oynayan bir adama benzetti; artık ne için oynadığını bile bilmiyordu. “Kesin olduğunu düşündüğüm bir şey var,” dedi gergince. “Emin olabileceğim bir şey var. Göklerdeki Efendimiz’in kutsal yaralarının, sıradan bir ayakkabıcının çuvaldızıyla tamamen aynı boyut ve biçimde olması hiç muhtemel değil. Gözümle gördüğüm ve bu manastırın bir rahibesinin avucunda kaydettiğim bu yaralar insan eliyle, bir ayakkabıcının aletleriyle, hatta özellikle bu çuvaldızla yapılmış.”

“Kendilerine zarar veriyorlardı,” dedi Manastır Sorumlusu çabucak. “Histerik kadınlar öyle yapar. Sizi uyarmıştım.”

“Sizin dolabınızdan alıp kullandıkları çuvaldızla mı?” Küçücük tohumlarla dolu kavanozu çıkarıp Manastır Sorumlusu’na gösterdi. “Anladığım kadarıyla bunlar güzelavrat otu tohumları?”

Lucretili Lordu, Luca’nın sözünü kesti. “Ne öne sürdüğünüzü anlamıyorum?”

“Anlamıyor musunuz?” diye sordu Luca, ilgisini çekmiş gibi. “Anlayan var mı? Ne öne sürdüğümü anlayabiliyor musunuz, Manastır Sorumlusu rahibem?”

Kadının suratı, çevresine sardığı o bez gibi bembeyaz kesildi. Başını sağa sola salladı, gri gözleri tek kelime etmeden, daha fazla anlatmaması için yalvarıyordu Luca’ya. Luca genç yüzünde ağır bir ciddiyetle ona baktı. “Devam etmek zorun-

dayım,” dedi, rahibenin ağzından çıkmayan sorusuna cevap verircesine. “Buraya soruşturma yapmaya geldim ve devanı etmeliyim. Ayrıca, bilmek zorundayım. Her zaman bilmek zorundayım.”

“Gerek yok...” diye fısıldadı rahibe. “Zalim Başrahibe gitti, çuvaldızla, güzelavrat otuyla her ne yaptıysa...”

“Bilmek zorundayım,” diye tekrar etti Luca. En son getirdiği objeyse, Freize’nin rahibenin odasından aldığı, manastırın muhasebe defteriydi.

“Çalışıp işleri yazmanın nesi yanlış?” dedi rahibe, birden özgüven kazanarak. “Listelenen ürünlerde ve pazardan alınanlarda eksik bulamazsınız. Bu manastıra çok iyi vekilharçlık yaptım. Kendi evimmiş gibi sahiplenip baktım buraya. Sanki evin sahibiymişim, yöneticiymişim, tüm emir bendeymiş gibi çalıştım burası için.”

“İyi bir vekilharç olduğunuzdan şüphem yok zaten,” diye içini rahatlattı Luca. “Fakat burada eksik olan bir şey var.” Katibe döndü. “Peder Peter, bunlara bakın ve bana söyleyin, içlerinde altınla kazanılmış bir servete dair maddeler yer alıyor mu?”

Peter deri ciltli defteri aldı ve çabuk çabuk sayfalarını çevirdi. “Yumurta,” dedi rastgele. “Sebze, dikiş işleri, çamaşır, kopyalama işi –servet yok. Altından kazanılmış bir servet kesinlikle yok.”

“Altını benim almadığımı biliyorsunuz,” dedi Manastır Sorumlusu. Luca’ya dönüp ve ricacı bir şekilde elini omzuna koydu. “Hiçbir şey çalmadım. Hep Başrahibe’ydi, cadı olan o kızdı. Rahibeleri yünleri nehre batırmaya o gönderdi, altın

tozlarını çalıp tüccarlara yollayan oydu. Size anlattığım gibi, kendi gördüğünüz gibi. Ben değildim. Kimse ben olduğumu söylemez. Onun tarafından yapılıyordu.”

“Altın mı?” Lucretili Lordu hayretler içinde teatral bir edayla bağırdı. “Ne altını?”

“Başrahibe ve kölesi, manastır nehrinden altın çıkarıyor ve satıyordu,” diye anlattı Manastır Sorumlusu rahibe çabucak. “İlk geldikleri zaman tesadüfen öğrendim. Sorgu memurumuz daha dün keşfetti bunu.”

“Peki ya altın şu anda nerede?” diye sordu Luca.

“Via Portico d’Ottavia’daki tüccarlara satıldı sanırım,” diye yapıştırdı rahibe. “Kârı da cadılar cebine indirdi. Asla geri alamayız artık. Asla emin olamayız.”

“Kim sattı?” diye sordu Luca, samimi bir meraktaymış gibi.

“Köle, o imansız sapkın köle, Yahudiler’e gitmiştir, altın tacirlerine gitmiştir,” dedi rahibe acele acele. “Ne yapacağını iyi bilir, iyi pazarlık etmiştir. Onların dilini konuşuyor, onlarla nasıl çata çat yapacağını biliyor. Onlar gibi başka dinden, onlar gibi açgözlü, onlar gibi kâr peşinde koşmaya izni var. Onlar kadar kötü... onlardan beter.”

Luca âdeta kapan rahibenin üstüne kapanmış da buna üzülüyormuş gibi sağa sola salladı kafasını. “Kölenin manastırdan hiç ayrılmadığını bana siz söylediniz,” dedi yavaşça. Peder Peter’a baş işareti yaptı. “Manastır Sorumlusu’nun söylediklerini not almıştınız, ilk gün hani, çok yardımsever ve ıslık ıslıkken.”

Peder Peter kâğıt yığını arasında sayfaları çevirdi, el yazmalarını karıştırdı. “Dedi ki: *Başrahibe’nin yanından hiç ayrılmaz. Başrahibe de hiç dışarı çıkmaz. Köle burada hayalet gibi.*”

Luca, gri gözleri lorda doğru -sadece bir kere- kırılan, âdeta yardım dileyen, sonra tekrar Luca'ya çevrilen Manastır Sorumlusu'na döndü tekrar.

Hiç istifini bozmadan, "Bana kendiniz dediniz kölenin, Başrahibe'nin gölgesi olduğunu," dedi. "Köle manastırdan hiç çıkmadı: Altın manastırdan hiç çıkmadı. Burada saklıyorsunuz."

Kadının beyaz yüzü iyice sararıp soldu ama bir şekilde bir kuvvet topladı. "Arayın!" diye meydan okudu. "Depomu didik didik edin, hiçbir şey bulamazsınız. Odamı arayın, evimi arayın, burada saklı altın yok! Bana karşı hiçbir şey kanıtlayamazsınız!"

"Yeter bu kadar. O kız, benim lanetlenmiş kardeşim bir günahkâr, sapkın, cadı. Üstelik şimdi de bir hırsız olduğu çıktı ortaya," diye birden araya girdi Lucretili Lordu. Hiç tereddüt etmeden kardeşinin tutuklanması emrini imzaladı, Peder Peter'a geri verdi. "Hemen basılsın. Adını çağırın ve duyurun. Eğer onu ve o inançsız yardımcısını alırsak, başka sorgu ve yargılama olmaksızın yakacağım. Ağızlarını bile açmalarına izin vermeden yakarım." Luca'ya uzandı. "Elini ver," dedi. "Burada yaptığın her şey için teşekkür ederim. Bir soruşturmayı takip edip tamamladın. Çok şükür bitti. Dosya kapandı. Hadi erkek gibi bir son verelim artık buna. Burada bitirelim."

"Hayır, tam olarak kapanmadı," dedi Luca, Lord'un temasından kurtularak. Binanın kapısını açtı, herkesi dışarı avluya çıkardı, rahibenin tabutunu yükledikleri siyah örtülü arabaya götürdü.

“Bu ne?” dedi Lord öfkeyle Luca’nın peşinden dışarı çıkarak. “Tabutun götürülmesine karışamazsınız. Anlaştık artık. Onu şapelimdeki nöbetçi papaza götürüyorum. Dokunamazsınız. Saygı göstermelisiniz. Yeterince acı çekmedi mi zaten?”

Rahibe olmayan kadınlar tabuta eğilmiş, kan ter içinde cecedi kaldırıyordu. Sekizi birden alçak arabaya yüklüyordu. Luca yüzünde kötücül bir ifadeyle ağır bir kutu olduğunu gözlemledi.

Lord, sertçe Luca’nın kolunu tuttu. “Bu gece kaleye gel,” diye fısıldadı. “Çok isterseniz orada açarız. Ben yardım ederim, söz verdiğim gibi yaparım.”

Luca, tabutu arabaya ittiren kadınlara yardıma giden Freize’ye bakıyordu. İlk başta onlarla birlikte tabutu omuzladı, ardından iki büklüm arabaya bindi, tabutun yanında durdu, elinde bir levye vardı.

“Sakın dokunayım deme!” Manastır Sorumlusu da yıldırım gibi arabaya atlamıştı, elleri Freize’nin kolunu tutuyordu. “Bu tabut kutsandı, papaz tarafından dualarla mühürlendi. Sakın dokunayım deme. Tütsülendi bu tabut, kutsal suyla yıkandı, bırak da rahibe huzurla uyusun!”

Rahibe olmayan kadınlardan bir fısıltı geldi ve Manastır Sorumlusu tabutu nazıkçe kenara çekerken Freize’nin yüzündeki kararlı ifadeyi gören biri, aralarından ayrılan kardeşlerine dua eden diğer rahibelerin olduğu şapele süzüldü.

“İn aşağı,” diye buyurdu Manastır Sorumlusu rahibe, Freize’nin kolunu tutarak. “Emrediyorum. Ölümünde onu rahatsız edemezsin! Zavallı lekeli yüzünü açamazsın!”

“Adamına aşağı inmesini söyle,” dedi Lucretili Lordu sessizce Luca’ya, erkek erkeğe dayanışma içindelermiş gibi.

“Her neden şüpheleniyorsanız, skandal yaratmanın âlemi yok, bu kadınlar yeterince acı çekti zaten. Bugün hepimiz çok şey yaşadık. Bunu daha sonra benim şapelimde halledebiliriz. Bırak rahibeler kardeşlerine veda etsin ve tabutu kaldırsın.”

Rahibeler şapelden yavaş yavaş avluya dökülüyordu, hepsinin yüzü öfkeden bembeyazdı. Freize’yi arabanın üstünde görünce koşmaya başladılar.

“Freize!” diye uyarmak için bağırdı Luca, kadınlar bir beyaz denizi gibi arabaya atılırken, düşmanın üstüne saldıran gözü dönmüş askerlere benzediler. “Freize, bırak onu!”

Luca çok gecikmişti. Freize levyesini kapağın altına soktu, ilk rahibe arabaya ulaştığı ve onu çekiştirmeye hazırlandığı dakikada kapağa yüklendi. Feci bir gıcırtyla bir yandaki çiviler pes etti ve kapak kalktı. Freize yüzünde ekşi bir zafer ifadesiyle ufak tefek bir kadından kendini korudu ve Luca’ya kafa salladı. “Düşündüğün gibi,” dedi.

Rahibelerden ilki açık tabutu görünce ezilip büzüldü ve gördüğünü yanındakine fısıldadı. Diğerleri koştu, kontrol etti, durdu ve arkalardan birisi delirmiş gibi bir nara attı. “Bu ne şimdi? Ulu Kraliçemiz adına, bu ne?”

Luca, Freize’nin yanına tırmandı, tabutun görüntüsü gözünü kamaştırdı. Ölü rahibenin torbalarca altına sarıldığını, altınlardan birinin döküldüğünü, suratını bir mısır firavunu misali parıl parıl parlattığını gördü. Tabutun içi altın tozuyla doluydu, yıldız yıldız gözleri fildişi gibiydi, suratı varaklıydı, elbisesi bir servet değerindeydi. O artık bir ceset değil, altın bir ikona, bir Bizans ganimetiydi.

“Cadılar yaptı bunu! Onların işi,” diye bağırdı Manastır Sorumlusu kadın. “Çaldıkları altını kurbanlarının yanına koymuşlar.”

Luca kafasını kaldırdı, bu son çırpınışa, son girişime başını salladı, genç yüzünde ölümcül ciddiyette bir ifadeyle rahibeye ve Lucretili Lordu’na döndü. “Siz Manastır Sorumlusu leydi, bu genç kadının, Rahibe Augusta’nın cinayetinden sorumlusunuz, ona rüyalar ve halüsinasyonlar gördürmek, bu manastırın huzurunu ve sakinliğini bozmak, ayrıca Başrahibe’nin adına leke sürüp onu yerinden attırmak istediniz. Siz Lucretili Lordu, Manastır Sorumlusu ile işbirliği yapmaktan hüküm giyeceksiniz, Başrahibe’yi babasının vasiyeti gereği miras aldığı evinden uzaklaştırmak istediniz ve Manastır Sorumlusu’nu, altını çalmakla görevlendirdiniz. İkinizi de bu altını, Başrahibe’nin malını bu tabutun içinde kaçırmaya çalışmaktan, Başrahibe’yi ve kölesini yalan yere cadılıkla itham etmekten, ortak suikast girişiminden suçlu ilan ediyorum.”

Lord kahkaha atmaya çalıştı. “Sen de hayal görüyorsun. Seni de delirtmişler!” diye başladı. “Aklını peynir ekmekle yemişsin.”

Luca hayır anlamında başını salladı. “Hayır, yemedim.”

“Peki ya kanıt?” diye mırıldandı Peder Peter. “Kanıt?”

“Köle altını hiç satmadı, manastırdan hiç ayrılmadı ki – Manastır Sorumlusu kendi söyledi bunu. Böylece ne o, ne de Başrahibe altın avından kâr etti. Fakat Manastır Sorumlusu onları bununla suçladı, hatta Roma’da altın ticareti yapılan sokağın adını bile verdi. Bu ayın altınını kaçırmaya -bu tabut sayesinde tabii- çalışanlar Manastır Sorumlusu ve Lucretili

Lordu. 'Tek refah göstergesi olan Manastır Sorumlusu leydiydi, ipek iç yelekleri ve deri terlikleriyle. Lord'un kardeşini rahibe manastırından kaçırmak, böylece Başrahibe olmak istedi ve altını paylaşmak için Lord'la işbirliği yaptı."

Lucretili Lordu, Peder Peter'a, Freize ve Luca'ya, ardından bekleyen silahlı adamlarına, katiplere ve papazlara baktı. Bir tarla dolusu beyaz zambak gibi salınan ve fısıldaşan alık rahibeleri izledi. "Ne diyor? Yabancı ne anlatıyor? Kötü bir şeyler mi diyor? Bizi bir şeyle mi suçluyor? Kim ki o? Onu sevmedim. Rahibe Augusta'yı o mu öldürmüştü? Augusta'nın gördüğü ölüm karaltısı o muymuş?"

"Neye inanırsanız inanın, ne dersiniz deyin, bence sayıca bizden azsınız," diye konuştu Lucretili Lordu sessiz bir zaferle. "Şimdi güvenli bir şekilde burayı terk edebilir ya da bu man-yak kadınlarla yüz yüze gelebilirsiniz. Ama sizi uyarıyorum, o kadar gözleri dönmüş ki, sizi lime lime edecekler."

İki yüzden fazla genç kadından oluşan grup birer birer tabutun durduğu araca doğru toplandı, masum kardeşlerinden meydana getirilen ikonu görmek için yaklaştı, rahibenin, açık tabutun içinde altına bulanmış vaziyette yattığını görünce ıslık gibi fısıldaşmaları binlerce yılanın tıslamasına dönüştü, Freize de tabutun tepesinde, elinde levyesiyle dünyanın tüm kötülüklerinin bir araya gelmiş bir timsaliydi sanki.

"Bu adam düşmanımız," dedi Manastır Sorumlusu kadın, Freize'den bir adım uzaklaşıp kadınların başında yer almak için. "Kardeşimizi öldüren sahtekâr Başrahibe'yi savunuyor. Kardeşimizin kutsanmış tabutunu zorla açtı."

Rahibelerin yüzleri ona doğru çevrildi, yüzlerinde boş ifadeler vardı, âdeta söyleyecek söz bulamıyorlardı; yine de fısıltılar devam etti.

“Onlar doğru olanı yapacak,” diye tahmin yürüttü Luca. Yüzleri bembeyaz kesilmiş kadınlara dönüp dikkatlerini çekmeye çalıştı. “Rahibeler, beni dinleyin. Başrahibeniz evinden sürüldü, sizler de her gün bu kadının masasında ekmeğinize konan güzelavrat otu yüzünden akıl dengeinizi yitiriyorsunuz. Aldığınız uyuşturucudan bu kadar mı bozulup hasta oldunuz da, hâlâ bu kadına itaat edeceksiniz? Yoksa kendi yolunuzu bulacak mısınız? Kendi aklınızı kullanıp düşünecek misiniz? Kendi kafanızı kullanabilir misiniz?”

Berbat bir sessizlik çöktü. Luca ona boş boş bakan kadınların yüzlerindeki hayalet görmüş ifadesini yakaladı ve bir an için sahiden de aldıkları ilaçtan dengelerinin şaştığını ve onu, Freize’yi, Peder Peter’ı alıp lime lime edeceklerini zannetti. Titrediği görülmesin diye bir eliyle arabanın kenarına tutundu, diğer eliyle Manastır Sorumlusu rahibeyi işaret etti. “Arabadan in,” dedi. “Kardeşlerine, Başrahibe’ye ve Tanrı’ya karşı işlediğin suçların hesabını vermek üzere seni Roma’ya götürüyorum.”

Kadın olduğu yerde, Luca’nın tam üstünde durdu ve rahibelere baktı, hepsi de itaatkârca başlarını ona çevirmişti. Üç kısacık zehir zemberek kelime etti. “Rahibeler! Öldürün onu!”

Luca arkasını döndü, botunun içinden hançerini çekti ve Freize de yanında durmak için aşağı atladı, Peder Peter onlara doğru yaklaştıysa da bir saniye içinde üç adamın da etrafı sarılmıştı. Rahibeler bembeyaz ve ablak suratlarıyla kırılmaz bir

halka oluşturdular, soğuktan bir duvar gibi üç adama doğru bir adım attılar, sonra bir adım daha.

“Muhteşem Aziz James beni koru,” diye dua etti Freize. Levyesini havaya kaldırdı fakat rahibeler gözünü bile kırpmadı, tekdüze adımlarına devam ettiler.

En baştaki rahibe elini başına götürdü, başlığını tuttu ve yere çaldı. Garip bir şekilde tıraş edilmiş kafasıyla ne erkeğe, ne kadına benziyordu. Tuhaf bir şeydi, saçsız bir hayvandı. Hemen yanındaki rahibe de aynısını yaptı, derken hepsi başlıklarını yere fırlatıp kafalarını çıkardılar, kimisinin saçı kırpık, kiminin kel gibi kazınmıştı.

“Tanrı yardımcımız olsun!” diye fısıldadı Luca, her iki yanındaki yoldaşlarına. “Ne yapıyorlar?”

“Bence...” diye başladı Peder Peter.

“Hain!” diye fısıldaştı rahibeler bir koro gibi.

Luca çaresizce etrafına baktı ancak kadınların oluşturduğu çemberi kırmanın hiçbir yolu yoktu.

“Hain!” dediler tekrar, biraz daha yüksek bir sesle. Fakat artık erkeklere bakmıyorlardı, adamların kafalarının üstüne, daha yukarı, arabanın tepesinde duran Manastır Sorumlusu’na bakıyorlardı.

“Hain!” dediler tekrar nefes verircesine.

“Ben değıl!” dedi kadın, sesi birden korkudan çatlayarak. “Bu adamlar ve kaçan cadılar sizin düşmanınızdır.”

Rahibeler menfur bir hareketle kel kafalarını sağa sola salladı ve arabanın etrafını kuşattılar, uzanan elleri adamları geride bıraktı. Hayalet gibi yanlarından geçtiler, Manastır Sorumlusu’nu indirmeye geliyorlardı.

Kadın rahibelere teker teker baktı, sonra kilitli giriş kapısına, kollarını göğsünde bağdaştırmış tam önünde dikilen nöbetçi rahibeye baktı. “Hain!” dediler rahibeler yine. Artık cübbesini yakalamış, çekiştiriyorlardı, cübbenin altındaki ipek yeleklere eriştiler, kadını mıncıkladılar, cübbesini salladılar, tesbihini bağladığı kaliteli deriyi, altın anahtarlığını tuttular, kadın diz çöktü.

Manastır Sorumlusu kendini rahibelerin elinden kurtardı ve hemen Luca’nın yanına, arabanın kenarına atladı, Luca’nın koluna tutundu. “Tutuklayan beni!” dedi aceleyle. “Tutuklayın beni ve hemen götürün. İtiraf ediyorum. Esiriniz benim. Koruyun beni!”

“Bu kadın tutukludur!” dedi Luca açık ve net bir şekilde rahibelere. “Benim tutuklum, benim emrim altında. Adaletin yerini bulduğundan emin olacağım.”

“Hain!” Emin adımlarla ve hızla yaklaşıyorlardı, hiçbir şey onları durduramazdı.

“Kurtarın beni!” diye bağırdı Manastır Sorumlusu, Luca’nın kulağına.

Luca elini kadının önüne koydu ama rahibeler yakınlaşıyordu. “Freize! Götür onu buradan!”

Freize ise kaskatı bir kadın duvarı tarafından arabaya mihlanmıştı.

“Giorgio!” diye seslendi kadın Lucretili Lordu’na. “Giorgio! Kurtar beni!”

Lord ise nöbet geçiren bir adam gibi titrekçe başını salladı, rahibeler topluluğundan uzaklaştı.

“Senin için yaptım!” diye bağırdı rahibe. “Hepsini senin için yaptım!”

Lord, Luca'ya korku ve acı dolu bir şekilde döndü. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ne demek istediğini anlamıyorum."

İfadesiz suratlı kadınlar yakına geldi, erkeklerin üstüne üstüne yürüdüler. Luca nazikçe onları geri itmeyi denedi ama bir çığı geri itmekten farksızdı. Cımbız gibi ellerle Manastır Sorumlusu kadına uzandılar.

"Hayır!" diye bağırdı Luca. "Yasaklıyorum! O kadın tutuklu. Bırakın adalet yerini bulsun!"

Lord birden kendini o ortamdan kopardı, ahırlara doğru kaçtı ve bir anda kırmızı deri eyerli atıyla geri çıktı, korumaları iki yanındaydı. "Giriş kapısını aç," diye buyurdu nöbetçi rahibeye. "Giriş kapısını aç, yoksa seni çiğner geçerim."

Kadın ağzını bile açmadan kapıyı itti. Rahibeler başlarını bile çevirmedi, atlılar giriş kapısından geçip kalenin yolunu tuttu.

Luca üstüne üstüne gelen kadınların ağırlığını hissetti. "Emrediyorum..." diye başladı tekrar fakat üstüne kapanan duvarlar gibiydi rahibeler, cübbeleri Luca'yı boğuyordu, amansızca her yanını sarıyordu. Kadınlar sanki üstün sayılarıyla onu silmeye çalışıyorlardı. Luca arabanın kenarından çekilmeye çalıştı fakat birden dengesini kaybetti ve kendini yerde buldu. Kadınlar ona basacak, onu çiğneyecek korkusuyla tekmeler attı, debelendi, bu sandaletlerin altında öleceğini sandı. Manastır Sorumlusu da ona tutunmaya çalıştı fakat onu Luca'dan koparttılar. Altı kadın Luca'yı yerde tuttu, diğerleri de Manastır Sorumlusu'nu, kurulma emrini kendi ağzıyla verdiği odun yığınına doğru sürüklediler. Freize artık avaz avaz bağıırıyordu, bir düzine kadın onu da

yere mıhlarken çırpınıyordu. Peder Peter şoka girmişti, donakalmıştı. Beyazlı rahibeler sessizce onu arabanın kenarına kısırmıştı.

Manastır Sorumlusu, rahibelere iki yüksek odun yığını oluşturmalarını emretmişti, ikisi de tam ortadaki direğin etrafına yerleştirilmişti, çok güçlüydü. Yardım çağıran, debelenen, sağa sola tekmeler atan kadını en yakındakine taşıdı kalabalık, kımıl kımıl vücudunun etrafına sardılar ipleri.

“Kurtarın beni!” diye bağırdı Luca’ya. “Tanrı aşkına, kurtarın beni!”

Luca’nın yüzüne bir başlık düşmüştü, o yüzden hiçbir şey göremedi, yerde boğulmak üzereydi, yine de rahibelere, “Durun!” diye seslendi.

Gözü dönmüş rahibeler nöbetçi rahibenin meşalesini aldı yığının dibindeki ziftli odunlara değdirdi ve Manastır Sorumlusu kapkara bir duman bulutu içinde yok oldu, pahalı ipek yelekleri, en iyi kalite yünlü elbisesi sarı dumanlar çıkarırken acı içinde feryat figan bağırdı.

Üç genç adam sessizlik içinde manastırdan atlarının üstünde çıktı. Tanık oldukları vahşet midelerini bulandırmıştı ama kendileri linç edilmeden kurtulduklarına da seviniyorlardı. Luca iki dakikada bir titriyor, ceketinin manşetlerinden bir

şeyleri silkeliyor ve Freize koca elini suratına koyup “Yüce azizler...” diyordu.

Bütün gün ormanın ilerisindeki yüksek yaylada at sürdüler, sonbahar güneşi gözlerine girdi, taşlı zemin ayaklarının altında semsertti ve bir evin kapısında sallanan gülhatmi tutamından oranın bir han olduğunu anlayıp atlarını sessizce ahıra çektiler. “Bu topraklar Lucretili Lordu’nun mu?” diye sordu Freize, seysis çocuğa atlarından daha inmeden.

“Hayır, değil. Onun topraklarından çıkmış bulunuyorsunuz. Bu han Lord Piccante’ye aittir.”

“O hâlde burada kalacağız,” diye karar verdi Luca. Sesi çatlaaktı. Boğazını temizledi ve duman kalıntılarını yere tükürdü. “Yaşayan azizler adına, hepsinden uzaklaştığımıza inanamıyorum.”

Peder Peter başını sağa sola salladı, hâlâ tek kelime edemiyordu.

Freize atları ahırlara götürdü, diğer iki adam da içeri girip kırmızı şarap istedi. Ağızlarında kalan duman ve is tadını yıkayıp götürmek istiyorlardı.

Sessizlik içinde yemek siparişlerini verdiler, gelince de dualarını ettiler.

“Günah çıkarmam lazım,” dedi Luca, yemeleri bitince. “Göklerdeki Kraliçemiz benim için şefaet etmeli, kendimi günaha batmış hissediyorum.”

“Benim raporumu yazmam lazım,” dedi Peder Peter.

Birbirlerine baktılar ve ikisi de bir anda aynı dehşeti duydu. “Gördüklerimize kim inanır acaba?” diye merak etti Luca. “İstediyini yazabilirsin: Zaten kim inanacak ki?”

“İnanacaklar,” dedi Peder Peter. Efendilerine ya da Düzen’e olan bağlılığını ilk kez bu kadar yoğun gösteriyordu. “O anlayacak. Düzenin başı. O tüm bunları, hatta beterini gördü. Günlerin sonu geldi, bunun üstünde çalışıyor. Hiçbir şey onu şaşırtmaz. Okuyacak ve anlayacak, elinin altına tutacak ve sıradaki raporumuzu bekleyecek.”

Luca inanamayarak “Sıradaki raporumuzu mu?” diye sordu.

“Sonraki güzergâhımız bende, mühürleyip verdi,” dedi katip.

“Bu soruşturma o kadar büyük bir başarısızlıktı ki, bizi geri çağıracaklarına eminim?”

“Ah yo, o bunu başarı olarak görecektir,” dedi Peder Peter iç karartıcı bir şekilde. “Sen rahibe manastırındaki deliliğin ve kötülüğün ortaya çıkışını araştırmak üzere gönderildin ve öyle yaptın. Buna neyin sebep olduğunu biliyorsun: Delirsinler diye rahibelere güzelavrat otu veren Manastır Sorumlusu. Niçin yaptığını da biliyorsun: Başrahibe’nin yerini alıp kalkınma arzusu yüzünden. Lucretili Lordu’nun onu bu amacında teşvik edip desteklediğini, böylece cadı damgası vurduğu kız kardeşini öldürmeyi ve ondan miras kalan manastır ve altını alabilmeyi planladığını biliyorsun. İlk soruşturmandı ve -her ne kadar kullandığın metotlar bana göre biraz şüpheli olsa da- efendime, görevini başarıyla tamamladığını aktaracağım.”

“Masum bir genç kadın öldü, suçlu biri, bir grup gözü dönmüş kadın tarafından yakıldı ve hırsızlıktan değil ama kuşkusuz cadıcılıktan suçlu iki kadın sırta kadem bastı. Ve sen buna başarı diyorsun, öyle mi?”

Peder Peter incecik gülümsedi. “Ben çok daha kötü sonuçlara varan çok daha kötü soruşturmalar gördüm.”

“Cehennemin kapısından içeri baktın herhâlde!”

Peder büyük bir ciddiyetle kafa salladı. “Aynen.”

Luca durakladı. “Diğer soruşturmalarda mı?”

“Senin gibi onlarcası var.”

“Benim gibi gençler?”

“Kimileri senin gibi yetenekli ve meraklı. Kimileri hiç sana benzemiyor. Hayatımda daha önce hiç peri kanı taşıyan biriyle tanıştığımı sanmıyorum.”

Luca hemen inkâra kalktı. “Saçmalık bu.”

“Düzen’in başı, soruşturmayı yapacak kişileri tek tek kendi seçer, onları dışarı gönderir, neler keşfettiklerine bakar. Sen onun günaha ve dünyanın sonunun yaklaşmasına karşı kurduğu özel ordususun. Yıllardır buna hazırlanıyor zaten.”

Luca sandalyesini masada geri itti. “Ben yatıyorum. Göklere yalvarıyorum, umarım rüya görmem.”

“Görmeyeceksin,” diye temin etti Peder Peter onu. “Efendi seni iyi seçti. Sinirlerin buna dayanacak kadar sağlam, cesaretin büyük, kaldırabilirsin. Çok geçmeden daha dikkatli yargılama bilgisini edineceksin.”

“Ya sonra?”

“Sonra efendimiz seni Hristiyanlığın hudutlarına gönderecek, sapkınların ve iblislerin bize savaş açmak için cesaretini topladığı ve tek bir iyi insanın bile kalmadığı yere.”

İki kadın yan yana, atları omuz omuza yol aldı. Arada bir Isolde içi titrercesine hıçkırıyor ve Ishraq bir elini uzatıp dizginleri sıkı sıkı tutan yumruklarına dokunuyordu.

“Sence manastıra ne olacak?” diye sordu Isolde. “Onları terk ettim. Onlara ihanet ettim.”

Diğer kız omuz silkti. “Başka çaremiz yoktu, ağabeyin orayı kendi kontrolüne almayı, Manastır Sorumlusu da senin koltuğuna oturmayı kafaya koymuştu. Kadın bizi zehirleyecekti, ya da ağabeyin bizi cadılar gibi yakacaktı.”

“Nasıl böyle bir şey yapar? Nasıl milleti zehirleyip delirtir?”

Ishraq gene omuz silkti. “Manastırı ele geçirmek istiyor. Dişini tırnağına takıp çalıştı, Başrahibe olmaya göz koymuş bir kere. İlk geldiğimizde ne kadar kibar ve tatlı davransa da, başından beri sana hep karşıydı. Ve kim bilir ne zamandır ağabeyinle plan kuruyordu, ona sormalı. Belki de ağabeyin manastırı ona vermeye çok uzun zaman önce söz vermişti.”

“Ya soruşturma memuru? Onu nasıl kandırdı? Adam tam bir enayi.”

“Onunla konuştu, senin yapmayacağın şekilde ona bazı sırları açtı. Tabii ki adam da hikâyeyi onun tarafından dinledi. İyi de şimdi nereye gitsek?”

Isolde soluk benizli yüzünü arkadaşına çevirdi. “Bilmiyorum. Şimdi gerçekten kaybolduk. Mirasımı ve dünyadaki yerimi kaybettim, ikimize de cadı damgası vuruldu. Çok üzgünüm, Ishraq. Seni manastıra hiç getirmemeliydim, topraklarına geri dönmene izin vermeliydim. Artık gitmelisin.”

“Ben seninle gelirim,” dedi kız usulca. “Her nereye gidiyorsak birlikte gideceğiz.”

“Beni terk etmeni emretmeliyim,” dedi Isolde yamuk bir tebessümle. “Ama yapamıyorum.”

“Baban, sevgili lordum, bizi birlikte yetiştirdi ve her zaman birlikte olmamızı söyledi. Bırak da bu konuda ona uyalım, ne de olsa birçok şeyde onu yarı yolda bıraktık.”

Isolde kafa salladı. “Her neyse, zaten sensiz yaşadığımı hayal edemiyorum.”

Kız arkadaşına gülümsedi. “Eee, nereye o zaman? Lucretili topraklarında kalamayız.”

Isolde bir süre düşündü. “Babamın arkadaşlarına gitmeliyiz. Onunla haçlı seferine katılmış herkes babamın arkadaşısıdır. Onlara gitmeli, bana yapılan bu saldırıyı, ağabeyimi ve manastıra yaptıklarını anlatmalıyız. Adımı temize çıkarmalıyız. Belki de biri beni evime geri götürebilir. Belki de birisi ağabeyimi suçlamamda ve kaleyi ondan geri almamda bana yardım edebilir.”

Ishraq başıyla onayladı. “Kont Wladislaw babanın en yakın arkadaşıydı. Oğlunun sana arkadaşlık borcu var. Ama ona nasıl ulaşırız, bilmiyorum. Kilometrelerce ötede oturuyor, Wallachia’da, Hristiyanlığın en uç noktalarından birinde.”

“Ama bana yardım eder,” dedi Isolde. “Babalarımız ebedi kardeşlik yemini ettiler. Onlar bana yardım eder.”

“Bir yerden para bulmak zorundayız,” diye uyardı Ishraq. “Eğer öyle bir yolculuğa kalkışacaksak, kendimize koruma tutmak zorundayız, tek başımıza seyahat edemeyiz. Yollar çok tehlikeli.”

“Annemin mücevherleri hâlâ sende, değil mi?”

“Cüzdanı üstümden hiç çıkarmıyorum. Gizli kemerimin içinde. Önümüze çıkan ilk kasabada birini satacağım.” Ishraq,

Leydi Isolde'nin ifadesi değişen yüzüne, sade kahverengi elbisesine, sürdüğü zavallı ata ve yırtık pırtık botlara baktı.

Genç kadın başını öne eğip avucunun içiyle gözlerini ovuşturdu. "Biliyorum," dedi. "Ama benim için ne istediğini kim bilebilir? Madem yetiştirdiğı gibi bir kadın olmamı istedi, o zaman niçin beni manastıra gönderdi? Ama belki de cennette bir yerden beni izliyordur ve bu dünyada onsuz yolumu bulabilmem için dua ediyordur."

Ishraq cevap vermek üzereydi ki, birden atını durdurdu. "Isolde!" diye bağırdı uyarırcasına ama çok geçti. Yolun bir tarafından güçlü bir ağaca gergince bağlanmış bir ip ansızın çalıların altına saklanmış bir adam tarafından hızla çekildi ve Isolde'nin atının ön ayaklarını yakaladı. Hayvan anında şahlanıp ipe dolandı, sendeledi ve ön ayaklarıyla diz çöktü, Isolde de sertçe yere fırlatıldı.

Ishraq bir an bile duraksamadı. Dizginlerini sıkı sıkı tutarak atından atladı ve arkadaşını çekip ayağı kaldırdı. "Pusuya düşürüldük!" diye bağırdı. "Benim atıma bin!"

Yolun iki yanından dört adam atıldı, ikisinin elinde hançer, ikisinde çomak vardı. Biri Isolde'nin atını yakaladı, dizginleri çalıların oraya fırlattı, bu arada diğer üç adam yaklaşmaya devam ediyordu.

"Evet küçük hanımlar, ellerinizi havaya kaldırıp çantalarınızı yere atın ve kimse zarar görmesin," dedi ilk adam. "Tek başınıza mı yolculuk ediyorsunuz? Çok aptalca olmuş, küçük hanımlar."

Ishraq uzun ince bir hançer tutuyordu önünde, diğer elini yumruk yapmıştı, bir dövüşçü gibi iki ayağının üstünde den-

gede duruyor, üç adamı göz hapsine almışken hafifçe sağa sola sallanıyordu, ilk hangisi gelecek diye kestirmeye çalışıyordu.

Adam üstlerine atıldı ve Ishraq bıçağıyla saldırdı, kendi etrafında döndü, başka bir adamın kolunu çizdi ve ilk adamın suratına indirmek üzere yumruğunu sallayarak döndü. Fakat sayıca üstünlük adamlardaydı. Üçüncü adam sopasını kaldırıp kafasının yanma indirdi, Ishraq haykıarak yere düştü ve Isolde hemen onu korumak için üstüne kapandı, üç adama döndü. “Cüzdanımı alabilirsiniz,” dedi. “Ama bizi rahat bırakın.”

Yaralanan adam elini kolunun üstüne kapattı ve parmaklarının arasından kanlar akarken küfürler savurdu. “İt, köpek,” dedi kısaca.

Diğer adam da yaralanan yüzüne dokundu dikkatlice. “Hemen cüzdanı ver,” dedi öfkeyle.

Isolde belinde sallanan cüzdanı çözüp adama attı. İçinde birkaç kuruştan fazlası yoktu. Annesinin safirlerinin, Ishraq’ın tuniğinin içine bağlı bir kuşağın altında güvende olduğunu biliyordu. “Elimizdeki tümü bu,” dedi. “Biz fakir kızlarız. Tüm dünyada tek sahip olduğumuz bu.”

“Ellerini göster,” dedi sopalı adam.

Isolde ellerini açtı.

“Avuçlar yukarı,” dedi adam.

Isolde ellerini yukarı kaldırdı ve adam hemen öne atıldı, ellerini sırtına çekip burdu ve Isolde diğer adamın bileklerini bağladığını hissetti.

“Leydi eli,” diye ağzını yaydı adam. “Bembeyaz yumuşacık eller. Hayatında bir kere bile iş yapmamışsın. Bir yerlerde

zengin bir ailen ya da arkadaşların vardır sana para ödeyecek, değil mi?”

“Yemin ederim kimse bana bir şey ödemez.” Isolde dönmeye çalıştı ama ipler kollarını ısıırıyordu. “Yemin ederim. Dünyada yalnızım, babam yeni öldü. Arkadaşımın da kimsesi yok. Bırakın...”

“Eh, göreceğiz,” dedi adam.

Ishraq yerde debelendi ve ayağa kalkmaya çalıştı. “Yardım etmeme izin verin,” dedi Isolde. “Yaralandı.”

“İkisini birlikte bağlayın,” dedi adam arkadaşlarına. “Yarın sabah bakarız, iki güzel kızı arayan soran var mı diye. Yoksa da, isteyen var mı diye bakarız. Kimse istemezse, onları Türkler’e satarız.”

Adamlar kakhaha attı ve yanağı moraran adam Isolde’nin yanağına vurdu hafifçe.

Şefleri adamın eline vurdu. “Mala zarar vermek yok,” dedi. “Kim olduklarını hele bir öğrenelim.” Ishraq’ı tutup çekti ve kolları bağlanırken zapt etti. “Üzgünüm,” diye mırıldandı kız Isolde’ye.

“Bana su verin,” diye buyurdu Isolde adama. “Ve başım yıkamama izin verin.”

“Hadi,” adamın son sözü oldu ve gizli kamplarına gitmek üzere yoldan çıkıp çalıların arasına daldılar.

Ertesi sabahın ilk saatlerinde yola çıkan Luca ve iki arkadaşı sessizdi. Freize, *Hristiyanlık âleminin en kötü birasını içtim*, diye diye baş ağrısı çekiyordu, Peder Peter düşünceliydi ve Luca manastırda söylenen ve yapılanların tümünü kafasında yeniden gözden geçiriyor, *daha iyi çalışabilirdim*, diye düşünüyordu, başarısız olduğundan emindi ve -hepsinden çok- Başrahibe ve garip arkadaşının zincirlerden, taş duvarlardan kurtulup buhar olurcasına ortadan kayboluşuna hayretler ediyordu.

Gökyüzü karanlıktan griye dönerken handan çıktılar, güneşin doğmasına daha saatler vardı, sabah serinliğine karşı peplerinlerine sıkı sıkı sarıldılar. Peder Peter bir sonraki emrin mührünü açana kadar kuzeye gitmeleri gerektiğini söyledi.

“Çünkü en sevdiğimiz şey onun o mührü kırışı, kâğıdı açışı, birtakım tehlikelerin halı gibi önümüze serildiğini ve atımızı tam içine sürmemiz gerektiğini duyuruşu,” diye yerle konuştu Freize. “Bir gün deli rahibeler, başka gün? Hiç bilmiyoruz.”

“Şşş,” dedi Luca sessizce. “Biz bilmiyoruz, kimse bilmiyor; amaç da o zaten.”

“Hoş olmayacağını biliyoruz ama,” diye yorum yaptı Freize atına, hayvan da bir kulağını ona doğru kaldırdı sanki anlıyormuş gibi.

Bir süre sessiz sessiz yol aldılar, çıplak kayaların arasından yukarılara tırmanan tozlu bir patikayı takip ettiler. Ağaçlar seyreldi, arada bir yamulmuş zeytin ağacı, terk edilmiş bir çam. Tepelerde bir kartal uçtu, güneş yüzlerine vurdu ve kuzeyden esen rüzgâr soğuktu. Platonun üstüne ulaştıklarında yolun sağına doğru ufak bir ormanlık alan buldular. Atlar başları-

nı eğip ufak ufak adımlara devam ettiler, biniciler eyerlerinde omuzlarını düşürdü, derken Luca'nın gözüne bir şey ilişti, önlerindeki tozlu yolda duran, uzun siyah bir yılanı benziyordu. Elini kaldırıp dur işareti yaptı, Freize konuşmaya çalışınca da arkasına dönüp kaşlarını çattı ve böylece Freize sus pus kaldı.

“Bu ne?” diye ağzını oynattı Peder Peter.

Luca cevabı işaret etti. Tam önlerindeki yolda, tozlara bulanmış, üstüne serilmiş yapraklarla dikkatlice örtülmüş, bir yandan bir ağaca bağlanmış olan bir ipti bu ve diğer ucu sağdaki ormana doğru gözden kayboluyordu.

“Tuzak,” dedi Freize sessizce. “Siz burada bekleyin; çişimi yapmaya gitmişim gibi davranın... Azizler, bizi koruyun! Kahrolası bira!” dedi daha anlaşılır vaziyette. Pantolonunu çekti, atından indi ve biraya küfrederek yolun kenarına gitti. Her iki yana hızlıca bir bakış fırlattıktan sonra nazikçe ve ses çıkarmadan ağaçlığa daldı, ipin çalılara doğru girdiği yönü çepeçevre geçti. Kısa bir sessizlik oldu, ardından kuş ötmesi gibi alçak bir ısılık diğerlerine, gelebileceklerini haber verdi. Küçük ağaçların ve bodur çalıların arasından geçtikleri gibi Freize'yi ödü patlamış bir adamın böğründe otururken buldular. Freize'nin koca eli adamın ağzındaydı, boynuz kabızlı hançeri adamın gırtlığına dayanmıştı. Tuzak adamın gözleri fıldır fıldır Luca ve Peder Peter'a baktı ama sessizliği bozulmadı.

“Nöbetçi,” dedi Freize sessizce. “Derin uykudaydı. Yazık, zavallı bir nöbetçi. Ama bir taş atımı uzaklıkta eşkıya sürüsü olmalı.” Adama doğru eğildi, Freize'nin ağırlığı altında hava almaya çalışıyordu. “Herkes nerede?”

Adam sağdaki ormana doğru gözlerini devirdi.

“Kaç kişiler?” diye sordu Freize. “Ben konuşunca gözlerini kırpıştır. On? Hayır mı? Sekiz? Hayır? Beş o zaman?” Luca’ya doğru baktı. “Beş adam. Bırakalım işlerini yapsınlar mı? Başımıza bela açmaya gerek yok.”

“İşleri ne ki?” diye sordu Luca.

“Soygunculuk,” dedi Peder Peter sessizce. “Bazen de insanları kaçıırıp Osmanlı korsanlarına satıyorlar.”

“Her zaman değil,” diye lafını kesti Freize hemen. Peder Peter’a pis bir bakış atarak daha fazla konuşmaması için onu uyardı. “Biraz oyun olsun diye avlanıyor olabilirler. Avcılar ve hırsızlar. Büyük zarar vermiyorlar. Karışmaya lüzum yok.”

“İnsan kaçırmak mı?” diye tekrar etti Luca buz gibi.

“Her zaman değil...” diye yineledi Freize. “Muhtemelen izinsiz avlananlardan başkası değildir.”

Çok geçti. Luca, ellerindeki kim olursa olsun, onu Osmanlı kadırgalarına satılmaktan kurtaracaktı. “Yakala ve ellerini bağla,” diye emretti. “Başkasını tutuyorlar mı diye bakacağız.” Açıklığa baktı, keçi yolundan fazlası olmayan bir patika ormanın derinliklerine iniyordu. Adamın ağzının kapatılıp bir ağaca bağlanmasını bekledi, ardından bir elinde kılıcı, diğerinde hançeriyle yol gösterdi. Freize arkasında, Peder Peter da en sondaydı.

“Ya da atımıza atlayıp çekip gidebiliriz,” diye önerdi Freize telaşla fısıldayarak.

“Bunu niçin yapıyoruz?” diye nefes verdi Peter.

“Annesi babası.” Freize, Luca’nın sırtını gösterdi başıyla. “Kaçırılıp Osmanlı kadırgalarına köle satılmış. Muhtemelen ölmüşler. Kişisel bir şey yani. Bir an için gizli işaretimi algılar ve çenenin kapalı tutarsın diye ummuştum. Ama yok...”

İnceden yayılan sönmüş ateş kokusunu duyduklarında bir kamp alanına yaklaştıklarını anladılar. Luca durup ağaçların arasından çaktırmadan baktı. Beş adam tüten bir alevin etrafında horul horul uyuyordu. İki boş şarap şişesi ve çalınmış bir kuzunun kemiklerinden anlaşıldığı kadarıyla uyumadan önce bir güzel yiyip içmişlerdi. Hemen yanlarında sırt sırta bağlanmış iki kapüşonlu karaltı vardı.

Gümbür gümbür horultuların, çıkardıkları sesleri örteceği ihtimaline güvenen Luca, Freize'ye fısıldadı ve onu atlara doğru gönderdi. Freize kedi gibi sessizdi, bağlı duran hayvanların yanına ilerledi, en iyi ikisini aldı, dizginleri yakaladı ve gerisinin bağını çözdü. "Yavaş," dedi nazikçe. "Benim söylememi bekleyin."

Peder Peter parmak ucunda yola geri döndü. Kendi atları ve bir eşekleri ağaca bağlıydı. Atına bindi, diğerlerinin de dizginlerini tuttu, hızlıca tabanları yağlamaya hazırdı. Sabah güneşinin parlaklığı yola gölgeler vuruyordu. Peder Peter kısa ve coşkulu bir dua etti Luca'nın tutsakları kurtarması -ya da her ne planlıyorsa yapması- ve geri gelmesi için. Bu kırsal yollarda haydutlar daimi tehditti ve her önlerine çıkana meydan okumak onların görevi değildi. Luca bir soruşturma memuru olarak bu kadar başarı gösterirken bir hırgürde öldürülse Düzen'in başı ona asla teşekkür etmeyecekti.

Açık alana geri dönersek, Luca, Freize'nin atları yönlendişini izliyordu, kılıcını kınına soktu, solucan gibi kıvrılarak birbirlerine ve bir ağaca bağlı duran tutsakların yanına ilerledi. Ağaca bağlı ipi kesti ve anında iki kapüşonlu kafa dikildi. Luca sessiz olmaları için parmağım dudağına götürdü. İkili

çabucak, çıt çıkarmadan ona sokuldu, ellerini uzattı ve bilek-
lerindeki ipleri kesmeyi kolaylaştırdı. Ağızlarını bile açmadan
ellerini ve bileklerini ovuşturdular, Luca botlarına doğru eğilip
ayaklarındaki ipleri çözdü. En yakınındaki tutsağa eğilip fısıltıyla sordu, “Ayağa kalkabilir misin? Yürüyebilir misin?”

Hatırasını tetikleyen bir şey oldu, sanki biri omzunu dürtmüştü, tutsağın yüzüne eğildiği anda onun bir yabancı olmadığı fark etti. Kız kapüşonunu geri atarken bir gül suyu kokusu yayıldı, sapsarı saçlar omuzlara düştü ve eski Başrahibe Luca’ya gülümseyip “Evet kardeşim, yürüyebilirim ama lütfen Ishraq’a yardım et çünkü yaralı,” dedi.

Luca, Isolde’yi ayağa kaldırdı, sonra diğer kadına yardım etmek için eğildi. Anında kızın başının yan tarafına bir darbe aldığını anladı. Yüzünde kan vardı, o güzel esmer teni mosmor çürümüştü ve ayağa kaldırmaya çalışınca bacakları arkaya doğru kırıldı.

“Sen atların yanma git,” diye fısıldadı Luca, Isolde’ye. “Çok sessiz ol. Ben onu getiririm.”

Isolde kafa salladı ve bir ceylan gibi sessizce ağaçların oraya seğırtti, açık alanda Freize’yi buldu, Freize de onu en iyi atın eyerine çekti. Luca arkasından geldi, diğer kızı taşıyordu ve onu da öbür ata bağladılar. Atların bağına hafifçe vurdular, fısıldaya fısıldaya geri gitmelerini söylediler, iki adam atları yönlendirdi ve Peder Peter’in beklediği yere ulaştılar.

Peder Peter, Başrahibe’nin beyaz yüzünü ve sarı saçlarını görünce, “Ah, olamaz,” dedi dümdüz bir sesle. Isolde hemen yüzünü gizlemek için kapüşonunu kafasına çekti, bakışlarını yere indirdi. Peter, Freize’ye döndü. “Bu uğurda hayatını riske

atmasına izin mi verdin? Hepimizi riske atmasına izin mi verdin? Kutsal görevini de?”

Freize omuz silkti. “Hadi gidelim,” demekle yetindi. “Hem belki de kurtuluruz.”

Freize kendi atına atladı, sonra da arkada bıraktıkları ormana doğru kulak kabarttı. Açık alanda uyuyan adamlardan biri homurdandı, uykusunda döndü, bir diğeri küfür ederek dirseğinin üstünde doğruldu. İpleri çözülmüş atlar kafalarını çevirip arkadaşlarına gitmek için kişnedi ve içlerinden biri arkalarından hareket etti.

“Git!” diye emretti Luca.

Freize atını dörtlale şaha kaldırdı, Ishraq'inkini de yönlendirdi. Kız yarı baygın, yeleye tutunuyordu. Isolde dizginleri çekip yanlarında atını sürdü. Arkalarından bağırان adamların sesini duyarken Luca kendi atına atladı. İlk serbest at ormandan çıkıp koştı, ona yetişmek için dörtlale gitti, ardından diğerleri, dizginleri yerde sürüne sürüne takip etti. Ormandan çıkıp ona yaklaştıkları sırada Freize hayvanlara doğru anlaşılmaz bir şeyler bağırıp uyardı. Hırsız çetesi de kaçak atlarının peşine düştü, ardından yoldaki grubu görünce soyulduklarını anladılar.

“Tam dörtlale!” diye bağırdı Luca, arkalarından atılan ilk ok vızıldayarak geçerken. “Hadi!” diye bağırdı. “Deh, deh!”

Hepsi atlarının boynuna gömüldü, adamlar küfürler savurarak ormandan yola çıkarken fırtına gibi estiler, arkadan isabet ettiremedikleri oklar yağdı. Serbest atlardan biri arka bacağına çarpan okla sendeledi ve bağırdı, fişek gibi hızlandı. Diğerleri etrafından dolandılar, onun koşmasını iyice zor-

laştırdılar. Luca taşlı yolda temposunu mümkün olduğunca korudu, korkmuş atını sıkı tuttu, hayvan eşkin gitmeye, ardından yürümeye başladı ve sonunda durdu, artık iyice uzaklaşmışlardı, herkes nefes nefeseydi.

Sahipsiz atlar Freize'nin etrafına üşüştü. "Yavaş, canlarım," dedi Freize. "Hep birlikte durursak güvendeyiz." Atından indi ve yaralı atın yanına gitti. "Sadece bir çizik küçük kızım," dedi yumuşakça. "Sadece bir çizik." Kısarak başını Freize'ye doğru eğdi, Freize de nazikçe hayvanın kulaklarını sevdi. "Tanrı bilir nereye gidiyorsak, oraya varınca onu yıkayacağım."

Ishraq atının boynuna ilişmiş gibi duruyordu, bitkindi ve yarası ağırdı. Freize başını kaldırıp kıza baktı. "Çok iyi değil. Onu önüme alacağım."

"Hayır," dedi Isolde. "Onu benim arkama koy. Birlikte binebiliriz."

"Atın üstünde zor duruyor!"

"Ben onu tutarım," dedi kız kararlı bir ağırbaşlılıkla. "Bir erkeğin ona dokunmasını istemiyor, geleneklerine aykırı. Ben de onun için bunu istemem."

Freize, izin istercesine Luca'ya baktı ve delikanlı omuz silkince kendi atından indi, kölenin eyerin üstünde sallandığı yere yürüdü.

"Seni kaldırıp hanıma vereceğim," dedi yüksek sesle konuşarak.

"Sağır değil! Sadece baygın!" dedi Luca sinirlenerek.

"İkisi de birbirinden inatçı," diye dertleşti Freize kölenin atıyla sessizce, Ishraq kollarına düşerken. "İkisi de küçük bir eşek gibi inatçı. Tanrı onları korusun." Ishraq'ı nazikçe

Isolde'nin atına kadar taşıdı, hafifçe eyere oturttu ve sağlam durup durmadığını kontrol etti. "Onu zapt edebileceğinden emin misin?" diye sordu Isolde'ye.

"Evet," dedi kız.

"Eh, ağır gelirse haber ver. Pek tüy gibi sayılmaz, sen de narin genç bir  eysin." Luca'ya döndü. "Atı ben yönetirim. Diğ rleri de bizi takip eder."

"Kaçar giderler," diye tahmin etti Luca.

"Ben ıslıkla çağırırım," dedi Freize. "Birkaç yedek attan zarar gelmez, ihtiyaç duyarsak satarız da."

Durgun atma bindi, Ishraq'ın atının dizginlerini tuttu, diğ r dördünü de teşvik edercesine bir ıslık çaldı, hepsi hemen başında toplandı ve küçük grup yola koyuldular.

"En yakın kasabaya ne kadar mesafedeyiz?" diye sordu Luca, Peder Peter'a.

"On iki kilometre kadar, tahminimce," dedi. "Bence kız dayanır ama çok hasta görünüyor."

Luca dönüp Ishraq'a baktı, suratı kireç gibi olmuş, acıdan buru mu , Isolde'ye yaslanmı tı. "Evet  yle. Sonra da oraya varınca yakılması için oranın lorduna teslim etmek zorundayız. Onu haydutların elinden kurtardık, Osmanlı'ya satılmaktan kurtuldu ama cadı diye yakılacak. Ona iyilik yaptığımızı d   neceğinden   pheliyim."

"D n yakılması gerekti," dedi Peder Peter duygusuzca. "Aldığı her nefes ona bir hediye."

Luca atını Isolde'nin yanına getirdi. "Nasıl yaralandı?"

"Bizi korumaya çalışırken kafasına sopayla vurdular. Aslında çok zeki bir sava ıdır ama dört kişilerdi.  st m ze

atlayıp paramızı çalmaya çalıştılar, sonra korumasız gezen iki kadın görünce bizi kaçırmaya karar verdiler.” Hatırlamak bile istemezmiş gibi kafasını iki yana salladı. “Ya da satmaya.”

“Şey yapmadılar, değil mi?” Luca doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. “Size zarar vermediler?”

“Tecavüz ettiler mi diye mi soruyorsunuz?” dedi Isolde gayet sıradan bir şekilde. “Hayır, bizi fıdye istemek için tuttular, sonra da sarhoş oldular. Ama şanslıydık.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Korumasız ata binmekle aptallık ettim. Ishraq’ın hayatını tehlikeye attım. Bizimle seyahat edecek birilerini bulmalıyız.”

“Seyahat edemeyeceksiniz ki zaten,” dedi Luca dümdüz bir sesle. “Siz benim tutsağımsınız. Sizi cadılıkla uğraşmaktan tutukluyorum.”

“Zavallı Rahibe Augusta yüzünden mi?”

İki genç kadının kasap gibi kana bulanmış hâllerinin görüntüsünü zihninden silmek için gözlerini kırıştırdı. “Evet.”

“En yakın kasabaya vardığımızda ve doktor, Ishraq’ı gördükten sonra, bizi teslim etmeden önce beni dinleyeceksiniz? Her şeyi size açıklayacağım, yaptığımız ve yapmadığımız her şeyi anlatacağım, yakılmak üzere ağabeyime gönderilmeli miyiz, gönderilmemeli miyiz, siz yargılayacaksınız. Çünkü biliyorsunuz, yapacağınız şey bu. Beni ona geri gönderirseniz, ölüm fermanımı imzalamış olursunuz. Yazmaya değer bir mahkemem, dinlemeye değer bir ifadem olmayacak. Beni ölüme yollayacaksınız. Vicdanınız sızlamaz mı?”

Peder Peter atıyla onlara yetişti. “Rapor yazılıp gönderildi bile,” dedi ekşi bir ifadeyle son noktayı koyarak. “Siz de cadı

olarak listelendiniz. Sizi sivil kanuna iade etmek dışında yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Ben onu dinleyebilirim,” dedi Luca öfkelenerek. “Anlatacaklarını dinleyebilirim. Ve dinleyeceğim.”

Isolde, Luca’ya baktı. “Hayran olduğunuz o kadın yalan-
cının teki, üstelik de sonradan dine dönmüş,” dedi dümdüz. “Manastır Sorumlusu leydi ağabeyimin âşığı, suç ortağı ve yordakçısı. Yemin ederim. Ağabeyim, rahibeleri delirtmesi ve suçu bana atması için onu ikna etti, böylece siz de gelip manastırdaki yönetimimi bozacaktınız. Ağabeyim onun enayisiydi, bence siz de öyle oldunuz.”

Luca enayi olarak nitelendirildiği için kanında öfkenin kabbardığını hissetti fakat dişini sıkarak yetindi.

“Siz benimle konuşmaya tenezzül etmediğiniz zamanlarda onu dinledim. Siz bana yüzünüzü bile göstermezken onu sevdim. Bana gerçeği söyleyeceğine yemin etti, sizse kim bilir neler yapıyordunuz? Her koşulda, onun anlattıklarıyla karşılaştırabileceğim hiçbir şey yoktu. Durum böyleyken bile onun yalanlarını ortaya çıkardım ve siz kendinizi bana savunmadığınız hâlde, suçu sizin üstünüze attığını anladım. Bana enayi diyebilirsiniz -gerçi haydutların yanında yardımımıza dört elle sarıldınız- ama o kadın beni kandırmadı, siz ne dersiniz deyin.”

Isolde aceleyle ağzından dökülenleri sustururcasına başını öne eğdi. “Enayi olduğunuzu düşünmüyorum, soruşturma görevlisi,” dedi. “Bizi kurtardığınız için size minnettarım. Hikâyenin kendi tarafımı açıklamaktan memnun olurum. Ve umarım bizi korursunuz.”

Küçük kasabada dinlenirlerken bulundukları hana Afrikalı kıza bakması için çağırdıkları doktor, kızın kanaması ve yarası olduğunu fakat kemiklerinin kırılmadığını söyledi. Luca, Isolde ve onun için en iyi yatağın parasını ödedi, diğer yolcularla aynı odada kalmamaları için de fiyat farkı verdi.

“Ben şimdi iki kadının bizimle seyahat etmesine para harcadığımızı nasıl rapor edeceğim?” diye karşı çıktı Peder Peter. “Hem de suçlu ilan edilmiş iki kişinin?”

“Hizmetkâra ihtiyacım olduğunu ve bana iki sıska bir şey bulduğunu yazabilirsin,” diye önerdi Freize ve katibin ekşi suratıyla karşılık aldı.

“Rapor edilecek bir şey yok. Bu bir soruşturma değil,” dedi Luca. “Yolda başımıza gelenler, işimizle bir ilgisi yok.”

Isolde, Ishraq'ı eşitiymiş gibi büyük yatağa yatırdı, kardeşiymiş gibi çorbasını kendi elleriyle içirdi, çocuğuymuş gibi ona baktı ve uyurken yanından hiç ayrılmadı.

“Ağrın nasıl?”

“Pek azalmadı,” diye suratını buruşturdu Ishraq. “Ama en azından artık kurtulamayacağımı düşünmüyorum. Atın üstündeki anlar kâbus gibiydi, acı hiç geçmedi. Ölüyorum zannettim.”

“Yoldaki pürüzlerden ve atın teklemesinden seni koruyamadım. Beni bile yerimde hoplattı, senin için feci olmalı.”

“Dayanması çok güçtü.”

“Ishraq seni hayal kırıklığına uğrattım. Ölecektin ya da öldürülecektin. Yahut köle diye satılacaktın neredeyse. Şimdiyse tekrar tutsağız. Seni salıvermeliyim. Ben onlarla konuşurken gidebilirsin. Lütfen, kendini kurtar. Güneye git, ana yurduna dön ve Tanrı’na dua et de tekrar bir yerde buluşalım.”

Kız yaralı gözlerini açtı ve Isolde’ye dik dik baktı. “Biz birlikte kalacağız,” diye karar verdi. “Baban bizi kardeş gibi yetiştirmede mi, asla ayrılmayacak bir ikili olarak büyütmedi mi?”

“Babam öyle yapmış olabilir ama annemin rızası yoktu, hayatının her günü bizim bir arada olmamamız için savaştı,” diye hatırlattı Isolde. “Babamı kaybettiğimiz günden beri hep kalbimiz kırıldı, acı çektik.”

“Eh, benim annem arkadaşlığımıza razıydı,” diye cevap verdi Ishraq. “Bana dedi ki, *Isolde senin yürekte kardeşin*. Bütün gün boyunca seninle olduğum için mutluydu, birlikte ders çalışıyor, birlikte oynuyorduk ve senin babanı seviyordu.”

“Sana dil öğrettiler,” diye hatırlattı Isolde, içlenerek. “Ve tıp. Ve savaş yeteneği. Oysaki ben yalnızca müzik ve nakış öğrendim.”

“Beni senin hizmetlin ve yoldaşın olarak hazırladılar,” dedi Ishraq. “Sana hizmet etmek ve seni korumak için. Ben de öyleyim. Sana hizmet etmek için bilmem gerekenleri biliyorum. Buna sevinmelisin.”

Yanağına parmağıyla hafifçe dokunarak mutlu olduğunu belli etti Isolde.

“Eh tamam,” dedi Ishraq. “Uyumam lazım. Sen yemeğe git. Bak bakalım, bizi özgür bırakmasını sağlayabilir misin. Öyle yaparsa, bize para da verebilir miymiş öğren.”

“İkna kabiliyetimi fazla yüceltiyorsun,” dedi Isolde kederle.

“Aslında haklıyım.” Ishraq gözleri kapalı bir şekilde kafa salladı. “Özellikle onun karşısındaysan.”

Luca akşam yemeği saatinde Isolde’yi çağırttı, birlikte yemek yerken onu baş başa sorgulamayı planlıyordu fakat Peder Peter ve Freize’nin de odada bulunmak istediğini öğrendi.

“Ben yemek servisi yapacağım,” dedi Freize. “Handan denizsin teki olacağına, her dediğinizi dinleyip düstursuzca lafa gireceğine, ben getireyim daha iyi.”

“Tabii senin gibi ağzını bıçak açmaz biri olsa daha iyi.”

“Ağzını bıçak açmaz,” diye tekrar etti Freize, bu deyimini hafızasına kazıyarak. “Ağzını bıçak açmaz. Biliyor musun? Bence de ben öyleyim.”

“Ben de not almalıyım. Hâlâ bir cinayet ve cadılık soruşturması sürüyor,” dedi Peder Peter keskince. “Sırf onları başları daha büyük bir belada bulduk diye masum saymayacağız. Tam aksine. İyi kadınlar evde oturur ve görgü kurallarına uyar.”

“Manastırları onları cadı diye yakmak üzereydi, evde olmadıkları için onları suçlayamayız,” dedi Luca sinir olarak. “Ya da ağabeyi tarafından kovuldukları için.”

“Sebepler her ne olursa olsun, o ve hizmetçisi evsiz ve kontrol altında değiller. Muhakkak belaya bulaşacak ve bela getirecekler.”

“Manastırın sorularını cevapladığımızı sanıyordum,” dedi Luca, karşısındaki iki kararlı yüze birden bakarak. “Soruşturmamızı tamamladık ve raporumuzu gönderdik sanıyordum? Çoğu suçtan dolayı masum bulunduklarını sanıyordum? Masumiyetlerinden eminiz sanıyordum?”

“İlaç verme, zehirleme ve cinayet konusunda eminiz,” dedi Peter. “Büyük suçların Manastır Sorumlusu tarafından işlendiğinde hemfikiridik. Peki ya o ikisi o gece morgda ne yapıyordu? Cesedi deşmelerini ve Manastır Sorumlusu’nun Şeytani ayin yaptıklarını söylemesini hatırlamıyor musun?”

Freize kafa salladı. “Haklı. Açıklamaları lazım.”

“Ben soracağım,” dedi Luca. “Her şeyi soracağım. Fakat ağabeyinin gelişini, o kadınla saman altından su yürütüşünü ve öz kardeşinin, gözünün önünde cayır cayır yanmasına dünden razı oluşunu görünce ister istemez kıza acıyorsunuz. Hem ayrıca verdiği cevaplar tatmin edici olmazsa, onu buranın efendisi Lord Piccante’ye teslim ederiz, o da Lucretili Lordu gibi ikisini birden yakabilir. Dileğiniz bu mu?” İkilinin

kararmış yüzlerine baktı. “Kızların öldüğünü görmek mi istiyorsunuz? O iki genç kadının?”

“Benim dileğim adaletin yerini bulması,” dedi Peder Peter. “Bağışlamak Tanrı’ya mahsustur.”

“Ya da görmezden geliriz, sabaha onları salıveririz,” diye önerdi Freize, odadan çıkarken.

“Ah, yok artık!” diye heyecanlandı Luca.

Tam o sırada Isolde merdivenlerden yemeğe indi, hancının karısından ödünç aldığı bir elbise giymişti. Kaba bir kumaştan yapılmış, koyu laciverte boyanmıştı. Isolde kafasına da kırsal kesim kadınlarının taktığı başlıklardan takmıştı. Saçını burup örgü yaptığı yer görünüyordu dibinden. Luca’nın aklına kızı ahırın orada yakalayıp yere düşürdüğünde gördüğü sarı buk-leler ve burnuna çalınan gül suyu kokusu geldi. Bu basit giysinin içinde kızın güzelliği aniden göz kamaştırıyordu ve Peder Peter’in bile dili tutuldu.

“Umarım toparlandınız,” diye mırıldandı Luca, kıza sandalye çekerken.

Isolde bakışlarını önde tuttu, ayaklarına doğru gülümsedi. “Yaralı değildim, sadece korkmuştum. Ishraq dinleniyor, iyileşiyor. Sabaha daha iyi olacağından eminim.”

Freize içeri girdi, kapıyı çarptı ve çat çut tabakları masaya dizmeye başladı. “Tavuk. Size özel kart bir horozu öldürdüler. Şalgamlı et, domuz eti... Ama ben olsam dokunmazdım bile. Fena görünmeyen bir parça sosis ve birkaç dilim pastırma.” Tekrar dışarı çıktı, girdi, elinde birkaç tabak daha vardı. “Buranın pazarından marzipan, tadı gerçeğine çok yakın ama kafamı keserim gerçek değil; ebenin kendi elle-

riyle hazırladığı hamur işi şeyler, fırından çıkarken gördüm, sizin için tattım ve onaylıyorum. Burada hiç meyve yok, sadece birkaç elma var ama o kadar yeşiller ki, adamı ölmekten beter eder. Bir de şekerli kestaneler var ama son bir yıldır asillerden biri ziyaret eder diye saklamışlar. Onlara da oy veremeyeceğim.”

“Üzgünüm,” dedi Luca, Isolde’ye.

“Yo,” dedi Isolde gülümseyerek. “Çok titizlenmiş ve muhtemelen haklıdır da, ki bu daha önemli.”

“Çok iyi şarap, ki sizin için kilere girip tatmayı ihmal etmedim, leydime asla zarar vermez.” Freize, Isolde’nin takdir etmesinden de iyice şevklenmişti ve şarabı bir cakayla koydu. “Susuzluğunuzu giderecek bira mevcut, dağdan akan suyla damıtıyorlarmış ve bayağı güzel. Hiçbir koşulda su içilmez ama burada içebilirsiniz. Canı yumurta çeken varsa, haşlatıp ya da çırpıp getirebilirim.”

“Kendini benim hizmetime adanmış görmeyi sever ve bana karşı çok iyidir gerçekten,” diye açıkladı Luca bıyık altından.

“Dahası,” dedi Freize, Isolde’ye eğilerek, “başlangıç için tatlı şarap da var ve sıcacık ekmek fırından çıkmak üzere. Buğday yok elbette ama çavdar ekmeği tatlı ve hafiftir, bir çeşit baldan yapılır. Bunu da aşçıyla uzun uzadıya konuşarak öğrendim, kendisi bir ebeden başka bir şey değil bana sorarsan. Elbisenin size daha çok yakıştığını söyledi, kesinlikle katılıyorum.”

“Fakat tabii zaman zaman tahammül edilemez biri olabiliyor,” diye tamamladı Luca lafını. “Freize, lütfen konuşmadan servis yap.”

“Sessizlik diyor.” Freize sır verircesine Isolde’ye kafa sallayıp gülümsedi. “Ben de sessizim. Bak bana: Çıt yok. Ağzımı bıçak açmaz, biliyor musunuz? Bıçak açmaz.”

Freize dudaklarını üstü üste bastırıp kapatırken, tabakların kalanını masaya dizerken, eğilip sırtı kapıya dönük dikilirken ve mükemmel bir hizmetli gibi odaya dönük beklerken Isolde güldü. Peder Peter oturup tabağına yemek almaya başladı, el yazması ve mürekkep hokkası da elinin altındaydı.

“Beni beslediğiniz gibi, aynı anda sorguya da çekiyorsunuz anladığım kadarıyla,” dedi Isolde, Luca’ya.

“Kutsal ayın gibi,” diye cevap verdi Peder Peter onun yerine. “Katılmadan önce ruhun ve inancın için cevap vermek zorundasın. Ruhun üstüne yemin ederek cevap verebilir misin, leydim?”

“Utanacak hiçbir şeyim yok,” dedi Isolde kararlı bir edayla.

“Ölü kadına saldırınız?”

Luca, susturmak amacıyla Peder Peter’a bir bakış fırlattı fakat Isolde korkusuzca yanıtını verdi. “Saldırı değildi o. Ne yedirildiğini bilmek zorundaydık. Zehirlendiğini keşfederek diğerlerini de kurtardık. Rahibe Augusta’yı ben tanıyordum, siz değil. Söylüyorum size: Ona bunu yaptığımıza sevinirdi -ölümünden sonra- böylece diğer rahibeleri de birçok acıdan kurtaracaktık. Karnında güzelavrat otu meyvesi bulduk, yani rahibelerin zehirlendiği kanıtlandı, yani korktuğumuz gibi ruhlarını iblisler almamıştı, hiçbiri aklını yitirmemişti. Keşke kanıt olarak tohumları size verebilseydik ve manastırı ağabeyimle Manastır Sorumlusu’ndan kurtarabilseydik.”

Luca tavuğunu kaşıkladı, koca bir lokma ekmeğe sürdü ve kıza uzattı. Isolde elbisesinin cebinden ağır ağır bir çatal çıkarıp ekmeğin üstünden tavuk alıp yedi. Daha önce hiçbirisi böyle bir sofraya görgüsü görmemişti. Luca sorularını unuttu. Freize bile kapının önünde dibi düşmüş izliyordu.

“Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim,” diye yorum yaptı Luca.

“Buna çatal denir,” dedi Isolde, gayet sıradan bir şeyden bahsedermiş gibi. “Fransa sarayında kullanılır. Yemek için. Babam vermişti bunu bana.”

“Bir hançerin ucuna takılmayan bir şeyi hiç yemedim,” diye lafa atladı Freize kapının oradan.

“Yeter,” diye uyardı Luca burnunu sokan hizmetliye.

“Ya da yalamadım,” dedi Freize. Bir an durdu, daha fazla açıklama ihtiyacı duydu. “Çorba değilse.”

“Çorba değilse!” Luca patlayacak gibi döndü ona. “Çorba değilse ha! Tanrı aşkına, sessiz dur. Hayır, hatta daha iyisi, mutfakta bekle.”

“Kapıya göz kulak oluyorum,” dedi Freize, çok mühim bir iş yaptığığının altını çizerek. “İzinsiz girenler olmasın diye.”

“Tanrı bilir, izinsiz girenleri tercih ederim, bir grup eşkıya girsin isterse, yeter ki sen her olan bitene bir yorum yapma.”

Freize pişmanlıkla başını sağa sola salladı, bir kez daha alt dudağını üst dudağının üstüne çekti ve sessiz duracağını gösterdi. “Ölü gibi,” dedi Luca’ya. “Siz devam edin. İyi gidiyor: Israrcı ama saygılı. Bana aldırmayın.”

Luca tekrar Isolde’ye döndü. “Sorgulanmanıza gerek yok,” dedi. “Fakat masumiyetinize ikna olmadan sizi serbest

bırakamayız, bunu anlamalısınız. Yemeğinizi yiyin ve bana dürüstçe manastırda olanları, gelecek için ne planladığınızı anlatın.”

“Acaba ben de manastıra ne olduğunu sorabilir miyim? Kapattınız mı?”

“Hayır,” dedi Luca. “Daha sonra anlatacağım ama en son bıraktığımızda rahibeler dua ediyordu ve yeni bir Başrahibe atanacaktı.”

“Manastır Sorumlusu mu?”

“Öldü,” dedi yalnızca. “Şimdi siz bildiklerinizi anlatın.”

Isolde bir parça daha yedi ve ekmek dilimini kenara koydu. Peder Peter kızın diliminin üstüne biraz et koydu ve kalemini mürekkebe batırdı.

“Manastıra geldiğimde babamın matemini tutuyordum ve dileğine karşıydım,” dedi Isolde dürüstçe. “Ishraq benimle birlikte geldi, babam onu ve annesini Kutsal Topraklar’dan buraya getirdiğinden beri hiç ayrılmadık zaten.”

“Köleniz mi?” diye sordu Peder Peter.

Isolde büyük bir ciddiyetle hayır anlamında kafa salladı. “O özgür. Afrika kökenli olduğu için herkes öyle zannediyor. Babam onun annesine saygı duyardı, şereflendirirdi ve Ishraq yedi yaşındayken ölünce Hristiyan gömme töreni düzenledi. Ishraq özgür bir kadın, annesi de öyleydi.”

“Sizden daha mı özgür?” diye sordu Luca.

Isolde kızardı. “Evet, galiba öyle. Çünkü ben babamın mirası gereği manastıra katılmak zorundayım, şimdiyse dünyadaki yerimi kaybettim ve suçlu diye adım çıktı.”

“Rahibe Augusta’nın cesedine ne yapıyordunuz?”

Kız öne eğildi, koyu mavi gözlerini Luca'ya dikti ve gerçeği anlattığı çok belliydi. "Ishraq, İspanya'da Afrikalı hekimlerden ders aldı. Babam yeni bir haclı seferiyle ilgili tavsiyeler vermek için gittiğinde ikimizi de İspanyol sarayına götürdü. Ishraq en iyi doktorlardan biriyle çalıştı: Bitkiler, uyuşturucular ve zehirleri öğrendi. Biz rahibelere uyuşturucu verildiğinden şüpheleniyorduk, benim de çok garip rüyalar gördüğümü, ellerimde yaralarla uyandığımı biliyorduk."

"Sizin kendi elinizde de mi stigmata oldu?" diye lafını kesti Luca.

"Ben de öyle inanıyordum," dedi Isolde, hatırlayınca birden morali çökerek. "İlk başta kafam o kadar karıştı ki, izler sahici sandım: Acı veren mucizeler."

"Odama gelip ellerini gösteren siz miydiniz?"

Ses çıkarmadan başıyla onayladı kız.

"Bunda utanılacak bir şey yok," dedi Luca nazikçe.

"Bana günah gibi geliyor," dedi kız sessizce. "Rabbimizin açtığı yaraları göstermek, böyle sıkıntılarla kalkmak, koştum ve kaçtığım ve bağırduğım rüyalarından uyanmak..."

"Size bu rüyaları gördürenin güzelavrat otu olduğunu düşündünüz, öyle mi?"

"Ishraq öyle tahmin etti. Rahibelerin çoğunun bu uyuşturucuyu aldığını düşündü. Ishraq asla yemekhanede yemezdi, hizmetlilerle yemek yerd ve hiç öyle rüya görmedi. Hizmetlilerin hiçbiri görmüyordu. Sadece yemekhanenin ekmeğini yiyen rahibelere oluyordu bu. Rahibe Augusta ansızın ölünce Ishraq uyuşturucunun etkisinden kalbinin durduğunu düşündü; çok fazla yendiği takdirde insanı öldürdüğünü bili-

yordu. Biz de bu tohumları bulacak mıyız diye karnını yarmaya karar verdik.”

Peder Peter sanki ikisini hâlâ elleri dirseğe kadar kan içinde, o iğrenç işe batmış hâllerıyla görebiliyormuş gibi elini gözlerine siper etti.

“Cesede dokunmak büyük bir günahtır,” diye uyardı Luca. “Bir cesede dokunmak hem suç, hem de günahtır.”

“Ishraq için değil,” diye arkadaşını savundu Isolde. “O bizim inancımızdan değil, bedenın yeniden dirildiğine inanmıyor. Ona göre bir hayvanı incelemekten farksız bir günahtı bu. Onu tıp becerisini sergilemek dışında bir şeyle suçlayamazsınız.”

“Sizin için büyük bir günahtı,” diye ısrar etti Luca. “Ve eminim dayanılmaz bir şeydi? Siz -gencecik bir leydi- nasıl böyle bir şey yapabildiniz?”

Isolde başını eğdi. “Benim için günahtı. Ama yapılmak zorunda diye düşündüm, Ishraq’ı yalnız bırakamazdım. Şey olmalıyım diye düşündüm...” Durdu. “Cesaretli olmalıyım diye düşündüm. Ben Leydi Lucretili’yim. Taşdığım ismin hakkını vermeliyim dedim. Ayrıca da o tohumları, o minik kara kara şeyleri karnında gördük.” Elini elbisesinin cebine soktu ve biber tohumu gibi kapkara, kurumuş iki tohumu çıkardı. “Bunları bulduk. Yaptığımız işin kanıtı bu, bulduğumuz şeyin kanıtı.”

Luca tereddüt etti. “Bunları ölü kadının karnından mı alınız?” diye sordu.

Isolde kafasalladı. “Yapmak zorundaydık,” dedi. “Rahibelere bunların yedirildiğini başka türlü nasıl ispat ederdik?”

Luca dikkatlice aldı tohumları, hemen Peder Peter'a uzattı. "Manastır Sorumlusu'nun ağabeyinizle işbirliği içinde olduğunu biliyor muydunuz?"

Kız üzgün üzgün başıyla onayladı. "Aralarında bir şey olduğunu biliyordum ama hiç sormadım. Gerçeği öğrenmeyi talep etmeliydim. Hep hissederdim kadının..." Cümlesini bitirmedi. "Bilmiyordum, kendi gözümle görmedim. Ama seziyordum ikisinin..."

"Ne olduklarını?"

"Sevgili olabilirler miydi acaba?" diye sordu, çok kısık sesle. "Mümkün mü? Yoksa ben mi kıskanıyor ve hayal ediyorum? Kadının güzelliğini kıskanıyorum belki de?"

"Manastır Sorumlusu ile ilgili böyle düşünmenizın nedeni ne olabilir?"

Isolde omuz silkti. "Bazen kafamda başkaları için net ya da bariz olmayan şeyler kuruyor ya da görüyorum, hatta kokusunu alıyorum... Bu davada da âdeta kadın ağabeyime aitti... Sanki onun gömleğiymiş."

"Gömleği mi?" diye tekrar etti Luca.

Kız gene gözünün önünde oluşan bir görüntüyü silmeye çalışır gibi kafasını iki yana salladı. "Sanki kokusu üstündeydi. Bundan daha iyi açıklayamayacağım."

"İmge olarak gördünüz mü?" diye lafını kesti Peder Peter, tüylü kaleminin tepesinden gözlerini dikerek.

"Hayır." Kız hızla inkâr ederek kafasını salladı. "Hayır, hiç öyle bir şey olmadı. O kadar kesin, o kadar belirgin bir şey yok. İmge görsem bile, buna metelik bırakmazdım, ben kendime medyum falan demiyorum zaten. Sadece sezgilerim var, o kadar."

“Ve onun ağabeyinizin kadını olduğunu sezdiniz?”

Başıyla onayladı. “Ama elimde kanıt yoktu, onu suçlayabileceğim bir delil yoktu. Fısıltı gibi, iç yeleğinin ipeği gibi bir şeydi bu.”

Eşiğin oradan bir öksürük sesi geldi ve adamlar, rahibenin ipek iç yeleğini ilk keşfedenin Freize olduğunu anımsadı.

“İpek iç yelek giymek suç değildir,” dedi Peder Peter sinir olarak.

“Sadece bir belirtiydi,” dedi Isolde düşünceli düşünceli. “Göründüğü gibi olmadığına, onun yönetimindeki manastırın göründüğü gibi olmadığını gösteriyordu sanki. Olması gerektiği gibi değildi. Ama...” Isolde gene omuz silkti. “O hayat bana çok yeniydi, oysa her şeyden sorumlu gibiydi. Manastır yönetimine dair hiçbir şeyini sorgulamadım, meydan okumadım. Öyle yapmalıydım aslında. Gelir gelmez bir soruşturmacı çağırmalıydım.”

“Misafir evinin altındaki kilerden çıkmayı nasıl başardınız?” Peder Peter birden soruşturmanın gidişatını değiştirdi, kızı şaşırtmayı umuyordu. “Ellerinizde ve ayaklarınızda kelepçeler varken, taşlarla çevrili bir odanın içindeyken?”

Luca adamın ses tonunun sertliği karşısında kaşlarını çatı fakat Peder Peter kalemi hazır, cevabı bekledi. “En büyük suçlama bu,” diye sessizce yorum yaptı Luca’ya. “Cadıcılık yaptıklarının tek kanıtı. Kölenin yaptığı işler, bir sapkınin işleri, Hristiyanlık kontrolü altında değil ki. Cesede saldırımları da aynı zamanda diğer kadının işi. Bunu kötü olarak değerlendiresek de o dinsiz bizim yargımız altında değil. Başrahibe hiçbir suç işlemedi fakat kaçışı şüpheli. Kapalı

yerden kurtuluşu cadılık gibi görünüyor. Bunu açıklamak zorunda.”

“Nasıl çıktınız?” diye sordu Luca. “Cevap vermeden önce iyi düşünün.”

Isolde bir an duraksadı. “Beni korkutuyorsunuz,” dedi. “Konuşmaya korkuyorum.”

“Korkmalısınız da,” diye uyardı Luca. “Kelepçelerden ve kilerden büyülu yöntemlerle ya da Şeytan’ın yardımıyla kurtulduysanız, sırf bu yüzden cadılık suçlaması alacaksınız. Ölü kadınla oynama suçundan aklayabilirim sizi fakat kaçışınız sırasında Şeytan’dan yardım aldınız diye cezalandırmak zorundayım.”

Isolde nefes aldı. “Söyleyemem,” diye başladı. “Mantıklı hiçbir şey anlatamam size.”

Peder Peter kalemini kâğıdın üstünde hazır bekletti. “Bir şey düşünseniz iyi edersiniz; aleyhinizde kalan son suçlama bu. Kelepçelerden kurtulmak, duvarlardan geçerek kaçmak cadılıktır. Sadece cadılar duvarların içinden yürüebilir.”

Feci bir sessizlik çöktü, Isolde başını önüne eğip ellerine baktı, adamlar da cevabını bekliyordu.

“Ne yaptınız?” dedi Luca sessizce.

Kız başını sağa sola salladı. “Doğrusu, bilmiyorum.”

“Ne oldu?”

“Bu bir gizem.”

“Cadılık mıydı?” diye sordu Peder Peter.

Uzun, acı dolu bir sessizlik oldu.

“Ben saldırm onu,” diye ortaya atıldı Freize aniden, kapıdaki direğin oradan odanın içine adımını atıp.

Peder Peter bir hışımla ona döndü. “Sen mi? Neden?”

“Merhamet,” dedi Freize kısa ve öz. “Adalet. Hiçbir şey yapmadıkları belliydi. Altın avına çıkan, ipeklerini hışırdatarak gezen onlar değildi. Kızın ağabeyi, bir eline geçirse onu yakıverecekti, Manastır Sorumlusu odunları baştan hazır etti. Hepinizin bahçede bir şeyle meşgul olmanızı, ne yapılacağına karar vermeye çalışmanızı bekledim, sonra hücreye indim ve onları serbest bıraktım, merdivenden çıkmalarına yardım ettim, ahırlara götürüp atlara bindirdim ve bıraktım yollarına gitsinler.”

“Benim şüphelilerimi serbest mi bıraktın?” diye sordu Luca inanamayarak.

“Küçük efendi.” Freize özür dilercesine ellerini iki yana açtı. “Ânın heyecanına kapılarak iki masum kadını yakacaktınız. Konuşsam beni dinleyecek miydiniz? Yo. Çünkü ben ahmak olarak tanınıyorum. Onları dinleyecek miydiniz? Yo. Çünkü Manastır Sorumlusu kadın aklını başından almıştı, bu leydinin ağabeyi de meşalesi hazır, dünden razı koştı. Sonunda bana teşekkür edeceğini biliyordum ve işte buradayız, sen bana teşekkür ediyorsun.”

“Teşekkür falan etmiyorum!” diye haykırdı Luca, küplere binerek. “Seni hizmetimden kovmalı ve papalığın açtığı bir soruşturmaya izinsiz karışma suçundan yargılamalıyım!”

“O zaman leydi bana teşekkür edecek,” dedi Freize neşeli neşeli. “O etmezse de, belki güzel kölesi eder.”

“O benim kölem değil,” dedi Isolde oldukça şaşkın vaziyette. “Ve hiç kimseye teşekkür etmez. Özellikle de erkeklere.”

“Belki de benim değerimi anlar,” dedi Freize ağırbaşlı bir edayla. “Beni daha yakından tanıyınca.”

“Seni daha yakından tanımayacak çünkü kovulmak üzere-sin,” dedi Luca öfke içinde.

“Çok zalimce,” dedi Freize, Peder Peter’a bir bakış atarak. “Sen ne dersin? Hele hele iki masum kadını yakmamızı engelle-yen, bizi haydutların elinden kurtaranın ben olduğumu göz önü-ne alırsak? Artı birkaç değerli at edinmemizi de saymıyorum.”

“Soruşturmamın gidişatına müdahale ettin ve tutuklularımı serbest bıraktın,” diye ısrar etti Luca. “Seni kovmak ve bu utan-cınla manastıra geri göndermek dışında bir çarem var mı?”

“Kendi iyiliğiniz için,” diye açıkladı Freize. “Ve onların iyi-liği. Hepinizi kendinizden korumak için.”

Luca, Peder Peter’a döndü.

“Peki onları saldıktan sonra kelepçeleri niçin tekrar kilitle-din?” diye sordu Peder Peter.

Freize durdu. “Kafa karıştırmak için,” dedi ağır bir bakışla. “Daha fazla kafa karıştırmak için.”

Tüm gerginliğine ve endişesine rağmen Isolde kahkahasını zor bastırdı. “Kesinlikle başardın,” dedi. Aralarında geçen kü-çük tebessümü gören Luca kaşlarını çatı birden.

“Bunu yaptığına yemin ediyor musun?” diye sordu gergin-ce. “Ne kadar saçma olsan da?”

“Ediyorum,” dedi Freize.

Luca, Peder Peter’a döndü. “Bu durumda cadıcılık suçla-masından aklanmış oluyolar.”

“Rapor gitti bile,” diye konuştu Peder Peter düşünceli dü-şünceli. “Tutsakların kayıp olduğunu, cadıcılıkla suçlandığını

fakat onları suçlayanların da kesinlikle suçlu olduğunu yazdık. Sen yeniden açmak istemediğin sürece dava kapandı. Kızlarla bir daha karşılaştığımızı tekrar rapor etmek zorunda değiliz. Cadılığa dair herhangi bir kanıtımız yoksa onları yeniden tutuklamak zorunda değiliz. Artık bir soruşturma yürütmüyoruz. Bizim soruşturmamız kapandı.”

“Uyuyan canavar,” diye yorum yaptı Freize.

Luca ona döndü. “Ne demek bu şimdi?”

“Uyuyorsa uyandırma. Hani derler ya. Bırak uyuyan canavarı uyandırma. Soruşturman tamamlandı, herkes mutlu. Başka aptal bir göreve gitmek üzere yoldayız. Yanlış suçlama yöneltilen iki kadın da kuş gibi özgür. Neden başımıza dert açalım?”

Luca karşı çıkıp tartışmak üzereydi ama durdu. Isolde’ye döndü. Onları serbest bıraktığını itiraf eden Freize’ye güçlü bir bakış fırlattıktan sonra gözlerini tekrar ellerine indirmiş, kucaklarını inceliyordu.

“Sizi Freize’nin serbest bıraktığı doğru mu? Gitmenize izin verdi yani. Söylediği gibi...”

Isolde evet anlamında kafa salladı.

“Niçin en baştan söylemediniz?”

“Onun başı derde girsin istemedim.”

Luca iç geçirdi. Pek muhtemel değildi ama eğer Freize itirafında ısrarcıysa, Isolde de başka bir açıklama yapmıyorsa, elinden daha fazla ne gelirdi bilmiyordu. “Buna kim inanır?”

“İnsanlara ayaklarımızdaki ve ellerimizdeki kelepçelerin arasından yağ gibi eriyip buharlaştığımızı anlatmaya çalış-

mandansa, bu daha iyidir,” diye belirtti kız. “Ona kim inanır asıl?”

Luca, Peder Peter’a baktı. “Hizmetlimizin, tutsakları serbest bırakmasından, haddini aştığından fakat doğru bir şey yaptığına inançla hareket ettiğinden tatmin olduğumuzu yazar mısın? Artık cadıcılığın hiç olmadığından emin olduğumuzu da? Gitmekte özgür olduklarını da?”

Peder Peter’ın yüzünde son derece ekşi bir ifade vardı. “Eğer öyle salık veriyorsanız,” dedi saygılı bir katip havasıyla. “Bence burada hizmetlinin haddini bilmemesinden daha fazlası dönüyor. Ama o zaten hiç haddini bilmediğinden, sen de buna hep göz yumduğundan, bu kadınların özgür kalmasına karar vermiş göründüğünden dolayı, ben de öyle yazarım.”

“Adımı temize çıkaracak mısınız?” diye sordu Isolde.

“Sizi cadılık yöntemleriyle kaçmakla suçlamayacağım,” diye belirtti Peder Peter. “Bu kadarını yapmaya hazırlanıyorum. Her konuda masum musunuz bilemem, ancak Havva’nın işlediği ilk günahtan bu yana hiçbir kadın masum olmadığından hakkınızda şimdilik hiçbir delil ya da suçlama kalmadığını belirteceğim.”

“Bu da yeterince iyi,” diye son kararı verdi Luca. “Her neyse,” diye Isolde’ye döndü. “Şimdi ne yapacaksınız?”

Kız iç çekti. “Ne yapmam gerektiği konusunda kafam çok karışık. Ama sanırım babamın bir dostunun oğluna gideceğim, haçlı seferinde en yakın silah arkadaşıydı, benim de vaftiz babam, ona güvenebilirim, ayrıca çok iyi bir savaşçı olarak ün yapmış bir adam. Adımı temize çıkarmasını, ağabeyime karşı benimle ata binmesini isteyeceğim ondan. Anlaşılan ağabeyim

tüm bunları beni mirasımdan alıkoymak, beni öldürmek için yaptı. Ben de onun mirasını elinden alacağım. Bana ait olanı geri alacağım.”

“Bilmediğiniz şeyler var,” dedi Luca. “Bildiğinizden daha kötü durum. Sizin ormanınızdaki nehirden altın toplaması için rahibeleri göndermesini Manastır Sorumlusu’na o söylemiş.”

Isolde şaşırdı. “Altın mı?”

“Ağabeyiniz sizi muhtemelen bu yüzden manastırdan atmaya çalıştı. Dağlarda bir altın serveti yatıyor, toz hâlinde nehre dökülüyorlar.”

“Altın mı topluyorlardı?”

Luca başıyla onayladı. “Manastıra ait topraklarınızdan altın çalmak için Manastır Sorumlusu rahibeyi kullanıyordu. Artık kadın öldü, siz kaçtınız, böylece manastır, topraklar ve altın ağabeyinize kaldı.”

Kız çenesini sıkıyordu konuşurken. “Hem evimi, hem mirasımı, hem de bir servet mi kazandı yani?”

Luca evet anlamında kafa salladı. “Manastır Sorumlusu’nu ölüme terk edip atıyla kaçtı.”

Isolde, Peder Peter’a saldırdı. “Ama onu suçlu bulmadınız! Adem’den bu yana işlenen tüm günahların izini onda aramadınız! Öte yandan ben Havva’dan beri gelmiş geçmiş tüm suçların sorumlusuyum!”

Peter omuz silkti. “O sırada gördüğümüz bir suç işlemedi. Şimdiyse kendi topraklarında altın çıkarıyor.”

“Ben ona hesap sorarım. Geri dönüp topraklarımı ondan alacağım. Ağabeyim ailemizin şerefini bu kadar kötü koru-

yorsa, ben de artık babamın bıraktığı miras tarafından elim kolum bağlanmış kalmayacağım. Tıpkı onun beni kovduğu gibi, ben de onu kovacağım. Vaftiz babama gidip yardım isteyeceğim.”

“Vaftiz babanız sağlam bir adam mıydı? Ağabeyinizin kendi kalesi ve küçük bir ordusu var.”

“Wallachialı Kont Wladislaw’dı,” dedi gururla. “Oğlu yeni kont oldu. Ona gideceğim.”

Peder Peter aniden kafasını kaldırdı. “Siz Kont Wladislaw’ın vaftiz kızı mısınız?” diye sordu merakla.

“Evet, babam hep başın dara düşerse ona git derdi.”

Peder Peter bakışlarını öne indirdi ve hayranlık içinde başını salladı. “Güçlü bir arkadaş,” dedi Luca’ya sessizce. “Ağabeyi bir yumrukla ezer.”

“Nerede yaşıyor?”

“Uzun bir yol,” diye itiraf etti Isolde. “Doğuda. Macaristan sarayında.”

“Bosna’nın ötesinde yani?” Freize kapıda sessizce durma gayretini terk edip odaya girdi.

“Evet.”

“Ondan da mı doğuda?”

Isolde kafa salladı.

“Senin gibi güzel bir kız ve kölesi, birileri sizin malınızı çalmadan... ya da daha beteri olmadan nasıl yolculuk edeceksiniz?” diye sordu Freize lafı dolandırmadan. “Canlı canlı derinizi yüzerler.”

Isolde, Freize’ye bakıp gülümsedi. “Sence Tanrı bizi korumaz mı?”

“Hayır,” dedi Freize dümdüz bir sesle. “Deneyimlerime dayanarak söylüyorum ki, ortada meydana gelen şeylere müdahale etmiyor.”

“O zaman arkadaşlarımızla yolculuk ederiz, bize eşlik ederler, korumalarıyla, ne yapabilirsek işte. Yapamadığımızda da şansımızı zorlarız. Çünkü ben gitmek zorundayım. Dönecek başka kimsem yok. Ve ağabeyimden öcümü alacağım, mirasımı yeniden ele geçireceğim.”

Freize neşeli neşeli Luca’ya kafa salladı. “Şansını kaçırmayıp onları yaksaydın bari,” dedi. “Nasıl da onları ölüme gönderiyorsun.”

“Ah, saçmalama,” dedi Luca sabırsızlanarak. “Biz onları koruyacağız.”

“Bizim görevimiz var!” diye karşı çıktı Peder Peter.

Luca, Isolde’ye döndü. “Yollarımız ayrılana kadar bizimle birlikte, korumamız altında seyahat edebilirsiniz. Kutsal Babamız’ın göreve getirdiği soruşturmayı yapmak misyonumuz. Henüz güzergâhımızı bilmiyoruz ama yollarımız ayrılana kadar bizimle gelebilirsiniz.”

“Çok önemli,” diye destek oldu Freize, genç kadına kafa sallayarak. “Çok önemliyiz.”

“Bize eşlik edebilirsiniz, daha sonra yolda güvenilir yolcular bulduğunuzda onların arasına katılabilirsiniz.”

Isolde başını öne eğdi. “Teşekkür ederim. Kendi adıma ve Ishraq adına size çok teşekkür ederim. Gecikmenize ya da dikkatinizin dağılmasına sebep olmayacağız.”

“İkisini de yapacakları su götürmez bir gerçek,” diye yorumda bulundu Peder Peter suratını ekşiterek.

“En azından yol boyunca onlara yardımcı olabiliriz,” diye karar verdi Luca.

“Size adımı söylemeliyim,” dedi genç kız. “Artık Başrahibe değilim.”

“Tabii,” dedi Luca.

“Ben Lucretili Leydisi Isolde.”

Luca başım ona doğru eğdi ama Freize öne adımını attı, yerlere kadar eğildi, başı neredeyse dizine değecekti, sonra doğruldu, dikildi ve yumruğunu kalbine bastırdı. “Leydi Isolde, emrinizdeyim,” dedi havalı havalı.

Kız şaşırdı ve kıkırdadı. Freize ayıplayarak baktı kıza. “Size hizmetini sunan bir şövalyeyi daha iyi ayırt etmek üzere yetiştirildiniz sanıyordum?”

“Şimdi de şövalye mi oldu?” diye sordu Peder Peter, Luca’ya.

“Eh, genç şövalye diyelim o zaman,” diye düzeltti Freize. “Ben sizin çaylak şövalyeniz olacağım.”

Leydi Isolde ayağa kalkıp Freize’ye elini uzattı. “Şerefli bir hizmet teklifine zarafetle karşılık vermemi hatırlatmakta haklısın. Hizmetini kabul ediyorum ve çok memnunum, Freize. Teşekkürler.”

Zafer kazanmış gibi Luca’ya baka baka eğilerek selam verdi Freize ve parmaklarıyla dudağına dokundu. “Emrinize amadeyim,” dedi.

“Anladığım kadarıyla ona ev, giysi ve yiyecek sağlayacaksınız, değil mi?” diye bilmek istedi Luca. “Günde on ata bedel yer.”

“Leydinin de anlayacağı gibi benim hizmetim gönülden bağlıdır,” dedi Freize ağırbaşlılıkla. “Şövalye ruhuna yakışır bir

yolculuk ya da bir macera varsa, emrinizdeyim. Diğer zamanlarsa sade bir hizmetli gibi işimi yaparım tabii ki.”

“Çok memnun oldum,” diye mırıldandı Isolde. “Cesaret isteyen bir macera ya da şövalyelere yaraşır bir yolculuk gerektiğinde de haber veririm.”

Isolde yatak odasına girdiğinde Ishraq uyuyordu ama yumuşak ayak seslerini duyar duymaz gözlerini açıp sordu, “Yemek nasıldı? Tutuklu muyuz?”

“Özgürüz,” dedi Isolde. “Freize birden efendisine bizi kilerden çıkarmanın kendisi olduğunu anlattı.”

Ishraq bir dirseğinin üstünde doğruldu. “Öyle mi dedi? Neden? Ve ona inandılar mı?”

“Çok ikna ediciydi. Israr etti. Tamamen inandıklarını sanmıyorum ama her koşulda kabul ettiler.”

“Niçin böyle bir itrafta bulunduğunu söyledi mi?”

“Hayır. Sanırım bize hizmet etmek için. Ondan da iyisi, yollarımız ayrılana kadar birlikte yolculuk edebileceğiz.”

“Nereye gidiyorlarmış?”

“Onlar emirleri takip ediyor. Nereye denirse oraya gidiyorlar. Köyden çıkış yolu bir tane ve hep birlikte doğruya doğru gideceğiz zaten. Onlarla birlikte yolculuk edebiliriz, yalnız olmaktansa yabancılarla birlikte daha güvende oluruz.”

“Peder Peter’dan pek hoşlanmıyorum.”

“Fena biri değil. Freize ayak işlerime koşacak şövalye olacağına yemin etti.”

Ishraq kıkırdadı. “Temiz kalpli biri. Günün birinde ona minnettar olabilirsin. Bu akşam bize kesinlikle büyük hizmet etti.”

Isolde mavi elbiseyi üstünden sıyırdı ve içliğiyle yatağın kenarına geldi. “İstedğin bir şey var mı? Küçük bir bira? Yaralarını sileyim mi?”

“Hayır, tekrar uyumaya hazırım.”

Isolde, Ishraq’ın yanına girerken yatak hafifçe gıcırdadı. “İyi geceler kardeşim,” dedi, hayatının hemen hemen her gecesi dediği gibi.

“İyi geceler canım.”

VITTORITO, İTALYA EKİM 1453

Küçük grup, köyde bir iki gün daha oyalandı. Bu arada Ishraq'ın yaraları kapandı ve gücü yerine geldi. Isolde ve Ishraq yolculuk için ince, pas rengi giysiler, soğuk geceler için kalın yünlü başlıklar aldı ve üçüncü gün güneşin doğuşuyla yola çıktılar.

Freize iki ata da iki kişilik eyer takmıştı. "Lordun arkasında ata binersiniz diye düşündüm," dedi Isolde'ye. "Hizmetli de benim arkamda gelir."

"Hayır," dedi Ishraq dümdüz bir sesle. "Biz kendi atımızı kendimiz süreriz."

"Yorucu," diye uyardı Freize kızı, "ve yollar çok pürüzlü. Çoğu leydi bir erkeğin arkasında gitmeyi sever. Yan da

oturabilirsiniz, tam binmek zorunda değilsiniz. Daha rahat edersiniz.”

“Biz yalnız at süreriz,” diye altını çizdi Isolde. “Kendi atımızın üstünde.”

Freize suratını asıp Ishraq’a göz kırptı. “Başka zaman artık.”

“Senin arkanda ata binmek isteyeceğim bir zaman gelebileceğini hiç sanmıyorum,” diye soğuk bir cevap verdi Ishraq.

Freize arka binici için koyduğu eyeri çözüp atın sırtından indirdi. “Ah, şimdi öyle dersin,” dedi kendine güvenerek. “Çünkü beni hiç tanımıyorsun. Bir sürü kişi benimle ilk tanıştığında kayıtsız durdu ama sonra...” Parmaklarını şıklattı.

“Ama sonra ne?” diye sordu Isolde gülümseyerek.

“Ellerinde değil,” dedi Freize aynı tonda. “Sebebini sormayın. Tanrı vergisi bir yetenek. Kadınlar ve atlar, ikisi de beni çok sever. Kadınlar ve atlar -aslında çoğu hayvan- bana yakın olmak ister. Beni seviyorlar işte.”

Luca elinde eyer takımını taşıyarak ahırdan çıktı. “Daha bağlanmadınız mı?”

“Eyerleri değiştiriyorum sadece. Leydiler kendi atlarına binmek istedi, gerçi ben bin bir türlü zahmete katlanıp onlara özel arka binici eyeri almıştım. Hiç teşekkür etmediler.”

“E herhâlde yalnız binecekler atlarına!” dedi Luca sabırsızca. Genç kadınlara baş selamı verdi ve Freize ilk atı getirdiği gibi Isolde’un yanma gitti, elini tuttu, Isolde de ata binme basamağına bastı, ayağını üzengiye koydu ve bacağına atıp yerleşti.

Çok geçmeden beşi de atlarına oturmuştu, diğer dört at ve bir eşek de arkalarına bağlanmış takip ederken ormanın içinden geçecekleri küçük patikaya adımlarını attılar.

İlk Luca girdi, arkasında Isolde ve Ishraq yan yana geliyordu. Onlardan sonra Peder Peter ve en arkada Freize, peşinde diğer atlarla yolunu sürdürdü.

Kayın ağaçlarının arasında çok hoş bir yolculuk oldu. Ağaçlar bakır-altın yapraklarını henüz dökmemişti ve yolcuları parlak sonbahar güneşinden korudu.

Patika yukarılara tırmandıkça ormandan çıktılar, yüksekteki çayırlara giden taş yola katıldılar. Etraf çok sessizdi; ara sıra uzaklardaki keçi sürülerinden çan sesleri tıngırdıyordu kulaklarında ancak çoğu zaman rüzgârın fısıltısından başka bir şey yoktu.

Luca iki kızla yan yana gitmek için atını dizginledi ve Ishraq'a İspanya'da geçirdiği günleri sordu.

"Lucretili Lordu çok sıra dışı bir adamdı herhâlde, kendi ev halkından genç bir kadının Afrikalı hekimlerle çalışmasına izin vermiş," dedi.

"Öyleydi," dedi Ishraq. "Halkımın öğretilerine büyük saygısı vardı, benim de çalışmamı istedi. Eğer yaşasaydı, bence beni İspanya'daki üniversitelere gönderecekti, orada benim halkımın akademisyenleri gökteki yıldızlardan denizin sularının hareketine kadar her şeyi çalışıyor. Bazı insanlar hepsinin aynı yasa tarafından yönetildiğini söylüyor. O yasaların ne olduğunu keşfetmemiz gerek."

"Oradaki tek kadın sen miydin?"

Ishraq kafa salladı. "Hayır, benim ülkemde kadınlar okuyabilir ve okutabilirler."

"Sayıları da öğrendin mi?" diye sordu Luca merakla. "Sıfırın anlamını?"

Ishraq hayır anlamında kafa salladı. “Benim kafam matematiğe yatkın değil ama tabii ki sayıları bilirim,” dedi.

“Benim babam, bir kadının da bir erkek kadar anlayabildiğine inanırdı,” dedi Isolde. “Ishraq’ın, istediği her şeyi öğrenmesine izin verdi.”

“Ya siz?” Luca ona döndü. “Siz İspanya’da üniversiteye yazıldınız mı?”

Isolde başını sağa sola salladı. “Babam benim Lucretili’yi yönetecek bir leydi olmamı istiyordu,” dedi. “Bana topraktan gelecek hesaplamayı, insanların sadakatine hükmetmeyi, toprakları yönetmeyi, ekin seçmeyi, bir saldırı karşısında bir kalenin korumalarına emir vermeyi öğretti.” Komik bir surat ifadesine büründü. “Bir leydinin sahip olması gereken yetenekleri öğrenmemi sağladı –kaliteli giysileri sevmek, dans etmek, müzik, farklı diller konuşmak, yazmak, okumak, şarkı söylemek, şiir okumak.”

“Bana öğretilen yeteneklere imreniyor,” dedi Ishraq gizli bir gülüşle. “Babası ona bir leydi olmayı, bana da dünyada güçlü olmayı öğretti.”

“Hangi kadın büyük bir kalenin leydisi olmak istemez ki?” diye merak etti Luca.

“Ben isterdim,” dedi Isolde. “İstiyorum. Ama keşke savaşmayı da bilseydim.”

İlk akşam gün batarken ıssız bir manastıra çektiler atlarını. Ishraq ve Isolde tedirgince baktı. “Dedikodular, onca hay-huy?” diye mırıldandı Luca’ya.

“Buraya ulaşmamıştır. Ağabeyinin manastırdan kaçtıktan sonra herhangi bir yere mesaj gönderdiğinden şüpheli-

yim. Bence kendi masumiyetini kanıtlamak için imzaladı o fermanı.”

Isolde kafa salladı. “Beni uzakta tutmaya yetsin diye,” dedi. “Beni cadı olarak yaftalamak ve ölü ilan etmek demek, kale-nin ve manastırın ona kalması, toprakların ve altının da onun olması demekti. Her şeyi kazanıyor böylece.”

Freize atından inip kapalı dış kapının kocaman halkasını çalmaya gitti. Misafirhanenin zili yüksek bir sesle çaldı ve kapıcı çift kanatlı kapıyı ağır ağır itti. “Hoş geldiniz Tanrı misafiri yolcular,” dedi neşeli neşeli. “Kaç kişisiniz?”

“Genç bir efendi, bir katip, bir hizmetli, bir leydi ve arkadaş,” diye cevap verdi Freize. “Dokuz at ve bir de eşek. Çayırılara bırakabiliriz ya da ahıra da koyabiliriz, nasıl derseniz.”

“Kapalı çayırımıza koyabiliriz,” dedi din adamı gülümseyerek. “İçeri gelin.”

Grubu büyük bir avluya buyur etti, Peder Peter ile Luca atlarından aşağı atladı. Luca, Isolde’un atma döndü ve kızı indirmek için kolunu uzattı. Isolde gülümseyerek kendi inebileceğini gösterircesine bir hareket yaptı, bir bacağına sallandırdı ve bir oğlan gibi kısıkvrak yere atladı.

Freize de Ishraq’ın atma gidip elini uzattı. “Sakın atlama,” dedi. “Yere değdiğin an düşer bayılırsın. Son yedi kilometredir kaç kere bayılacak gibi oldun.”

Ishraq koyu renk peçesini ağzının üstüne çekti ve peçenin üstünden bakış attı Freize’ye.

“Sakın bana öyle hançerler fırlatma ayrıca da,” dedi Freize güle oynaya. “Benim arkamda otursan, ellerini belime dola-

san, sırtıma yaslansan çok daha iyi olurdun ama katır inadı var sende. Hadi in aşağı kızını ve yardımına ses çıkarma.”

Şaşırtıcı bir şekilde Ishraq, Freize’nin dediğini yaptı, ona yaslandı ve kollarına bıraktı kendini. Freize de kızı nazikçe aldı, yere koydu ve dengesini sağlayana kadar kolunu sırtına doladı. Isolde arkadaşının yanına gidip ona destek oldu. “Hiç farkında değilim...”

“Sadece yorgunum.”

Kapıcı misafirhaneye giderken ellerine bir meşale tutuşturdu, yüksek duvarın bir tarafında kadınların odalarının olduğu yeri işaret etti, diğer tarafından da erkeklerin odalarına giriliyordu. Yemekhaneyi de gösterdi ve akşam duasından sonra keşişlerle birlikte yemek yiyebileceklerini söyledi, kadınlara da misafirhanede yemek servisi yapılacaktı.

“İyi geceler,” dedi Isolde, Luca’ya ve Peder Peter’a başını eğdi.

“Sabah görüşürüz,” dedi Luca iki kadına da. “İlk duadan sonra hemen yola çıkmalıyız.”

Isolde tamam anlamında kafa salladı. “Hazır oluruz.”

Ishraq iki adama reverans yaptı ve Freize’ye kafa salladı.

“Yarın arka binici eyerini takayım mı?” diye sordu Freize.

“Evet,” dedi Ishraq.

“Çünkü bugünkü binişte aşırı yoruldun?” dedi Freize, kızın başına kakarak.

Ishraq sıcacık, açık yüreklilikle gülümsedi ve peçesini çekti. “Hemen övünme,” dedi. “Yorgunluktan kemiklerim sızlıyor. Sen haklıydın, ben yanıldım ve aptalca gurur yaptım. Yarın senin atının arkasında oturacağım ve memnun olaca-

ğım; ama eğer benimle alay edersen, her seferinde çimdiği yiyeceksin.”

Freize başını öne eğdi tavuk gibi. “Tek kelime olmayacak,” diye söz verdi. “Ağzımı bıçak açmayacak.”

“Bıçak mı açmayacak?”

Başıyla onayladı Freize. “Yeni hırslım bu. En sevdiğim deyim: Ağzımı bıçak açmaz.”

Sabah duasından ve kahvaltıdan hemen sonra handan ayrıldılar. Kuzeye doğru giderken güneş sağ taraflarından yükseliyordu. “Mesele şu ki,” diye yorum yapmaya başladı Freize, arkasında yan oturmuş, ayakları ikinci binicinin desteğine konmuş, bir elini Freize’nin belindeki kuşağa sokmuş, sessizce giden Ishraq’a. “Mesele şu ki hiçbir zaman nereye gittiğimizi bilmiyoruz. Öyle inatçı eşek gibi dümdüz yol alıyoruz, eşekten farksızız, o da bizim kuyruğumuz gibi geliyor ya, derken o çok bilmiş çakal cebinden bir kâğıt çıkarıyor ve bilmem nereye gideceğimizi, Tanrı bilir hangi belayı araştırıp soruşturacağımızı haber veriyor.”

“E elbette,” dedi Ishraq. “Çünkü siz soruşturma amacıyla seyahat ediyorsunuz. Gidip olayları araştırmak zorundasınız.”

“Nereye gittiğimizi niçin başından bilemiyoruz, onu anlamıyorum,” dedi Freize. “Bir de bir insan iyi bir handa durup mola vermek için inisiyatifini kullanabilmeli.”

“Ah, mesele akşam yemeği desene,” dedi Ishraq arkasından gülerek. “şimdi anlıyorum.”

Freize belini tutan ele hafifçe dokundu. “Çok çalışan bir erkek için akşam yemeğinden daha önemli şeyler vardır,” dedi kararlı bir sesle. Ardından, “Hey? Bu ne?” yaptı.

Tam önlerindeki yolda beş altı adam ellerinde tırmıklar ve küreklerle ağa dolanmış, iple bağlanmış ve toz toprağın içinde debelenen bir hayvanı zapt etmek için uğraşıyordu. Freize durdu. Isolde, Luca ve Peter da arkasından.

“Ne varmış burada?” diye seslendi Luca adamlara.

Adamlardan biri boğuşmayı bırakıp yanlarına yürüdü. “Yardım ederseniz çok seviniriz,” dedi. “şu hayvanı iki atınıza bağlayabilirsek, yoldan karşıya geçirebiliriz. şu anda ne ileri ne geri yapabiliyoruz.”

“Ne ki o?” diye sordu Luca.

Adam istavroz çıkardı. “Tanrı korusun, bu bir kurtadam,” dedi. “Her dolunayda köyümüze ve tarlalarımıza hastalık bulaştırıyor, bir yıldır kurtulamıyoruz ama dün gece erkek kardeşim, ben, arkadaşlarım ve kuzenim dışarı çıkıp onu tuzığa düşürdük.”

Peder Peter haç çıkardı ve Isolde de aynısını yaptı. “Nasıl tuzığa düşürdünüz?”

“Aylarca, gerçekten aylarca planladık. Geceleri dışarı çıkmaya korkuyorduk. Ay ışığında güçleri çok fazla olur diye ödümüz patlıyordu. Sonra köye giden yolun altından derin bir tünel kazdık, başına da bir yığın kuzu eti koyduk. Her zaman olduğu gibi gene köye gelir, etin kokusunu alır diye düşündük. Etin izini takip eder dedik ve öyle de yaptı. Kazdığımız tüneli

yapraklar ve dallarla örttük ve görmedi. Bastığı gibi ayağının altında çöktü ve o da içine düştü. Günlerce içeride tuttuk, hiçbir şey yemedi, elden ayaktan düştü. Sonra üstüne ağları attık, sımsıkı bağladığımız gibi yukarı çektik. Şimdi elimizde.”

“Peki ona ne yapacaksınız?” Isolde korku dolu gözlerle ağların arasında yolun ortasında mücadele eden, debelenen hayvana baktı.

“Köyde bir kafese kapatacağız, ne zaman gümüş okumuz hazır olacak, o zaman onu öldüreceğiz, oku tam kalbine atıp yüreği de dörttyol ağzına gömeceğiz. O zaman sessizce yatacak ve biz de yatağımızda huzurla uyuyabileceğiz.”

“Bir kurda göre oldukça küçük,” diye yorum yaptı Freize, ağın dibine girip. “Daha çok bir köpek gibi.”

“Ay çıkınca büyüyor,” dedi adam. “Ay dolunaysa, iyice şişiyor. En büyük kurttan da büyük oluyor. Sonra da ne kadar evlerimizi camlarımızı sürgülesek de, köyde dolaştığını duyuyoruz, kilitleri kokluyor, içeri girmeye çalışıyor.”

Isolde’un içi ürperdi.

“Köye götürmemize yardım eder misiniz? Onu ayı kafesine koyacağız, handaki ayıları da öyle besliyoruz ama daha bir buçuk kilometre yol var. Bu kadar çok debeleneceğini tahmin etmemiştik ve yaklaşırsak ısıtır diye korkuyoruz.”

“Eğer ısıtırsa, siz de kurtadama dönüşürsünüz,” dedi yanındaki adam. “Karıma yemin ettim çok yaklaşmayacağım diye.”

Freize kafaların üstünden bakıp Luca ile göz göze geldi ve efendisinin baş işaretleriyle atından indi, yolun ortasındaki kartağının yanına gitti. Dolaşık ağ ve ip düğümünün arasından çömelmiş, iki büküm duran bir hayvan gördü. Öfkeli kara

bir göz de ona baktı; küçücük sarı dişlerini gösteriyordu. İki üç adam iplerini uzattı, Freize bir yandan bir ip, diğer yandan diğer ipi aldı ve iki serbest ata bağladı. “İşte,” dedi adamlara. “Atı yavaşça götürün. Köye dört kilometre mi var dediniz?”

“Üç de olabilir,” dedi adam. At korkuyla kişnedi ve yolda duran paketten bir hırıltı çıkınca çekine çekine adım attı. İpleri sağlamlaştırıp yola koyuldular, çaresiz paketi de arkalarında sürüklediler. Arada bir hayvan kasılıp öbür tarafa döndü, atlar korkudan sıçradı, üstündeki adamlar da dizginleri çekip atları sakinleştirmek zorunda kaldı.

“Kötü bir iş,” dedi Freize, Luca’ya, adamların arkasında köye girerlerken, köy halkı ellerinde kazma kürek balta ve tırmıklarla meydanda toplanmıştı.

“İşte tam da anlamak üzere gönderildiğimiz bir olay bu,” dedi Peder Peter, Luca’ya. “Raporu başlatabilirim, sen de soruşturma açabilirsin. Yolculuğumuza ve görevimize devam etmeden önce başlayabiliriz. Bunun kurtadam, yani yarı insan yarı hayvan olduğuna dair kanıtları araştırırsın, sonra da gümüş bir okla vurularak öldürölüp öldürölmeceğine karar verirsın.”

“Ben?” Luca tereddüt etti.

“Soruşturmacı sensin,” diye hatırlattı rahip. “İşte burası korkuları anlamak, Şeytan’ın yükselişinin haritasını çıkarmak için uygun bir yer. Soruşturmanı başlat.”

Freize ona baktı; Isolde bekledi. Luca boğazını temizledi. “Ben Kutsal Babamız tarafından gönderilen, Hristiyanlık âlemindeki her türlü yanlışlığı ve hatayı keşfedip düzeltmekle görevli bir soruşturma memuruyum,” diye seslendi köylülere.

Saygı ve ilgi karışımı mırıltılar oldu. “Bu yaratıkla ilgili bir soruşturma başlatacağım ve ne yapılması gerektiğine karar vereceğim,” dedi. “Bu hayvan tarafından bir zarara uğrayan ya da ondan korkan veya onunla ilgili bir şey bilen her kim varsa handaki odama gelecek ve delillerini gösterecek. Bir iki gün içinde size kararımı bildireceğim, en son noktayı koyacağım.”

Freize başıyla onayladı. “Ayı kafesi nerede?” diye sordu atını yürüten çiftçilerden birine.

“Hanın avlusunda,” dedi adam. Hanın bir kenarındaki kocaman çift kanatlı ahır kapılarını gösterdi başıyla. Atlar yaklaştıkça köylüler önden koşup kapıları ardına kadar açtı. Avlunun içinde, hanın pencereleri altında, dairesel bir arena vardı.

Her yıl bir kez ziyarete gelen bir ayı terbiyecisi, şölen günü köye zincirli bir hayvan getirir ve herkes kaç köpek ölecek, en cesuru ayının boğazına ne kadar yaklaşabilecek diye bahis tutardı, ayı terbiyecisi kavgayı sonlandırana kadar devam eder, halk gelecek yılı tekrar heyecanla beklerdi.

Tam ortadaki kalın kazık, ayının bacaklarından zincirlendiği ve köpeklerin üstüne salındığı yeri gösteriyordu. Arena güçlendirilmiş, kirişler ve plakalarla yükseltilmişti, böylece iç duvarlar hanın birinci katına kadar çıkıyordu. “Atlayabilirler,” dedi çiftçi. “Kurtadamlar zıplayabilir, bunu herkes bilir. Biz burayı böyle Şeytan’ın kendisi için bu kadar yüksek inşa ettik.”

Köylüler atların iplerini çözdü ve ağın içindeki paketi ayı kazığına doğru çekti. Hayvansa gitgide daha fazla karşı koyuyor, savaşıyor gibiydi. İki çiftçi tırmıklarını çıkarıp ağı

dürtükledi, öne doğru itti ve hayvandan acı dolu inlemeler, hırıltılar çıktı, ağın içinde oradan oraya savruldu.

“Peki onu nasıl serbest bırakıp kazığa bağlayacaksınız?” diye merak etti Freize.

Bir sessizlik oldu. Belli ki o aşama hiç düşünülmemişti. “Onu buraya kilitleyeceğiz ve kendi çıkmasını bekleyeceğiz,” diye önerdi birisi.

“Ben yanma gitmem onun,” dedi başka bir adam.

“Bir ısırırса, siz de kurtadam olursunuz,” diye uyardı kadının teki.

“Nefesindeki zehirden ölürsünüz,” diye karşı çıktı bir diğeri.

“Kanınızın tadını bir aldı mı, sizi tamamen yiyene kadar peşinizi bırakmaz,” diye savundu birisi.

Peder Peter, Luca ve iki kadın hanın ön kapısından girdi, kendilerine oda, atlarına ahır buldular. Luca aynı zamanda avludaki ayı kazığına bakan bir yemek odası tuttu ve hizmetlisini görmek için pencereye gitti. Tam tahmin ettiği gibi, Freize böylesine bir yarattığı ağlar içinde ve yapayalnız bırakamamıştı.

“Serbest kalınca içmesi için bir kova su ve yemesi için bir parça et getirin,” dedi hanın görevlisine. “Bir de belki canı çeker diye bir somun ekmek.”

“Bu cehennemden gelen bir yaratık,” diye karşı çıktı adam. “Başında bekleyemem. Onunla aynı alana ayak basamam. Ya nefesini bana üflerse?”

Freize bir saniye durdu, tartışacakmış gibiydi ama ağır ağır başını salladı. “Öyle olsun,” dedi. “Canavara karşı empati duyan var mı? Yok mu? Yakalayacak kadar cesursunuz ama besleyecek kadar cesur değilsiniz ha? Eh, ben kendim getiririm ona

yemek o zaman, bu düğümlerden kendini kurtarınca ve üç kilometre boyunca yerde sürüklenerek gelmenin yorgunluğunu atınca, iki yudum su içip biraz et yiyebilir.”

“Dikkat et de ısırmasın!” dedi birisi ve herkes güldü.

“Beni ısırmaz,” diye cevap verdi Freize hiç istifini bozmadan. “Kimse benden izin almadan bana dokunmadığı ve serbest kaldığı sırada burada duracak kadar aptal olmadığım sürece. Bazılarının aksine tabii, onunla uzun süre birlikte yaşayıp kapılarını kokluyor diye şikâyet ettikleri hâlde zavallıyı kaç ayda ancak yakalamışlar.”

Sinir olmuş insanların münakaşa etmeye hazır sesleri yükseldi bir ağızdan ama Freize kulak tıkadı. “Bana yardım edecek kimse var mı?” diye sordu tekrar. “Eh, madem öyle, o zaman buradan ayrılmanızı rica edeceğim, belki de gezgin bir şovmen değilimdir!”

Çoğu adam ayrıldı ama gençlerden bazıları yerinde kaldı, arenanın dışına kurulmuş platformda dikildi, böylece bariyerin üstünden bakacak bir izleyici kitlesi oluştu. Freize bir daha ağzını açmadı, sadece durdu, adamların ayak değiştirip işlerine karıştığı için ona küfür ederek gitmelerini bekledi.

Avluda kimse kalmayınca Freize tulumbayla bir kova su çekti, mutfaktan bir parça çiğ et ve biraz ekmek buldu, arenaya girdi. Luca ve iki kadının onu seyrettiği pencereye bir bakış fırlattı.

“Küçük efendim seninle ilgili nasıl bir karara varır, zamanla göreceğiz,” diye yorum yaptı Freize, kambur duran ağın içine, hayvan hafif kıpırdanıp inledi. “Ama Tanrı ona rehberlik edecektir adil olması için, Şeytan’dan gelmişsen ve kalbine girecek gümüş bir okla ölmek zorundaysan bile sana karşı adil olsun.

Ben de sana yiyecek içecek getireceğim çünkü düşmüşsen bile, ki senin seçimin olduğundan şüpheliyim, yine de Tanrı'nın yarattığı bir canlısın.”

Luca yemekten sonra başladı kurtadamlarla ilgili soruşturmasına. İki kadın yatak odalarına çekildi, bu arada iki adam, yani Peder Peter ve Luca da kurtadamların köylerini zehirlediğini iddia eden şahitleri bir bir çağırırdı.

Bütün öğleden sonrası boyunca geceleri duydukları sesler, kilitli kapıların tokmaklarının nazıkçe zorlanması, köyün oğlanlarının çayıra götürdüğü koyun sürülerinin verdiği kayıplar hakkında hikâyeler dinlediler. Oğlanlar, tek başına dolaşan kocaman bir kurttan bahsetti, kuzulardan biri ne zaman annesinden uzağa ayrılrsa bu kurt ormandan çıkıp birini kapıyormuş. Kurt bazen dört ayak üstünde koşuyor, bazen insan gibi ayakta geziyormuş. Herkes dehşet içindeymiş, kimse kuzularını yukarı çayıra götürmüyor, köye yakın kalmayı tercih ediyormuş. Altı yaşındaki çoban çocuklardan biri onlara ağabeyinin bir kurtadam tarafından yenildiğini anlattı.

“Ne zaman oldu bu?” diye sordu Luca.

“En az yedi yıl önceydi,” diye cevap verdi çocuk. “Çünkü ben onu hiç tanımadım. Ben doğmadan bir yıl önce götürülmüş, annem o gün bugündür hâlâ onun yasını tutuyor.”

“Nasıl olmuş?” diye sordu Luca.

“Bu köylülerde her türden hikâye var,” dedi Peder Peter ona sessizce. “Bu çocuk onda dokuz ihtimal yalan söylüyor ya da ağabeyi iğrenç bir hastalıktan öldü, anlatmak istemiyorlar.”

“Annem kuzusunu arıyormuş ve ağabeyim de her zamanki gibi onun yanında yürüyormuş,” dedi çocuk. “Bir saniyeliğine oturmuş, ağabeyim de kucağına oturmuş, bana öyle anlatıyor. Ağabeyim kollarında uyuyakalmış, annem de o kadar yorgunmuş ki, gözlerini kapatmış ve uyandığında ağabeyim yokmuş. Kucağından kalkıp etrafta dolaşıyordur sanmış annem, seslenmiş seslenmiş ama ağabeyimi bir daha asla bulamamış.”

“Tam bir saçmalık,” diye yorum yaptı Peder Peter.

“Peki niçin ağabeyini kurtadamın aldığını düşünmüş?” diye sordu Luca.

“Nehrin etrafındaki ıslak zeminde kurtlara ait ayak izleri görmüş çünkü,” dedi çocuk. “Oraya buraya koşmuş, seslenmiş, bağırmış, ağabeyimi bulamayınca koşa koşa eve gelmiş, babamı bulmuş, babam günlerce ormanda aramış, iz sürmüş ama köyün en iyi avcısı olsa da, o bile bulamamış. İşte o zaman anlamışlar bir kurtadamın ağabeyimi götürdüğünü. Onu alıp ortadan kaybolmuş, hep yaptıkları gibi.”

“Annenle görüşeceğim,” diye karar verdi Luca. “Bana gelmesini söyler misin?”

Çocuk tereddüt etti. “Gelmez,” dedi. “Hâlâ ağabeyimin yasını tutuyor. Bu konuda konuşmayı sevmiyor. Konuşmak istemez.”

Peder Peter, Luca’ya doğru eğildi ve sessizce konuştu. “Bunun gibi hikâyeleri kaç kere dinledim ben,” dedi.

“Muhtemelen çocukta bir kusur vardı, kadın da onu sessizce nehirde boğdu, sonra da saçma sapan bir hikâyeyle kocasına döndü. Soru sormamızı istemez, zorla gerçeği ağzından almanın bir anlamı yok. Ne olmuşsa olmuş.”

Luca katibine döndü ve kâğıtları kaldırıp suratını oğlandan gizledi. “Peder Peter, burada bir kurtadamlı ilgili soruşturma yürütüyorum. Bahsedilen iblis türü bir ziyaretçiyle ilgili bilgisi olan herkesle konuşacağım. Görevim bu, biliyorsun. Eğer bu arada da bebeklerin öldürülmesinin serbest olduğu bir köy keşfedersem, o konunun da üstüne gideceğim. Hristiyanlığın tüm korkularını didik didik araştırmak benim görevim: Her şeyi. Küçük ve büyük günahları. Ne olup bittiğini ve dünyanın sonunun gelip gelmediğini gösterdiğini öğrenmek benim işim. Bir bebeğin ölümü, köye bir kurtadam gelmesi, bunların hepsi kanıttır.”

“Her şeyi bilmek zorunda mısınız?” diye öğrenmek istedi Peder Peter şüpheli bir yaklaşımla. “Hiçbir şeyi boş veremez miyiz?”

“Her şeyi,” diye kafa salladı Luca. “Benim de lanetim bu, tıpkı o kurtadam gibi bu laneti taşıyorum. Vahşileşmek, saldırmak zorunda. Bense bilmek zorundayım. Ama ben Tanrı’ya hizmet ediyorum, oysa Şeytan’a ve akıbeti ölüm olacak.”

Oğlana döndü. “Ben annene gelirim.”

Masadan kalktı ve iki adam, kulaklarına kadar kızaran ve hâlâ karşı çıkan oğlanla birlikte merdivenden indi, handan dışarı çıktılar. Ön kapıdan çıkarlarken Isolde ve Ishraq da aşağı iniyordu.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Isolde.

“Bir çiftçinin karısını ziyaret edeceğiz, şu küçük çocuğun annesini,” dedi Luca.

Kızlar yüzünde yorumsuz ama kesinlikle onaylamayan bir ifade bulunan Peder Peter’a baktı.

“Biz de gelebilir miyiz?” diye sordu Isolde. “Zaten yürüyüşe çıkıyorduk.”

“Bu bir soruşturma, sosyalleşme etkinliği değil,” dedi Peder Peter.

Ancak Luca, “Ah neden olmasın?” deyince Isolde peşlerine takıldı, çoban çocuk da gördüğü ilgi karşısında utanmakla gururlanmak arasında kalıp en önden ilerledi. Hanın dışında bir tahta arabanın gölgesinde yatan çoban köpeği onu görünce kulaklarını dikti, ayağının dibinden tin tin gitmeye başladı.

Tozlu pazar meydanından geçtiler, ufak yamuk yumuk yerleştirilmiş basamaklardan çıkıp dağın eteklerine doğru kıvrılan bir patikaya girdiler, hızlı akan bir nehir yolunu takip ettiler, derken küçük bir çiftlikte aniden durdular, avluda ufak bir ördek göleti, arkasındaki küçük kayalıkta da şelale vardı. Sazlıklardan örülmüş, kaba saba duvarı kırık kiremitlerin konduğu derme çatma bir çatı örtüyordu. Yıllar önce kireç atılmış duvarlar şimdi koyu renkti. Pencerelerde cam yoktu fakat panjurlar akşamüstü güneşini içeri alacak şekilde ardına kadar açıktı. Bahçede tavuklar geziniyor, kenardaki meyve bahçesine çekilmiş duvarın arkasında bir domuz ve yavruları duruyordu. Ötedeki çayırdaki iki değerli inek, bir buzağı vardı ve grup ön yoldan yürürken kapı açıldı, içeriden orta yaşlı bir kadın çıktı, saçma eşarp bağlamıştı, evde diktiği elbisesinin önüne önlük takmıştı. Zengin yabancıları görünce şaşırarak durdu.

“İyi günler hepinize,” dedi, hepsini sırayla süzerek. “Buraya böyle kaliteli ziyaretçiler getirerek ne yapıyorsun, Tomas? Umarım canınızı sıkmamıştır, efendim? Soğuk bir şey içer misiniz?”

“Kurtadamı getiren, handaki adam bu,” dedi Tomas nefes nefese. “Seni görmeye geldi, gerçi ben gelmemesini söyledim.”

“Hiçbir şey söylememeliydin aslında,” diye yorum yaptı annesi. “Küçük çocuklar, pis küçük çocuklar büyüklerle konuşmaya cüret etmemeli. Git, boş odadan en iyi biramızdan bir sürahi getir ve tek kelime daha etme. Beyler, bayanlar, oturur musunuz?”

Evin önündeki alçak duvarın dibine konmuş bankı işaret etti. Isolde ve Ishraq oturup kadına gülümsedi. “Buralarda pek misafirimiz olmaz,” dedi. “Hele kadınlar...”

Tomas elinde kaba saba oyulmuş, üç bacaklı iki tabureyle evden çıktı ve Peder Peter’la Luca’nın önüne koydu, sonra gene yıldırım hızıyla içeri girip sürahi, bir kadeh ve üç kupayla geri döndü. Utangaçça kadehi Isolde’a ikram edip herkese bira koydu.

Luca ve Peder Peter yerlerini aldı, kadın da bir eli önlüğünün köşesini burarak karşılarında dikildi. “İyi çocuktur,” dedi tekrar. “Yersiz konuşmak istememiştir. Sizi rahatsız ettiyse özür dilerim.”

“Hayır, hayır, çok kibar ve yardımseverdi,” dedi Luca.

“Övünmelisiniz oğlunuzla,” diye temin etti Isolde.

“Üstelik de çok büyümüş, güçlü,” diye yorum yaptı Ishraq.

Annelik gururu akıyordu kadının yüzünden. “Öyledir,” dedi. “Her gün Tanrı’ya şükrediyorum canını bağışladığı için.”

“Ama başka bir oğlunuz daha varmış.” Luca kupasını bırakıp nazikçe konuya girdi. “Oğlunuz bize bir ağabeyi olduğunu söyledi.”

Kadının geniş, güzel yüzünden bir gölge geçti ve birden bitkin görünmeye başladı. “Vardı. Bir saniyelğine gözümü ondan ayırdığım için Tanrı beni bağışlasın.” Çocuğunu düşününce konuşamadı; kafasını çevirdi.

“Ne oldu?” diye sordu Isolde.

“Ah, ah, kaybettim onu, kaybettim bir anda. O an için beni affetsin Tanrım. Genç bir anneydim ve o kadar yorgundum ki, uyuyakaldım. Uyandığımda oğlum yok olmuştu.”

“Ormanda mı?” diye konuşmayı yönlendirdi Luca.

Sessizce başını oynatarak onayladı kadın.

Isolde yavaşça ayağa kalktı, kadını banka bastırdı oturması için. “Kurtlar tarafından mı götürüldü?” diye sordu sessizce.

“Ben öyle olduğuna inanıyorum,” dedi kadın. “O zamanlar bile ormanda kurtlar vardı diye söylentiler dolaşıyordu, o yüzden kuzumu arıyordum işte, gece inmeden bulayım diye.” Tarladaki koyunları işaret etti. “Büyük bir sürümüz yok. Bizim için her hayvan değerli. Bir saniye oturdum. Oğlum da yorgundu, birlikte dinlenelim dedik. Daha dört yaşında değildi, Tanrı korusun onu. Bir saniye yere uzandık ve uyuyakalmışım. Bir uyandım, yoktu.”

Isolde kadını rahatlatmak istercesine elini omzuna koydu.

“Küçük gömleğini bulduk,” diye devam etti kadın, dökmediği gözyaşları sesini titretirken. “Ama aylar sonra. Ormanda kuş yuvalarım takip eden çocuklardan biri, bir çalının altında bulmuştu.”

“Üstünde kan var mıydı?” diye sordu Luca.

Kadın hayır anlamında kafa salladı. “Yağmur yıkamıştı,” dedi. “Ama gömleği papaza götürdüm ve oğlumun masum ruhu için bir tören düzenledik. Papaz bana ona olan sevgimi kalbime gömmemi ve başka bir çocuk yapmamı söyledi. Tanrı da bana Tomas’ı verdi.”

“Köylüler, kurtadam olduklarını söyledikleri bir yaratık yakalamış,” diye yorum yaptı Peder Peter. “O yaratığı, çocuğunuzu öldürmekle suçlar mısınız?”

Kadının alevlenmesini, harareti suçlamalarda bulunmasını bekledi ama yorgun gözlerle baktı, sanki çok uzun zamandır zaten bunu düşünüp endişelenmiş gibiydi.

“Tabii ki bir kurtadam bulunduğunu duyunca oğlum Stefan’ı almıştır diye düşündüm ama bilmiyorum. Onu bir kurt aldı bile diyemiyorum. Belki de gezdi uzaklaştı, nehere düşüp boğuldu ya da bir çukura düştü. Ya da ormanda kayboldu. Kurt izleri gördüm ama oğlumun ayak izini görmedim. Hayatımın her günü bunu düşündüm ve hâlâ bilmiyorum.”

Peder Peter kafa salladı, dudaklarını büzüştürdü. Luca’ya baktı. “İfadesini yazıp altına parmak bastırayım mı?”

Luca başıyla hayır dedi. “Daha sonra yaparız, gerek duyarsak,” dedi. Kadına eğildi. “Misafirperverliğin için teşekkür ederiz, iyi ev hanımı. Size hangi isimle hitap edebilirim?”

Kadın önlüğünün köşesiyle yüzünü sildi. “Sara Fairley,” dedi. “Ralph Fairley’nin karısı. Köyde iyi bir namımız vardır, kime sorsanız nasıl insanlar olduğumuzu anlatırlar.”

“Kurtadama karşı tanıklık eder misin?”

Hüzünlü bir anlam taşıyan, incecik bir tebessümle karşılık verdi kadın. “Bundan bahsetmeyi sevmiyorum,” dedi basitçe. “Düşünmemeye çalışıyorum. Ben papazın bana söylediğini yapmaya çalıştım, kederimi içime gömdüm ve ikinci oğlumdan dolayı Tanrı’ya şükrettim.”

Peder Peter duraksadı. “Kesinlikle yargılayacağız ve eğer kurtadam olduğu kanıtlanırsa, ölecek.”

Kadın kafa salladı. “Yine de yavrumu geri getirmez,” dedi sessizce. “Ama oğlumun ve diğer tüm çocukların çayırda güvende olduğunu bilmekten mutluluk duyacağım.”

Kalkıp kadını yalnız başına bıraktılar. Peder Peter, Isolde’a kolunu uzattı patikadan aşağı yürürlerken ve Luca da Ishraq’a yardım etti.

“Peder Peter niçin ona inanmıyor?” diye sordu Ishraq, koluna girmişken ve kısık sesle konuşacak kadar yakınlarken. “Neden her şeyden bu kadar kuşku duyuyor?”

“Bu onun ilk soruşturması değil; çok seyahat etmiş, çok şeyler görmüş. Senin leydin, Isolde, ona karşı çok hassastı.”

“Hassas bir kalbi vardır,” dedi Ishraq. “Çocuklar, kadınlar, dilenciler, bunlara cüzdanı ve kalbi hep açıktır. Kalenin mutfağından her gün yirmi fakire iki öğün yemek verilirdi. O hep böyledir.”

“Peki hiç birini sevdiği oldu mu?” diye sordu Luca gayet sıradan. Yolda koca bir kaya vardı, üstünden geçti ve dönüp Ishraq’a yardım etti.

Ishraq kahkaha attı. “Sizi ilgilendirmez,” dedi hemen. Kızardığını görünce de ekledi, “Ah soruşturmacı! Her şeyi bilmek zorunda mısınız?”

“Sadece merak ettim...”

“Hiç kimseyi. Şişko, ahlaksız, günahkâr herifin tekiyle evlendirilecekti ve onu kesinlikle düşünmedi. Öyle birine tenezzül edemezdi. Kolaylıkla bekâret yemini etti. Onun için hiç sorun değildi. Topraklarını ve insanlarını seviyor o. Hiçbir erkek ilgisini çekmedi.” Bir an durdu. “Şu ana kadar,” diye tamamladı.

Luca başını çevirdi. “Öylesi güzel genç bir kızın mecburen...”

“Aynen,” dedi Ishraq. “Hadi biraz da Peder Peter’dan bahset. Hep böyle sefil bir tip miydi?”

“Buradaki kadına şüpheyle yaklaştı,” diye açıkladı Luca. “Kadının, çocuğu kendisinin öldürmüş olabileceğini ve suçu kurt saldırısına atmaya çalıştığını tahmin etti. Ben öyle düşünmüyorum ama tabii ki böyle ırak köylerde her şey olur.”

Ishraq kararlı bir şekilde kafa salladı. “O yapmadı. O kadın kurtlardan gerçekten çok korkuyor,” dedi. “Herkes hayvanın getirildiğini görmek için meydana koşmuşken onun burada kalması tesadüf değil.”

“Sen nereden biliyorsun?” dedi Luca.

Ishraq ona körmüş gibi baktı. “Bahçeyi görmedin mi?”

Luca bakımlı bahçeyi şöyle böyle hatırladı, çiçekler ve otlarla doluydu her yer. Mutfak kapısının yakınında sebzeler ve otlar, bir çiçek tarhı vardı ve patika lavantayla doluydu. Bir tarafta şişko şişko sonbahar kabakları büyüyordu ve asma dallarındaki iri üzümler kapının etrafını sarmıştı. Tipik bir kulübe bahçesiydi: Biraz ilaç, biraz renk olsun diye ekilmişti. “Elbette gördüm ama çok özel bir şey anımsamıyorum.”

Ishraq gülümsedi. “Bir düzine farklı türde, beş altı farklı renkte aconitum yetiştiriyordu ve oğlunun şapkasında da

taze bir çiçek vardı. Her kapıda ve her pencerede duruyordu. Hayatımda bu kadar geniş bir koleksiyon görmedim, pembe-
den beyaza ve mora her rengi vardı.”

“Ne olmuş?” diye sordu Luca.

“Sen ot ve bitki türlerini bilmez misin?” diye sordu Ishraq alay edercesine. “Senin gibi büyük bir soruşturmacı?”

“Senin kadar bilmem. Nedir aconitum?”

“Aslında yaygın olarak kurtboğan diye bilinir,” dedi. “İnsanlar yüzyıllardır kurtlara ve kurtadamlara karşı bunu kullanır. Kurutulup öğütülürse, bir kurdu öldürecek bir toz elde edilir. Bir kurtadama yedirildiğinde onu yeniden insana dönüştürür. Ölümcül bir doz verildiğinde kurtadamı anında öldürebilir, hep otun öğütülme miktarı ve bir kurtadamın yi-yebileceği kadarına bağlıdır. Şurası kesin ki, hiçbir kurt ona dokunmaz, hiçbir kurt yanına yaklaşmaz. Tüylerinin sürtün-mesine bile izin vermezler. O eve hiçbir kurt giremez –kadın aconitum kalesi yapmış resmen.”

“Sence buna dayanarak kadının hikâyesi doğru ve kurttan korkuyor mu? Kurt onu da almak için geri dönerse diye mi bunları yetiştirmiş diyorsun?”

Ishraq hemen önlerinde küçük bir kuzu gibi seke seke gi-den, şapkasına taze bir kurtboğan takılmış küçük çocuğu işa-ret etti başıyla. “Bence onu koruyor.”

Luca, Peder Peter ve kızlar yeniden hana vardığında ahırların avlusunda ufak bir kalabalık toplanmıştı.

“Ne oluyor?” diye sordu Luca ve kalabalığın önüne doğru yürüdü ite kaka. Freize giriş kapısını aralamış, bir para ödedikleri takdirde insanları birer birer içeri alıyor, elindeki bozuklukları şingırdatıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Luca aksilenerek.

“İnsanlara hayvanı sergiliyorum,” diye cevapladı Freize. “İlgi böyle büyük olunca izin verebiliriz dedim. Toplumun iyiliği için. İnsanlara bu zavallı günahkârı göstererek Tanrı’nın azametini sergileyebilirim diye düşündüm.”

“Peki ya buna hakkın olduğunu nereden çıkardın?”

“Peder Peter her zaman giderlerimiz konusunda endişeli,” diye açıkladı Freize mantıklı bir biçimde, katibe kafa sallayarak. “Hayvan kendisi hakkında açılan soruşturmanın masraflarını karşılarsa fena olmaz diye düşündüm.”

“Çok saçma,” dedi Luca. “Kapat kapıyı. İnsanlar içeri gelip gözlerini dikemez. Burada bir yargılama peşindeyiz, gezgin eğlence değil.”

“İnsanlar muhakkak görmek isteyecek,” diye gözlem yaptı Isolde. “Senelerdir sürülerini ve kendilerini tehdit ettiğini düşünüyorlarsa. Neyin yakalandığına bakmak için can atacaklar.”

“Eh, görsünler o zaman ama bundan para alamazsın,” dedi Luca sinir olarak. “Sen yakalamadın bile, niçin sen bakıcısı olup çıkacakmışsın?”

“Çünkü iplerini ben gevşettim ve onu ben besledim,” dedi Freize gayet mantıklı bir şekilde.

“Serbest mi şu anda?” diye sordu Luca ve Isolde de gergince tekrar etti. “Serbest mi bıraktın?”

“İpleri kestim ve oradan bir hızla çıktım. Hayvan kendisi yerde yuvarlanıp iplerin arasından kurtuldu,” dedi Freize. “Biraz içti, bir şey yedi, şimdi tekrar uzanıyor, dinleniyor. Pek görülecek bir gösteri yok aslında ama bunlar basit insanlar, burada hiçbir olay olmaz. Çocuklar ve aptallardan da yarı fiyat alıyorum.”

“Burada sadece bir aptal var,” dedi Luca sertçe. “O da bu köylü değil. İçeri al da ben de göreyim.” Giriş kapısından geçti, diğerleri de onu takip etti. Freize sessizce köylülerin kalından da bozuklukları topladı ve kapıyı ardına kadar açtı onlar için. “Bana sorarsan bu kurt değil,” dedi Luca’ya sessizce.

“Ne demek istiyorsun?”

“Ağdan çıkınca görebildim. Şimdi karanlık tarafta kıvrılmış, o yüzden seçmek zor ama daha önce gördüğüm hiçbir hayvana benzemiyor. Uzun tırnakları ve yelesi var ama dört ayak üstünde dururken arka ayaklarından kalkıyor önce, hiç kurt gibi değil.”

“Nasıl bir yaratık öyleyse?” diye sordu Luca ona.

“Emin değilim,” diye ekledi Freize. “Ama kurt olmadığı kesin.”

Luca kafa salladı ve ayı kafesine doğru yürüdü. Bir dizi sert tahta basamak vardı, sahnenin çevresine daire şeklinde oturma yerleri yapılmıştı, böylece ayı üstüne bahis tutuşulurken izleyiciler bir kenardan izleyebilir, tahta duvarların içini görebilirdi.

Luca merdiveni tırmandı, Peder Peter, kızlar ve küçük çocuk da geçebilsin diye oturma yerleri boyunca yürüdü.

Hayvan en uzaktaki duvara kıvrılmıştı, bacakları vücudunun altındaydı. Gür, kalın bir yelesi vardı ve her türlü hava koşulunda yaşamaktan kopkoyu bir cilt, çamur ve yarayla kalınlaşmış derisi vardı. Boynunda iki taze ip izi yara görünüyordu; arada bir de kanayan pençesini yalıyordu. Kalın yelenin arasından iki koyu renk göz baktı ve Luca seyrederken yaratık dişlerini göstererek hırladı.

“İple bağlayıp yatırmalı ve derisini kesmeliyiz,” diye önerdi Peder Peter. “Eğer kurtadamsa derisini keseceğiz, altından tüy çıkacak. Bu da kanıtımız olacak.”

“Gümüş bir okla öldürmelisiniz,” diye yorum yaptı köylülerden biri. “Bir kerede, ay daha fazla büyümeden. O zaman daha güçlü olur, ayla birlikte onlar da büyüyor çünkü. Hazır elimizdeyken, tam gücüne erişmemişken şimdi öldürelim.”

“Dolunay ne zaman?” diye sordu Luca.

“Yarın gece,” cevabını verdi Ishraq. Yanında duran küçük çocuk şapkasındaki çiçeği çıkarıp kıvrılmış yatan hayvana attı. Hayvan uzaklaştı.

“İşte!” dedi kalabalıktan birisi. “Gördünüz mü? Kurtboğandan korktu. Bu bir kurtadam. Hemen öldürmeliyiz. İhmal etmeyelim. Hazır zayıfken öldürelim.”

Birisi yerden bir taş alıp fırlattı. Hayvanın sırtına geldi, hayvan büzüştü, hırladı ve duvardan geçip gömülebilirmiş gibi iyice dibe büzüştü.

Adamlardan biri Luca'ya döndü. “Efendim, bir ok yapacak kadar çok gümüşümüz yok. Sizde var mıdır, sizden satın al-sak ve ok başı yapsak? Çok minnettar oluruz. Yoksa Pescara'ya adam göndermek zorunda kalırız ve bu günler sürer.”

Luca, Peder Peter'a çevirdi bakışlarını. "Bizde biraz gümüş var," dedi temkinlice. "Kilise'nin kutsal malı."

"Size satabiliriz," diye emretti Luca. "Ancak yaratığı öldürmeden önce dolunayı bekleyeceğiz. Bu dönüşümü kendi gözlerimle görmek istiyorum. Onun tam bir kurda dönüştüğünü görünce o zaman bize rapor ettiğiniz canavar olduğunu anlayacağız. İşte tam kurt formundayken öldürebiliriz."

Adam kafa salladı. "Gümüş oku şimdiden yapalım, hazır bulunsun." Peder Peter'la birlikte hana girdi, gümüş fiyatında pazarlık ettiler ve Luca, Isolde'a dönüp nefesini tuttu. Gençliğinde de böyle gerilirdi.

"Şey soracaktım, daha önce de söylemek istedim, burada bir yemek odası var... Yani, bu akşam bizimle yer misiniz yemeğinizi?" diye sordu.

Isolde biraz şaşırmış gibiydi. "Ishraq ve ben odamızda yeriz diye düşünmüştüm."

"Yemek odasındaki büyük masada bizimle oturursunuz," dedi Luca. "Hem mutfığa daha yakın, yemek daha sıcak olur, fırından çıktığı gibi. Karşı çıkmayın."

Isolde renkten renge girerek başka tarafa baktı. "Çok isterdim..."

"Lütfen," dedi Luca. "Bir konuda tavsiyenizi almak istiyorum..." Cümlesinin sonunda sesi gitti, aklına bir şey gelmedi.

Isolde, Luca'nın tereddüdünü hiç kaçırmadı. "Hangi konuda?" diye sordu, gözlerinde kahkaha pırıltıları dans ederek. "Kurtadamı ne yapacağınıza karar verdiniz, yakında bir sonraki göreviniz için emir alacaksınız. Benim fikrimi ne yapacaksınız ki?"

Luca kederle sıırıttı. “Bilmiyorum. Söyleyecek bir şeyim yok. Sadece eşlik etmenizi arzu ettim. Birlikte yolculuk ediyoruz, siz, ben, Peder Peter, Ishraq ve Freize... Bizimle yemek yemek istersiniz diye düşündüm.”

Isolde gencin açık sözlülüğü karşısında gülümsedi. “Bu akşamı sizinle geçirmekten memnuniyet duyarım,” dedi dürüstçe. Ona dokunmak istediğinin bilinçli olarak farkındaydı, elini omzuna koymalı ya da bir adım yaklaşmalıydı. Hissettiğinin arzu olduğunu düşünmüyordu; daha çok ona yakın olma hasreti, elinin belinde olması, esmer başının ona yakın olması, ela gözlerinin gülümsediğini görmektir.

Isolde saçmaladığının farkındaydı, ona, ıraklık dönemindeki bir papaza yakın olmak günahı, ayrıca kendisi de manastıra katıldığında ettiği yeminleri bozamazdı; bir adım geri attı. “Ishraq ve ben yemeğe mis kokulu geleceğiz,” dedi öylesine. “Hancıdan küveti odamıza getirmesini istemiş. Daha *İyi Cuma* bile olmamışken –ancak o zaman yıllık banyolarını yapıyorlar- yıkandığımız için bizi deli sanıyorlar ama biz hasta olmayız diye ısrar ettik.”

“Yemeğe bekliyorum öyleyse,” dedi Luca. “Paskalya günü kadar temiz.” Platformdan aşağı atladı ve Isolde’a yardım etmek için elini uzattı. Isolde de yere indirmesine izin verdi ve Luca ayaklarını yere bastıktan sonra, dengede durduğundan emin olmak için onu gereğinden birkaç saniye uzun tuttu. Kızın hafifçe ona yaslandığını hissetti, yanılmadığından emin di; ancak kız geri adım atınca yanıldığından emin oldu. Kızın hareketlerini okuyamıyordu, aklından geçenleri hayal edemiyordu ve ettiği yeminler ona doğru bir adım atamayacağı şe-

kilde elini kolunu bağılıyordu. Ancak her koşulda kız yemeğe geleceğini söylemişti, onlarla yemek istediğini belirtmişti. En azından bundan emindi Luca. Kız Ishraq'la birlikte hanın loşluğunda gözden kayboldu.

Luca utangaçça kafasını kaldırdı fakat Freize aralarında geçen o ufak şeyi fark etmemişti. Kurtadamı inceliyordu, hayvan köpeklerin yaptığı gibi kendi etrafında döndü, döndü, ondan sonra yattı. Yerleşip kıpırdamayınca Freize küçük izleyici grubuna konuştu, “İşte, uykuya daldı. Gösteri sona erdi. Yarın gene gelebilirsiniz.”

“Ve yarın onu bedava izleyeceğiz,” diye iddia etti birisi. “Bizim kurtadamımız o, biz yakaladık, görmemiz için bizden para alamazsın.”

“Evet ama ben besliyorum,” dedi Freize. “Efendim de burada tutulmasının parasını ödüyor. Hayvanı inceleyecek ve bizim gümüş okumuzla öldürecek. O yüzden o bizim.”

Yaratığı görmenin fiyatından homurdanan adamları avludan kovdu ve kapıyı üstlerine kapattı. Luca hana girdi, Freize de mutfağın arka kapısının yolunu tuttu.

“Tatlı bir şeyler var mı?” diye sordu aşçıya, Freize'nin kör gözüm parmağına iltifatlarından çoktan nasibini almış, tombul bir kadındı. “Ya da gülüşünüzün yarısı tatlılıkta bir şeyiniz varsa, o da yeter?”

“Git başımdan,” dedi kadın. “Ne istiyorsun?”

“Bir dilim ekmek ve bir kaşık reçel çok iyi olurdu,” dedi Freize. “Ya da şekerli erik de olabilir.”

“Erikler leydinin yemeği için ayrıldı,” dedi kadın kararlı bir sesle. “Ama bir dilim ekmek verebilirim.”

“Ya da iki,” diye önerdi Freize.

Yalandan onaylamıyor gibi yaparak kafasını salladıysa da kalın bir çavdar ekmeğinden iki dilim kesti, koca bir kaşık dolusu reçeli yapıştırdı, iki dilimi üst üste koyup Freize’e uzattı. “Al, sakın geri gelip daha fazla isteme. Akşam yemeğini pişiriyorum, aynı anda kapıdan seni besleyemem. Daha önce bu evde hiç aynı anda bu kadar çok asili ağırlamamıştım, üstelik biri de Papa’nın görevlisiymiş! Sabah akşam kapıda dikilmesen de işim başımdan aşkın zaten!”

“Sen bir prensessin,” dedi Freize içten bir şekilde. “Kılık değiştirmiş bir prenses. Günün birinde bir şövalye gelip seni şatosuna kaçırrsa hiç şaşırımam.”

Kadın zevkle kahkaha atarak Freize’yi dışarı itti, kapıyı arkasından kapattı ve Freize seyirci platformuna tırmandı tekrar, kurtadamın ayı kafesinin orada gerinip uzandığını gördü.

“Al.” Freize reçelli ekmeği salladı havada. “Al. Reçelli ekmeğe sever misin? Ben severim.”

Hayvan kafasını kaldırdı ve bezgin gözlerle Freize’ye baktı. Sessizce hırslayarak dudaklarını kaldırdı. Freize iki dilimden bir ısırık aldı, ufak bir parça koparıp hayvanın önüne attı.

Yaratık önüne düşen ekmekten geriye doğru kaçtı, sonra kokusunu alıp öne eğildi. “Hadi,” diye fısıldadı Freize yüreklenendircesine. “Ye. Bir dene. Çok seveceksin.”

Hayvan temkinlice ekmeği kokladı, sonra öne atıldı, önce iki büyük ön pençesini, sonra tüm vücudunu yemeğe doğru getirdi. Kokladı, yaladı, sonra da büyük bir iştahla tek lokmada mideye indirdi. Ardından sfenks gibi oturup Freize’ye baktı.

“Güzel,” dedi Freize teşvik ederek. “Biraz daha alır mısınız?”

Freize ufak bir ısırik alırken, iştahla yerken, bir parça daha koparıp atarken hayvan da seyretti. Bu sefer yaratık geri kaçmadı, havada uçan şeyin açısını hevesle takip etti, ekmeğin indiği yere, arenanın tam ortasına atılıverdi, her seferinde duvardan eğilen Freize'ye biraz daha yaklaştı.

Hiç tereddütsüz ekmeği yuvarladı, sonra yere oturup Freize'ye baktı, resmen biraz daha istiyordu.

"Güzel," dedi Freize, aynı nazik sesi kullanarak. "Şimdi, biraz daha yaklaş." Son lokmayı kendi durduğu yerin çok yakınına attı ama kurtadam o kadar yaklaşılmaya cesaret edemedi. Tatlı kokulu reçelli ekmek için yanıp tutuşuyordu fakat kılını bile kıpırdatmayan ve onu ikna etmeye çalışan tatlı dil döken Freize'den uzak durdu.

"Pekâlâ," dedi yumuşakça. "Akşam yemeğin için daha sonra yaklaşırsın, şüphem yok buna," dedi ve platformdan aşağı indi ve hanın kapısında onu izleyen Ishraq'la karşılaştı.

"Neden onu böyle besliyorsun?" diye sordu Ishraq.

Freize omuz silkti. "Yakından doğru düzgün görmek istedim," dedi. "Galiba reçelli ekmek sevip sevmediğini anlamak istedim."

"Senden başka herkes ondan nefret ediyor," diye yorum yaptı. "İki gece sonra öldürmeyi planlıyorlar. Sen de tutmuş ona reçelli ekmek veriyorsun."

"Zavallı hayvan," dedi Freize. "Kurtadam olmak istediğinden şüpheliyim. Bir şeyler yaşamış olmalı. Şimdiyse bu yüzden ölecek. Hiç adil değil."

Çabucak gelen gülümsemeyle ödülünü aldı Freize. "Adil değil," dedi Ishraq. "Ve haklısın, belki de bu sadece onun do-

ğası. Gördüğümüz diğer türlerden farklı bir hayvandır belki de. Tıpkı perilerin getirdiği çocuklar gibi: Bulunduğu yere ait olmayan biri.”

“Ve yaşadığımız dünya farklılıkları seven bir yer değil,” diye yorum yaptı Freize.

“Eh, çok doğru,” dedi doğuştan esmer teni ve koyu çekik gözleriyle herkesten farklı olan kız.

“Evet öyle,” dedi Freize, kolunu Ishraq’ın beline dolayarak. “İyi kalpli bir kızsın. Bir öpücük verir misin?”

Ishraq olduğu yerde kımıldamadan sessizce durdu, ne Freize’nin nazik çekişine teslim oldu, ne de geri kaçtı. Hareketsiz durması, havaya sıçrayıp çığlık atmasından daha mesafeliydi. Heykel gibi dikildi ve Freize de yanında durdu, hiçbir ilerleme yapmadı, kolunu çekmek istediye, onu da beceremedi.

“Beni hemen bıraksan iyi edersin,” dedi Ishraq çok alçak, kararlı bir sesle. “Freize, seni açıkça uyarıyorum. Beni bırak; yoksa pişman olursun.”

Freize kendinden emin bir kahkaha atmaya çalıştı. O kadar da güven dolu çıkmadı ama. “Ne yaparsın?” diye sordu. “Beni döver misin? Senin gibi bir arkadaştan kulağıma bir yumruk yerim seve seve. Sana bir teklifim var: Kulağıma bir tane patlat, sonra da beni daha uzun öp!”

“Seni yere fırlatırım,” dedi Ishraq sessiz bir kararlılıkla. “Çok canın acır ve kendini aptal gibi hissedersin.”

Freize elini iyice sıktı, bu meydan okumaya bayılmıştı. “Ah, güzel kız, yapamayacağın tehdidi savurmayacaktın,” diye kıkırdadı ve diğer elini kızın çenesinin altına koyup öpmek için yüzünü çevirdi.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, Freize neye uğradığını anlamadı. Bir saniye kolu kızın belindeydi, öpmek için öne eğiliyordu ve bir sonraki saniye kız o kolu tutup Freize'yi döndürdü, yakaladı ve Freize çamurlu avlunun taşlarına sırtüstü uzanmıştı, kafası düşmenin etkisiyle zonkluyordu ve Ishraq hanın açık kapısında idi.

“Aslında, hiçbir zaman yapamayacağım tehditler savurmam,” dedi, nefes nefese. “Sen de bir daha rızam olmadan bana dokunmamayı hatırlarsın artık.”

Freize doğruldu, ayağa kalktı, üstünü başını silkeledi, dönen başını salladı. Tekrar kafasını kaldırdığında kız gitmişti.

Mutfak yamağı merdivenlerden yukarı kovalarca sıcak su taşıyor, kızların odasının kapısında Ishraq ya da Isolde tarafından karşılanıyordu. Suyu alan kızlar kovayı ateşin önüne yerleştirdikleri küvete döküyordu. Kocaman, tahta bir küvetti bu. Bir şarap fıçısının yarısıydı ve Ishraq içini çarşafı kaplayıp kokulu yağ damlatmıştı. Çocuğun arkasından kapıyı kapatıp sürgülerdiler, soyundular ve buharı tüten suyun içine girdiler. Isolde yavaş yavaş Ishraq'ın omzunu ve alnını yıkadı, sonra arkadaşının arkasını çevirip esmer saçlarını suya soktu.

Ateşin ışığı ısıldayan ıslak tenlerinde parladı ve kızlar sessiz sessiz konuştular, buharı çıkan suyun ve titreşen alevin sıcaklığı-

nın tadını çıkardılar. Isolde, Ishraq'ın gür siyah saçlarını yağlarla taradı ve başının üstünde tutturdu. "Sen de benimkini yıkar mısın?" diye sordu, sonra da sırtını ve omzunu sabunlaması, düğümlenmiş altın rengi saçını yıkaması için arkasını döndü.

"Sanki yolun tüm pisliği tenimde kalmış gibi hissediyorum," dedi, küvetin yanındaki kâseden bir avuç tuz alırken. Sonra o tuzu ellerinde ovuşturup kollarına dağıttı.

"Saçında küçük bir orman olduğu kesin," dedi Ishraq, dal ve yaprakları çekip çıkararak.

"Ah, çek çek!" diye bağırdı Isolde. "İyice tara, tamamen temizlenmesini istiyorum. Bu akşam saçımı açık bırakacağım."

"Omuzlarından aşağı lüle lüle mi?" diye sordu Ishraq ve bir bukleyi çekti.

"Sanırım saçımı istediğim gibi yapabilirim," dedi Isolde, başını geriye atarak. "Artık nasıl kullandığım kimseyi ilgilenmez, benim derdim."

"Ah, elbette," diye onayladı Ishraq. "Artı, soruşturmacı saçın dalgalı mı, temiz mi, omzuna mı dökülüyor, peçenin altında mı tutturulmuş, hiç ilgilenmiyor."

"O da aynen benim gibi Kilise yemini etmiş," dedi Isolde.

"Sen yemin etmeye zorlandın ve şu anda neredeyse bir şey ifade etmiyor; aynı şekilde onun yemininin de öyle olduğunu düşünüyorum," dedi Ishraq.

Isolde dönüp sırtından sabun köpükleri akarak kıza baktı. "Kilise'de yeminini etti," diye tekrar etti tereddütle.

"Çocukken Kilise'ye verilmiş, ne sözü verdiğine aklı ermezken. Fakat artık bir erkek ve sana özgür bir erkekmiş gibi bakıyor."

Isolde kızardı, suyun üstünden nemli alnına kadar pespembe oldu. “Bana mı bakıyor?”

“Baktığını biliyorsun.”

“Bana bakıyor...”

“Arzuyla.”

“Öyle diyemezsin,” dedi Isolde hemen, inkâr ederek.

“Diyorum ama...”

“Eh, deme...”

Dışarıda, avluda, Luca yemekten önce kurtadama son bir kez bakmaya çıkmıştı. Sırtını hana vermiş, platformda dururken birden karşıdaki pencereden küvette yıkanan kızların gölgesini bir yansıma şeklinde görebildiğini fark etti. Anında bakışlarını kaçırmaması gerektiğini biliyordu, daha da ötesi, yukarı bakmadan hana girmeliydi. İki güzel kızın çırılçıplak, küvetinin içindeki görüntüleri beyninde dağlanmış gibi yanacaktı, biliyordu, bu manzarayı asla unutamayacaktı: Ishraq, Isolde'un sarı buklelerini esmer parmakları arasında buruyor, her bir tutamın içine krem sürüyor, yukarı tutturuyor, sonra da sırtını sabunluyordu. Luca donakaldı, başka tarafa bakamadı, onları gözetleyerek affedilmez bir şekilde kurala karşı geldiğini biliyor, onlara feci şekilde hakaret etmiş oluyordu, daha da kötüsü, büyük bir günah işliyordu ve nihayet platformdan aşağı

atlayıp soluğu handa alırken Isolde’ a karşı beğeni, saygı ve ilgiden çok daha ötesini beslediğinin farkındaydı. Kıza duyduğu arzuyla yanıyordu.

Akşam yemeği dayanılmaz derecede garipti. Kızlar neşeli şen şakrak hâlde indiler, saçları nemli nemli örülmüştü, temiz giysiler ve temiz çamaşırlar onları coşturmuştu, sanki partiye katılıyorlardı. İki boyun eğmiş adam onları karşıladı. Peder Peter hep birlikte yemek yemelerini onaylamıyordu ve Luca ise ateşin ışığının aydınlattığı, saçları denizkızları gibi salınmış ikiliye saklı gizli bakışlar atmaktan kendini alamıyordu.

Isolde’u selamlayacağım diye boğuluyordu, Ishraq’a sessizce eğildi, sonra kapıda duran ve bira getirip şarap koyan Freize’ye döndü. “Bardaklar! Leydiler bardakta içmeli!”

“Masada duruyor ya, aptal bile görürdü,” diye cevap verdi Freize. Ishraq’a bakmadı ama bir yarası varmış gibi omzunu ovuşturdu.

Ishraq ise bir an bile utanç duymadan gülümsedi. “Bir yerine bir şey mi oldu, Freize?” diye sordu tatlı tatlı.

Freize’nin fırlattığı bakış karşısında herhangi bir kız olsa pişmanlıktan çatlardı. “Eşek tepti,” dedi. “İnatçı ve aptal bir eşekti, kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyordu.”

“O hâlde onu kendi hâline bırak,” diye önerdi Ishraq.

“Öyle yapacağım,” dedi Freize ağır ağır. “Kimse Freize’ye bir şeyi ikinciye söylemez. Hele hele şiddet içeriyorsa.”

“Seni uyardım,” dedi Ishraq dümdüz.

“Utanır zannetmiştim,” dedi. “Aptal eşek. İlk başta direnir sanmıştım. Sinirlenme ve yüreklendirme karışımı ufak bir itişme yaşasam şaşırmazdım. İnatçı katır gibi tekmelenmeyi hiç beklemiyordum.”

“Eh, şimdi öğrendin,” diye sakince cevap verdi Ishraq.

Başını eğdi, yara almış onurunu sergiledi. “Artık biliyorum,” diye onayladı.

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Isolde birden.

“Leydiye sormalısın,” dedi Freize, leydi kelimesini ironik bir şekilde vurgulayarak.

Isolde tek kaşını kaldırdı arkadaşına, o da yalnızca gözlerini kaçırdı ve iki kız arasında başka konuşma geçmedi.

“Akşam yemeğimiz için bütün gece bekleyecek miyiz?” diye bilmek istedi Luca ve sonra birden çok yüksek sesle konuştuğunu, şımarık bir adam gibi görüldüğünü hissetti. “Yani, hazır mı acaba Freize?”

“Hemen getiriyorum lordum,” dedi Freize. Sonra da onuru kırılmış gibi, merdivenlerin başına gidip yemek servisi yapılmasını emretti aşçıya iltifatlar yağdırarak.

Yemek masasında en çok konuşmayı iki kız yaptı, çoban çocuktan, annesinden ve çiftliğinin güzelliğinden bahsettiler. Peder Peter çok az ağzını açtı, onaylamadığını sessizliğiyle gösterdi ve Luca gayet sıradan ve kaygısız yorumlar yapmaya çalıştıkça Isolde’un ıslak altın saçlarını, nemli teninin ısıltısını hayal ettiği için sürekli kekeledi.

“Kusura bakmayın,” dedi birden. “Bu akşam dikkatim çok dağınık.”

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Isolde. Peder Peter yavaşça bakışlarını kaldırıp uzun süre durdu.

“Yo. Bir rüya gördüm, hepsi bu, kafamda görüntüleri takıldı, bilirsiniz ya? Bir şeyi düşünmeden duramazsınız hani.”

“Ne rüyasıydı?” diye sordu Ishraq.

Luca anında kıpkırmızı oldu. “Pek hatırlamıyorum aslında. Sadece tuhaf resimler.”

“Neyin resmi?”

“Onları da tam hatırlayamıyorum,” diye geveledi Luca. Isolde’ a baktı. “Beni salak sanacaksınız.”

Isolde kibarca gülümseyip hayır anlamında başını salladı.

“Şekerli erik,” diye atladı Freize, ansızın masaya getirip. “Mutfakta büyük olay oluyor. Köyün tüm çocukları sizden arta kalan olur diye arka kapının orada sıraya girmiş.”

“Maalesef çok dert olduk,” diye yorum yaptı Isolde.

“Normalde leydilerin bulunduğu bir grup daha büyük bir şehre gider,” diye belirtti Peder Peter. “O yüzden yanlarında zaten leydilerin olduğu, daha büyük bir grupla yolculuk etmelisiniz.”

“Öyle bir grupla karşılaşır karşılaşmaz, aralarına katılacağız,” diye söz verdi Isolde. “Sizinle seyahat ederek nezaketinizin sınırını aştığımızın farkındayım.”

“Para olayını nasıl idare edeceksiniz?” diye sordu Peder Peter hiç de nazik olmayan bir şekilde.

“Aslında, satabileceğim takılarım var,” dedi Isolde.

“Atlar da onların,” diye önerdi Freize kapıdan. “İhtiyaç hâlinde satabilecekleri dört iyi at.”

“Onlara ait oldukları söylenemez,” diye karşı çıktı Peder Peter.

“Eh, eminim onları haydutlardan *siz* çalmadınız, küçük efendi de çalmaz, ben zaten çalıntı at etine dokunmam, bu durumda demek ki leydilere ait ve satabilirler,” diye altını çizdi Freize.

İki kız da kahkaha attı. “Çok kibarsın,” dedi Isolde. “Ama belki de sizinle paylaşmalıyız.”

“Peder Peter çalıntı mal alamaz,” dedi Freize. “Kurtadamı gösterme parasını da alamaz, çünkü vicdanına ters.”

“Ah, Tanrı aşkına be!” diye bağırdı Peter sabrı taşarak ve Luca kafasını kaldırdı, sanki bu konuşmayı ilk duyuyordu.

“Freize, kurtadamı göstermek için topladığın para sende kalsın ama daha fazla para alma insanlardan. Köyde olumsuz duygulara yol açacak. Ama soruşturma için onların rızasına, iyi niyetine ihtiyacımız var. Ve elbette atlar leydilerin.”

“O zaman tuzumuz kuru,” dedi Isolde, Peder Peter’a gülümseyerek ve Luca’ya sıcak bir bakış fırlatarak. “Hepinize teşekkür ederim.”

“Teşekkürler Freize,” dedi Ishraq sessizce. “Çünkü atlar senin ıslığına gelip seni takip etti.”

Freize ciddi acı çekiyormuşçasına omzunu ovuşturdu ve kafasını çevirdi, hiçbir şey demedi.

Herkes erkenden yattı. Handa iki mum vardı ve kızlar önlerini aydınlatmak için birini aldı. Yatak odalarındaki ateşin önüne gelip mumu söndürdüklerinde Ishraq panjuru açtı ve camın altındaki ayı kafesine doğru baktı.

Sarı dolunay öncesi ayın sıcak ışığı altında Freize'nin karaltısını seçti, bacaklarını arenaya doğru sarkıtmış, ayı kafesinin yanındaki duvarda oturuyordu ve elinde akşam yemeğinden kalma bir avuç kemik tutuyordu.

"Hadi gel," diye fısıldadığını duydu Ishraq. "Pirzola kemiği sevdiğini biliyorsun, reçelli ekmekten daha çok seviyor olman lazım. Sana yağlı kısımdan da biraz ayırdım, hâlâ sıcak ve gevrek. Hadi gel."

Hayvan bir gölge gibi kıvrılıp ona doğru sokuldu ve arenanın ortasında durdu, bir köpek gibi arka ayaklarının üstünde oturdu, Freize'ye döndü, göğsü ay ışığı altında soluktu, yeleşi yüzüne düşüyordu. Bekledi, gözlerini Freize'den ayırmadı, elindeki kemikleri izledi ama daha yakma gelmeye cesaret edemedi.

Freize bir kemiği tam hayvanın ayaklarının önüne attı, diğerini biraz daha öteye, diğerini iyice öteye. Sonra da taş kesilip oturdu ve hayvanın en uzaktaki kemiğe yaklaşmasını bekledi. Ishraq hayvanın yalamasını ve kemiği yerken çıkan kırıntıları duydu. Hayvan durdu, dudaklarını yaladı ve ayı kafesinin topraklı yerinde yatan diğer kemiğe özlemle baktı.

Kokuya direnemediğinden biraz daha yaklaştı ve ikinci kemiği aldı. "İşte böyle," dedi Freize güven verircesine. "Hiç zararı olmadı ve akşam yemeğini yedin. Şimdi, sonuncuya ne diyorsun?"

Sonuncu kemik neredeyse Freize'nin sallanan ayaklarının altındaydı. "Hadi," dedi Freize, hayvanın ona güvenmesi için uğraşarak. "Hadi gel bakalım, ne dersin? Ne dersin?"

Hayvan sonuncu kemiğe kalan birkaç adım yolu da sürünerek geldi, kemiği mideye indirdi ve geri çekildi, ama azıcık. Freize'ye bakıyordu ve Freize de hiç korkusuz ona baktı. "Ne dersin?" diye sordu tekrar. "Kuzu pırzola sever misin? Ne dersin, küçük yaratık?"

"Güzel," dedi yaratık, incecik bir çocuk sesiyle. "Güzel."

Ishraq, Freize'nin arenanın duvarından fırlayıp bu akıl almaz haberi, yaratığın bir kelime konuştuğunu anlatmak için hana koşmasını bekledi fakat ne şaşırtıcıdır ki, adam hiç kıpırdamadı. Ishraq nefesinin kesildiğini saklamak için eliyle ağzını kapattı hızla. Freize de ayı kafesinin yanındaki duvarda donakalmıştı. Ne konuştu, ne kımıldadı ve Ishraq bir an için duyup duymadığından şüphe duydu. Belki de o yanlış duymuştu. Freize hâlâ bir adam heykeli gibi, hayvan da bir yaratık heykeli gibi oturuyor, onu izliyordu ve ay ışığının altında uzun bir sessizlik oldu.

"Güzel ha?" dedi Freize, sesi gene sessiz ve seviyeliydi. "Eh, sen de iyi bir hayvansın. Yarın daha çok getirirm. Kahvaltıda peynir ekmek olabilir. Bakarım artık. İyi geceler hayvancık. Ya da sana ne demeliyim? Adın nedir senin küçük yaratık?"

Bekledi ama hayvandan cevap gelmedi. “Bana Freize diyebilirsin,” dedi adam nazikçe. “Belki senin arkadaşın olabilirim.”

Freize bacaklarını duvarın öbür tarafına sarkıttı ve aşağı atladı, hayvan dört ayak üstünde durdu, bir saniye etrafı dinledi, sonra en uzaktaki duvarın dibine sığındı, bir köpek gibi üç kez olduğu yerde döndü ve uyumak için kıvrıldı.

Ishraq aya baktı. Yarın tam dolun olacaktı ve köylüler, hayvanın ayın gücüyle büyüyeceğine inanıyordu. Bu yaratık o zaman ne yapacaktı?

Ertesi sabah köyden seçilmiş bir grup insan geldi, soruşturmanın, kurtadam konusunda adaletin yerini bulmasını geciktirmesini istemediklerini saygılı ama kararlı bir şekilde dile getirdiler. Soruşturmacının, insanlarla konuşmasında ve bir şeyleri not etmesinde bir anlam bulamadıklarını söylediler. Onun yerine, tüm köy ay yükselirken hana gelmek, kurtadamdaki değişimi görmek ve onu orada katletmek istiyordu.

Luca onlarla avluda buluştu, Isolde ve Ishraq yanındaydı, bu arada Freize de ahırda gözden ırak, atları tımarlıyor, aynı anda kulak kesiliyordu. Peder Peter üst katta raporunu tamamlıyordu.

Köyden üç adam geldi: Çoban çocuğun babası Ralph Fairley; köy sözcüsü William Miller; ve erkek kardeşi. Kurdu kurt formunda görmek ve soruşturmaya noktayı koymak istediklerinden emindiler. Hatta konuştukları sırada, “Demirci köyde gümüş oku yapmakla meşguldü,” dediler.

“Aynı zamanda mezarını da hazırlıyoruz,” dedi William Miller. Kırk yaşlarında, yuvarlak kırmızı yüzlü bir adamdı, küçük bir köyde birçok işi yapabilen kendini önemli sanan, tumturaklı bir tipti. “Bir kurtadam belli başlı kurallar ve ölçülerle gömülmeli ki, bir daha dirilmesin, bu konuda sıkı uyarıldım. Bu yüzden kurt öldükten sonra dümdüz uzanması ve mezarında kımıldamamasından kesin emin olmak adına köyün dışındaki dört yola derin bir çukur kazmaları için adamlara emir verdim. Kalbine bir kazık saplayıp gömeceğiz. Mezarı kurtboğanla dolduracağız. Köydeki kadınlardan biri, iyi bir kadındır, yıllardır kurtboğan yetiştiriyor.” Temin etmek istercesine Luca’ya bakıp kafa salladı. “Gümüş ok ve kalbine kazık. Kurtboğan dolu mezarlık. Böyle yapılacaktır.”

“Ben ölü olmayanlara sanıyordum,” dedi Luca sinir olarak. “Ölü olmayanlar dört yola gömülüyor sanıyordum?”

“Fazla tedbir göz çıkarmaz,” dedi Bay Miller, kendi verdiği karara çok güvenerek. “Doğru yapmamanın bir anlamı yok, mademki yakaladık, gönlümüzce öldürebiliriz. Ben gece yarısı gümüş okumuzla öldürürüz diye düşündüm. Biraz gösterişli bir olay yaparız. Bizzat burada olacağım. Gümüş oku okçuya veririm ve hatta belki kısa bir konuşma da yaparım.”

“Ayı dövüşü turnuvası değil bu,” dedi Luca. “Adamakıllı bir soruşturma yapıyoruz ve beni buraya Kutsal Papa gönderdi.

Tüm köylü buraya toplanmış, ölüm cezası çıkmış gibi beklemelerini istemiyorum, daha ben raporumu tamamlamadan çıkarıcılar izleyicilere bir kuruşa koltuk satamaz.”

“Onu yapan sadece bir çıkarıcı vardı,” diye altını çizdi Bay Miller ağırbaşlılıkla. Atını tımarlayan ve dişlerinin arasından ısıklık çalan Freize’nin sesi birden arttı. “Ancak bütün köy, hayvanı ve öldüğünü görmek zorunda. Belki Roma’dan geldiğiniz için anlamayabilirsiniz. Fakat çok uzun zamandır korku içinde yaşıyoruz biz burada. Küçük bir topluluğuz, güvende olduğumuzu kesinlikle bilmeliyiz. Kurtadamın öldüğünü ve geceleri huzurla uyuyabileceğimizi bilmek zorundayız.”

“Affedersiniz efendim ama ilk oğlumu bu yaratığın aldığı sanılıyor. Ben de bir son bulduğunu görmek isterim. Karıma gidip hayvanın öldüğünü söylemek isterim,” dedi çoban çocuğun babası Ralph Fairley. “Eğer Sara bu yaratığın öldüğünü öğrenirse, o zaman belki oğlumuz Tomas’ın koyunları otlatmasına korkmadan izin verebilir. Geceleri gene rahat uyuyabilir. Yedi yıldır kâbuslardan rahat yüzü görmedi. Ben de huzura ermesini istiyorum. Kurtadam ölürse, karım da kendini affedebilir.”

“Gece yarısı gelebilirsiniz,” diye karar verdi Luca. “Eğer kurda dönüşecekse, o zaman yapacaktır. Eğer bir değişim görürsek, kurda dönüşüp dönüşmediğine ben karar vereceğim. Yargıyı yalnızca ben veririm ve ölümü konusunda da son söz benimdir.”

“Bir öğüt verebilir miyim?” diye sordu Bay Miller umutla. “Deneyimli bir adam olarak toplumdaki yerime dayanarak,

size danışmanlık edebilir miyim? Kararınızı vermenize yardımcı olurum?”

“Hayır.” Luca adamı çiğnedi. “Koca bir köyün bir şüpheliye karşı dönmesi ve korku ve öfkeden onu öldürmesi olayı yaşanmayacak. Burada deliller tartılacak, adalet konuşacak. Soruşturmayı yapan benim. Ben karar veririm.”

“Peki oku kim atacak?” diye sordu Bay Miller. “Bayan Louisa’nın çatı katında bulduğu eski bir yayımız var, yeniden gerdik fakat köyümüzde uzun yay kullanma becerisine sahip kimse yok. Savaşa çağırıldığımızda çakılarımızı alıp piyade olarak katılıyoruz. On yıldır bu köyde bir okçu yetişmedi.”

Bu engeli nasıl aşacaklarını düşünürken herkese bir sessizlik çöktü. “Ben uzun yay kullanmayı biliyorum,” diye önerdi Ishraq.

Luca duraksadı. “Güçlü bir silahtır,” dedi. Kıza doğru eğildi. “Bükmesi çok ağırdır,” dedi. “Bir leydi yayına benzemez. Okçulukta, leydi sporlarında yeteneğin olabilir ama uzun bir yayı bükebileceğinden şüpheliyim. Popoya vurmaktan çok farklıdır.”

Freize’nin kafası ahırdan çıkıp kulak kesildi ama ağzını açmadı.

Ishraq cevaben sol elini Luca’ya uzattı. Orta parmağın boğumunda sert bir nasır vardı, bir dövme gibi işlemiş, semsert bir okçu iziydi bu. Eski bir şişlikti, işaret parmağının üstünden yayı çekmekten olurdu. Yalnızca peş peşe bir sürü ok atmış bir kişide bu iz bulunabilirdi.

“Ok atabilirim,” dedi. “Uzun yayla. Leydi yayıyla değil.”

“Nereden öğrendin?” diye sordu Luca, elini kızın sıcak parmaklarından çekerek. “Ve niçin sürekli pratik yaptın?”

“Isolde’un babası benim, kendi insanlarımdan uzakta yetismeme rağmen bizim kadınlarla aynı yetenekleri taşımamı istedi,” dedi. “Biz savaşçı bir toplumuz. Kadınlar da erkekler gibi dövüşebilir. Zor hayata alışkınız, çölde yaşarsınız, sürekli yolculuk ederiz. Bütün gün at sürebiliriz. Suyu kokusundan buluruz. Rüzgârın yönünden oyunumuzu buluruz. Avcılıkla, şahin eğitimiyle ve okçulukla geçiniriz. Ben ok atabilirim dediysem, atabilirim, göreceksiniz.”

“Yapabilirim diyorsa, kesin yapabilir demektir,” diye yorum ekledi Freize ahırın içinden. “Ben şahsen bir barbar gibi dövüştüğüne şahitlik ederim. Çok iyi bir okçu olarak yetiştirilmiş olabilir. Kesinlikle narin bir leydi değil o.”

Luca, ahır kapısında beliren Freize’nin kırgın suratından Ishraq’a dönüp baktı. “Eğer becerebilirsen, o hâlde ben de seni cellat ilan ediyorum ve gümüş oku sana teslim ediyorum. Bende bu yetenek yok. Manastırda böyle bir ihtiyaç duyulmadı. Ve anladığımı kadarıyla burada başka yapabilen de yok.”

Ishraq kafa salladı. “Hayvanı vurabilirim, gerçi küçük bir yaratık, arenanın duvarından sığındığı uzaktaki duvar dibine oku atabilirim.”

“Emin misin?”

Ishraq sessiz bir özgüvenle kafa salladı. “Hiç ıskalamadan.”

Luca baştaki adama ve diğerlerine döndü. “Hayvanı bütün gün ve ay yükselirken gözlemleyeceğim,” dedi. “Tam bir kurda dönüştüğünü görürsem, size sesleneceğim ve her şekilde gece yarısı gelebilirsiniz. Eğer tabiattaki gibi kurt şekline dönüştü-

ğü yargısını verirsem, o zaman buradaki genç kadın cellatlık işini yapacak. Gümüş oku getireceksiniz ve gece yarısı öldüreceğiz, sonra nasıl isterseniz gömebilirsiniz.”

“Anlaştık,” dedi sözcü adam. Dönüp gidiyordu, birden durdu. “Peki ya dönüşmezse ne olacak? Ya kurt şekline girmezse? Ya şimdiki gibi kalırsa, kurdumsu ama küçük ve yabani kalırsa?”

“O zaman onun nasıl bir hayvan olduğuna ve ne yapılması gerektiğine ona göre karar vermeliyiz,” dedi Luca. “Doğal bir hayvansa, Tanrı tarafından özgürce dolaşması için yaratılmış bir hayvansa o zaman vahşi doğaya salınmasını emredebilirim.”

“Üstünde bazı işkenceleri denemeliyiz,” diye önerdi birisi.

“Ben konuşarak deneyeceğim,” dedi Luca. “Benim soruşturmam bu, ben yetkiliyim. Kanıtları toplarım, yazılanları incelerim ve ne olduğuna karar veririm. Ayrıca, ben de bunun nasıl bir hayvan olduğunu öğrenmek, merakımı gidermek istiyorum. Ama şundan emin olun: Sizi kapınızda bir kurtadamlı bırakmayacağım. Hak yerini bulacak; çocuklar güvende olacak.”

Ishraq ahıra doğru bir bakış attı, Freize'nin, konuşan bir hayvan olduğunu söylemesini bekledi fakat Freize'de gördüğü bakışta en aptal ve yeri gelmeden söz almayan hizmetlinin boş ifadesi gizliydi.

Gün ortasında bölgenin piskoposu, Pescara'daki katedrale yaptığı bir günlük geziden geri döndü, yanında dört yardımcı papaz, beş din âlimi ve hizmetlileri vardı. Luca hanın merdivenlerinde karşıladı adamı ve elinden gelen en nazik ve kibar tavırla selamladı. Morlar giyinmiş, bembeyaz bir atın üstünde giden, tam kıdemli bir piskopos karşısında üstünlüğünü kaybettiğini hissetmeden edemedi. Yanında dokuz danışmanı ve sayısız hizmetliyle gezen, elli yaşlarında bir adam karşısında kendini küçük ve önemsiz hissetmek elinde değildi.

Freize öyle ya da böyle her şeyin bu gece sona ereceğini, bu muhterem adamlara son kez yemek hazırlamak zorunda olduğunu söyleyerek aşçıyı neşelendirmeye çalıştı.

“Hiçbir zaman bu handa bu kadar çok lord bir arada bulunmamıştı,” diye işkillendi kadın. “Tavuk aldırı mam lazım ve Jonas da geçen hafta öldürdüğü domuzu bana vermek zorunda.”

“Yemeği ben servis eder, sana mutfakta yardımcı olurum,” diye söz verdi Freize. “Tabakları indirir çıkarırım, lordların önüne koyarım. Her bir yemeği ilan eder ve allar pullar, hoş sunarım.”

“Tanrı biliyor ya, tek yaptığın yemek ve dışarıdaki o yaratığa yemek çalmak. Şuracıktayken ormanda olduğundan daha çok dert oldu benim başıma.”

“Sence onu salmalı mıyız?” diye sordu Freize şakadan.

Kadın istavroz çıkardı. “Azizler korusun, hayır! Zavallı Bayan Fairley'nin çocuğunu alıp götürdü ya, kadın kurtulamadı acısından. Geçen hafta da bir kuzu, ondan önce bahçeden bir tavuk. Yok, ne kadar çabuk ölürse o kadar iyidir. Senin

efendin de öldürölmesini emretse iyi olur, yoksa burada isyan çıkar. Al bu lafı söyle ona, benden. Adamlar köye geliyor, en yüksekteki çiftliklerdeki çobanlar indi, bizim kurtadamımızın kalması gerektiğini söyleyen bir yabancıya pek kibar karşılık vermezler. Efendin şunu bilmeli, burada ancak tek bir son olabilir: O hayvan ölmeli.”

“Şu kemiği ona götürebilir miyim?” diye sordu Freize.

“Piskoposun yemeğinde çorba olacak tek şey bu değil mi?”

“Üstünde hiç et kalmamış,” diye ısrar etti Freize. “Ver bana atayım hayvana. Jonas domuzu parçalayınca zaten başka kemiğin olacak.”

“Al, al,” dedi kadın sabrı taşarak. “Ve ayak altından çekil de işimi yapayım.”

“Hayvanı besler beslemez yardıma geliyorum,” diye söz verdi Freize.

Kadın elini sallaya sallaya Freize’yi mutfak kapısından kovladı, Freize de duvara tırmanıp arenaya baktı. Hayvan yatıyordu ama Freize’yi görünce kafasını kaldırıp izledi.

Freize duvarın tepesine çıktı, uzun bacaklarını sarkıttı, ayakları ayı kafesinin içine doğru rahat rahat oturdu. “Şimdi,” dedi. “Günaydın hayvancık. Umarım bu sabah iyisindir?”

Hayvan yaklaştı, tam ortaya gelip Freize’nin suratına baktı. Freize aşağı eğildi, bir eliyle duvara sıkıca tutunuyordu, o kadar aşağı sarktı ki, kemik ayağının altında sallandı. “Gel,” dedi yavaşça. “Gel de al bunu. Bunu sana getirmek için neler çektim bir bilsen ama üstündeki kemiğin sıyrıldığını dün gördüm ve içimden geçirdim, sana alırım diye.”

Hayvan başını hafifçe bir yana, sonra diğer yana çevirdi, sanki ağzından çıkan kelimeleri anlamaya çalışıyordu. Yumuşak ses tonunu anladığı belliydi, aynı zamanda duvardan sarkan Freize'ye doğru sokuldu. "Hadi," dedi Freize. "Güzeldir."

Hayvan bir kedi kadar temkinli, dört ayak üstünde yaklaştı. Arenanın duvarına vardı ve Freize'nin ayaklarının altında oturdu. Freize de uzandı ve hayvan yavaşça açıldı, ön ayaklarını duvara koyup yukarı erişti. Upuzun durdu, belki bir kırk vardı boyu. Freize içinden geçen geri çekilme dürtüsüyle savaştı, hayvan korkusunu sezer diye tedirgin oldu; fakat aynı anda da bu hayvanı elle besleyebilir mi, bu yaratıkla insan arasındaki ayrımı aşabilir mi merakı güçlüydü. Her zamanki gibi dilsiz, aptal, yaralı ve savunmasız karşı duyduğu sevgi ağır bastı. Biraz daha aşağı uzandı ve hayvan da salkım saçak başını uzattı, yavaşça kemiği ağzına aldı, sanki hayatı boyunca böyle sevgi dolu bir elle beslenmiş gibiydi.

Eti güçlü çenesine koyar koymaz Freize'den geriye sıçradı, dört ayak üstüne indi ve kafesin diğer tarafına kaçtı. Freize doğruldu ve Ishraq'ın kopkoyu gözleriyle karşılaştı.

"Madem bu gece onu vuracağım, neden besleyeyim ki?" diye sordu Ishraq sessizce. "Neden ona karşı nazik olayım, mademki oku bekleyen ölü bir yaratık?"

"Belki de bu gece onu vurmamak zorunda kalmazsın," diye cevap verdi Freize. "Belki de küçük efendi bunun, bilmediğimiz bir yaratık ya da bir panayırdan kaçmış zavallı bir hayvan olduğuna kanaat getirir. Belki de bir garip olduğuna ama Şeytan'a ait olmadığına karar verir. Belki de bunun yabancılar tarafından aramıza bırakılmış bir peri çocuğu olduğunu söy-

ler. Hem ayrıca kurttan çok maymuna benzemiyor mu? Nasıl bir hayvan bu böyle? Sen onca seyahatinde, onca çalışmada, hiç böyle bir hayvan gördün mü?”

Ishraq emin olamadı. “Hayır, asla. Piskopos şu anda efendinle konuşuyor. Bütün kitapları karıştırıyor, nasıl bir yargı verileceğini tartışıyorlar, nasıl bağlanıp test edilmeli, nasıl öldürülmeli ve gömülmeli diye konuşuyorlar. Piskopos yanında bir sürü âlim getirmiş, hepsi ne yapılması gerektiğini biliyor.” Durakladı. “Eğer bir Hristiyan gibi konuşabiliyorsa, bu her şeyi değiştirir. Efendin Luca Vero’ya bu söylenmeli.”

Freize bakışını titretmedi bile. “Konuşabildiğini de nereden çıkardın?” diye sordu.

Ishraq hiçbir oyuncu edaya bürünmeden baktı. “Onunla ilgilenen yalnız sen değilsin,” dedi.

Luca sabahtan akşama kadar piskopos, papazları ve âlimleriyle odaya kapandı, uzun masanın üstü kurtadamlara karşı verilen kararlar, kurtların ilk çağlara dayanan tarihlerini anlatan kayıtlar ve kâğıtlarla doldu taşıtı: Yunan filozofların anlatılarından, Araplar tarafından Arapçaya çevrilen, sonra Latinceye çevrilen tarih kitapları. “Eee, ilk başta ne dediklerini Tanrı biliyor,” diye sır verir gibi konuştu Luca, Peder Peter’la. “Sözlerin okunurken edinilen onlarca önyargı var,

her bir kayıt başka bir âlim tarafından yazılmış, hepsinin de fikri bambaşka.”

“Sizin soruşturmanız için açık ve net bir yargıya varmalıyız,” dedi Peder Peter kaygıyla. “İnsanların yüzyıllar önce-sinden bu yana gördüğünü sandığı şeylerin tarihinin olması yeterli değil. Biz buradaki gerçekleri incelemeliyiz, hakikati ortaya çıkarmalısınız. Eski çağlardan kopmuş fasa fisolara din-leyemeyiz. Bize delil gerek, ondan sonra da karar.”

Öğle yemeği için masayı temizlediler ve piskopos uzun bir şükür duası etti. Ishraq ve Isolde erkeklerin arasına katılmaktan men edildi, yemeklerini kendi odalarında avluya bakarak yediler. Freize’nin ayı kafesinin duvarına oturuşunu, dizinin altına tahta bir plaka koyuşunu, yemeğini hayvanla paylaşmasını ve yarattığın arada bir yukarı bakışını, dökülen kırıntıları takip edişini izlediler, bir köpek gibi sadık ve şikâyet etmeden duruyordu, aynı zamanda da köpek gibi değildi –bir bakıma bağımsızdı.

“Kesinlikle bir maymun bu,” dedi Isolde. “Babamın kitaplarında resmini görmüştüm.”

“Konuşabilirler mi?” diye sordu Ishraq. “Maymunlar? Konuşabilir mi?”

“Konuşabilir gibi duruyordu, dudakları ve dişleri bizimkiler gibi, bir şeyler düşünüyor ve söylemek istiyormuş gibi bakan gözleri vardı.”

“Bence bu yaratık maymun değil,” dedi Ishraq dikkatlice. “Bence bu hayvan konuşabiliyor.”

“Papağan gibi mi?” diye sordu Isolde.

Freize’nin öne eğilmesini, hayvanın da yukarı uzanmasını izlediler. Freize’nin bir parça ekmek ve bir elma uzatma-

sını, hayvanın ağzına değil, pençesine almasını seyrettiler. Pençesiyle yakalıyor, sonra oturuyor ve kocaman bir sincap gibi ağzına doğru tutup yiyordu.

“Papağan gibi değil,” dedi Ishraq. “Bence bir Hristiyan gibi konuşabiliyor. Onu öldüremeyiz, yanında durup öldürülmesini izleyemeyiz, ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz. Kesinlikle bir kurt değil. İyi de o zaman ne?”

“Karar vermek bize düşmez.”

“Düşer,” dedi Ishraq. “Sırf Hristiyanız diye değil –çünkü ben değilim. Erkek olduğumuz için değil –çünkü değiliz. Biz de o hayvan gibiyiz diye: Diğer insanların dehşetle baktığı yabancılarız. Birisinin eşi, annesi ya da kızı olmayan ya da bir yere kapatılmış olmayan kadınları insanlar anlamıyor. Tutkuyla dolu, eğitim almış kadınlardan insanlar korkuyor. Ben genç bir kadını, eğitimliyim, rengim farklı, bilinmeyen bir dine mensubum, kendi inancıma sahibim ve bu köyün insanları için o hayvan kadar yabancıyım. Ne olduğunu anlamadıkları için onu öldürmelerini elim kolum bağlı seyredeyim mi? Karşı çıkmak için tek kelime bile etmeden öldürmelerine göz yumarsam, bana aynısını yapmalarına nasıl engel olunabilir?”

“Luca’ya bunu söyleyecek misin?”

Ishraq omuz silkti. “Ne anlamı var? Piskoposu dinliyor o, beni dinlemez.”

Öğleden sonra saat iki civarı adamlar ne yapılacağı konusunda hemfikir oldu ve piskopos kapıya çıkıp kararı açıkladı. “Eğer yaratık gece yarısı dönüşüm geçirip tam bir kurt olursa, sapkın kadın onu okla vuracak,” diye buyurdu. “Köylüler dört yoldaki kurtboğanla dolu çukura onu gömecek ve demirci kalbinin ortasına bir kazık saplayacak.”

“Karım getirir kurtboğan çiçeğini,” diye yardım önerdi Ralph Fairley. “Tanrı bilir ne kadar çok yetiştirdiğini.”

“Eğer hayvan dönüşüm geçirmezse...” Piskopos elini kaldırdı ve inanamayıp dolu mırıltılar arasında sesini yükseltti. “Biliyorum, iyi insanlar, dönüşeceğinden eminsiniz... Ama diyelim ki olmadı... O zaman onu köyün otoriter kişilerine, efendisine ve size Bay Miller’a bırakacağız, onunla istediğinizi yapabilirsiniz. İnsan, Tanrı tarafından hayvandan üstündür. Tanrı bu hayvana istediğinizi yapabileceğinizi ihsan etti. Köyünüzün yakınlarında kontrolsüzce koşan yabani bir hayvandı, yakalayıp tuttunuz, Tanrı tüm hayvanları size sundu –dilediğinizi yapabilirsiniz.”

Bay Miller ağır ağır kafa salladı. Hayvan köylülerin eline bırakıldığında ömrünün fazla uzun sürmeyeceği su götürmez bir gerçektir.

“Lime lime edecekler,” diye mırıldandı Ishraq, Isolde’a.

“Onları durdurabilir miyiz?” diye fısıldadı arkadaşı da.

“Hayır.”

“Ve şimdi,” diye buyurdu piskopos, “gece yarısı olana kadar herkesin işinin başına dönmesini tavsiye ederim, hayvanı o zaman göreceğiz hep birlikte. Şahsen ben akşam duasını etmek üzere kiliseye gidiyorum, sizden de günah çıkarmanızı,

kiliseye bağıшта bulunmanızı ve köyünüzün kaderinde yaşanacak bu büyük olayı görmeye o zaman gelmenizi öneririm.” Durdu. “Tanrı bugün kiliseye bağış yapacakların yüzüne gülecek,” dedi. “Rabbin meleği aranızdan geçti, ona teşekkür ve takdirleri sunmanın zamanıdır.”

“O ne demek?” diye sordu Ishraq.

“Şu demek: Piskopos ziyareti ayrıcalığını yaşadınız, karşılığını ödeyin,” diye tercüme etti Isolde.

“Biliyorsun, anlamıştım.”

Gece yarısına kadar beklemek dışında yapacak bir şey yoktu. Freize yemekten sonra hayvanı besledi, hayvan da geldi, ayağının dibine oturdu ve yukarı baktı, sanki konuşacaktı da, sözcük bulamıyordu. Freize de buna karşılık hayvanı uyarmak istedi ancak karışık yelesinin arasından ona bakan, güven dolu, kapkahverengi gözlere, ne olup biteceğini açıklayamayacağını anladı. Ay yükselirken adam ve hayvan birbirlerinin başında nöbet tuttu, tıpkı piskoposun kilisede nöbet tuttuğu gibi. Hayvan aslanımsı başını, yıldızlı gökyüzünün altında dimdik oturan, sessizce bir şeyler mırıldanan, tekrar konuşmasını umut eden Freize'ye çevirdi ama hiçbir şey demedi.

“Adını şimdi söylemen çok iyi olurdu, canım,” dedi sessizce. “Bir kez Tanrı’ya şükür desen hayatın kurtulur. Ya da sade-

ce güzel desen bir daha. Konuş hayvancık, gece yarısı olmadan konuş. Ya da gece yarısı konuş. Herkesin gözü sendeyken konuş. Konuştuğundan emin ol.”

Hayvan ona dümdüz baktı, kaşlarını kaldırdı, başını bir yana düşürdü, kahverengi gözleri dolaşık saçlarının arasında cin gibi parladı.

“Konuş hayvancık,” diye ısrar etti Freize gene. “Konuşabiliyorsan dilsiz gezmenin bir anlamı yok. *Tanrı korusun*, diyebilirsen mucize sayılacak. Diyebilir misin? Hadi bak tekrar et, Tanrı korusun?”

Saat on birde insanlar ahırın kapısı dışında toplanmaya başladı, kimilerinin elinde bıçaklar, kimilerinde çakılar ve balta- lar. Piskopos hayvanın gümüş okla vurulmasını emretmezse, adamların kanunu saymayacağını, onu aletleriyle doğrayacak- ları ya da kendi elleriyle parçalayacakları çok belliydi. Freize kapının aralığından baktı ve kalabalığın arkalarındaki bazı adamların ucu balta gibi olan kaldırım taşlarını kopardığını, ceplerini taşla doldurduğunu gördü.

Ishraq handan çıkıp Freize’yi arenaya doğru eğilmiş, hayva- na peynir ekmek verirken buldu.

“Öldürecekleri kesin,” dedi. “Mahkemeye gelmediler; öl- mesini görmeye geldiler.”

“Biliyorum,” diye kafa salladı Freize.

“Nasıl bir hayvansa bu, kurtadam olduğundan şüpheliyim.”

Freize omuz silkti. “Daha önce görmediğim için bir şey diyemem. Ama bu, insanla temas kurmaya hasret bir hayvan, bir kurt gibi avcı değil, çok daha arkadaş canlısı bir şey. Yakınlaşma isteğiyle bir köpeğe, utangaç gururuyla bir ata, ilgisizliğiyle bir kediye benziyor. Ne tür bir hayvan olduğunu anlamadım. Fakat bunun sağlam, sevgi dolu ve sadık bir hayvan olduğuna kalıbımı basarım. Öğrenebilen, huyunu suyunu değiştirebilen bir hayvan bu.”

“Benim sözümle hayatını bağışlamazlar ne yazık ki,” dedi Ishraq.

Freize hayır anlamında başını salladı. “İkimizden de çıkacak kelimeye bakılmaz. Kimse önemsizleri dinlemez. Ama küçük efendim onu kurtarabilir.”

“Piskopos ve âlimleri var karşısında.”

“Leydin kalkıp konuşur mu?”

Ishraq omuz silkti. “Bir kadını kim dinler ki?”

“Akli mantığı olan hiçbir erkek,” diye anında cevap verdi Freize ve kızın gülümsemesinin ışıltısını görünce sevindi.

Ishraq hayvana baktı. Hayvan kafasını kaldırdı ve o çirkin, kirli yüzü neredeyse insana benzedi. “Zavallı şey,” dedi Ishraq.

“Masalda yaşıyor olsaydık, onu öperdin,” diye önerdi Freize. “Eğilip bir öpücük kondururdun ve prence dönüştürdün. Aşk canavarlarda bile mucizeler yaratıyormuş, öyle diyorlar. Ama yo! Bağışla beni, şimdi hatırladım, öpmek senin kitabında yazmaz. Hatta öpüşmek fikri aklına geldiğinde bile adamı tutup çamura fırlatırsın.”

Ishraq bu alaycı lafa cevap vermedi ama bir an düşünceli göründü. “Biliyor musun, haklısın. Sadece sevgi bunu kurtarabilir,” dedi. “Onu ilk gördüğün andan beri gösterdiğin şey sırf bu. Sevgi.”

“Ben öyle demezdim de...” diye başladı Freize ama Ishraq aynı anda yok olmuştu.

Kısa süre içinde köyün sözcüsü Bay Miller hanın kapısını yumrukladı ve Freize ile diğer hizmetli, avlunun geniş çift kapılarını açtı. Köylüler içeri hücum edip arenanın dış duvarını çevreleyen sandalyelerdeki yerlerini aldılar, aynen ayı dövüşü izleyecekmiş gibi. Erkekler güçlü biralar getirmişti, eşleri de yanlarındaki kupalarından içiyor, gülüyor, kahkahalar atıyordu. Köyün delikanlıları sevgilileriyle gelmişti, mutfaktaki aşçı kapının önünde minik pastalar ve turtalar sattı, hizmetli kızlar da ahırın avlusunda oradan oraya koşup bira ve şarap yetiştirmeye çalıştı. Hem bir idam, hem de parti havasıydı: İkisii aynı anda.

Ishraq, Sara Fairley’nin kolunda koca bir sepet dolusu kurtboğanla geldiğini gördü, kocası da arkasında, eşeklerini aynı bitkiyle yüklemiş getiriyordu. Eşegi kemerli girişe bağlayıp avluya girdiler, oğullarının şapkasında her zamanki gibi taze bir kurtboğan vardı.

“Geldiniz,” dedi Isolde sıcacık bir tavırla, öne adımını atarak. “Gelmenize çok sevindim. Gelebileceğinizi hissetmenize çok sevindim.”

“Kocam gelmeliyiz diye düşündü,” diye cevap verdi Sara, suratı kül gibi. “Hayvanın en sonunda öldüğünü görmek içimi rahatlatır diye düşündü. Ayrıca herkes burada. Bütün köyün bensiz toplanmasına izin veremezdim. Acımı o kadar paylaştılar ki. Hikâyenin sonunu görmek istediler.”

“Gelmenize sevindim,” diye tekrar etti Isolde. Kadın Ishraq’ın yanındaki masaya çıktı, Isolde de onu takip etti.

“Ok başı sizde mi?” diye sordu kadın Ishraq’a. “Onu vuracaksınız, değil mi?”

Genç kadın tek kelime etmeden kafa salladı ve kadına uzun yayla gümüş uçlu oku gösterdi.

“Buradan vurabilir misiniz?”

“Iskalamadan,” dedi Ishraq iç karartıcı bir havayla. “Eğer kurda dönüşürse, soruşturmacı kurt oluşuna bakacak, bana vurmamı söyleyecek ve ben de hedef alacağım. Ama bence o kurt ya da kurt benzeri bir şey değil, kurtadam ya da bildiğimiz bir hayvan değil.”

“Eğer ne olduğunu bilmiyorsak, ne olduğunu anlayamıyorsak, ölmesi en iyisi,” dedi adam sert sert fakat Sara Fairley bir hayvana, bir gümüş oka baktı ve içi ürperdi. Ishraq bakışlarını hiç ayırmadı ve Isolde elini kadının titreyen parmaklarına koydu. “Hayvanın ölmesini istemiyor musunuz?” diye sordu.

Kadın hayır anlamında kafa salladı. “Bilmiyorum. Çocuğumu alıp almadığından emin değilim. Herkesin söylediği canavar olup olmadığından emin değilim. Bir de nedense

ona acıyorum.” İki genç kadına baktı. “Beni aptal sanacaksınız ama hâline üzülüyorum,” dedi.

Kadın konuşurken hanın kapıları açıldı ve Luca, Peder Peter ve piskopos, âlimler ve papazlar çıktı. Isolde ve Ishraq telaşla bakiştılar. “Ben ona söylerim,” dedi Isolde çabucak ve oturduğu yerden aşağı atlayıp hanın kapısına yollandı, kalabalığın arasında ite kaka Luca’ya ulaşmaya çalıştı.

“Gece yarısı oldu mu?” diye sordu piskopos.

“Tam saatinde kilise çanının çalmasını salık verdim,” dedi papazlardan biri.

Piskopos başını Luca’ya eğdi. “Sözde kurtadamı nasıl inceleyeceksiniz?” diye sordu.

“Gece yarısına kadar bekleyip onu seyretmeyi planlıyorum,” dedi Luca. “Eğer kurda dönüşürse açık ve net görebileceğiz. Belki de meşalelerin alevini azaltmalıyız, böylece ayın etkisini daha fazla hisseder.”

“Katılıyorum. Meşaleleri söndürün!” diye emretti piskopos.

Avluya karanlık çöker çökmez herkes sus pus oldu, âdeta yaptıkları şeyin korkusu sardı içlerini. Kadınlar mırıl mırıl bir şeyler söyleyip haç çıkardı, çocuklarsa annelerinin eteklerine saklandı. Bir tanesi inleyip mızımızlandı.

“Göremiyorum ki hiç,” diye yakındı birisi.

“Hayır, işte orada!”

Hayvan her zamanki köşesine çekilmişti, avlu gürültücü insanlarla doluyordu; artık karanlıkta görmek çok güçtü, hayvanın siyah yelesi ayı kafesinin koyu renk duvarına karışıyor, esmer teni çamurumsu toprak yerle bir görünüyordu. İnsanlar gözlerini kırıpıştırdı, kaşdı, meşalelerden arta kalan ışık huz-

melerinin kaybolmasını beklediler. O sırada Bay Miller konuştu, "Hareket ediyor!"

Hayvan dört ayak üstünde kalkmış, etrafa bakınıyordu, âdeta tehlikenin geldiğinden korkmuş ama neler olacağını tahmin edemezmiş gibi başını o yana bu yana kıpırdattı. İnsanlar hareket ettiğini görünce arenanın etrafında esen bir küfür rüzgârı gibi fısıltılar yükseldi ve erkeklerin çoğu oracıkta gebertilsin diye söylendi. Freize insanların ceplerine doldurduğu çakıl taşlarını yokladığını hissetti, hayvanı taşlayarak öldüreceklerini biliyordu.

Isolde, Luca'nın yanına ulaşıp koluna dokundu; Luca da dinlemek için eğildi. "Hayvanı öldürmeyin," diye fısıldadı Isolde.

Arenanın yan tarafında Freize, Ishraq'la gergince bakıştı, gümüş okun ucunun parladığını, kızın hareketsiz elinin yayda duruşunu gördü ve bakışını tekrar hayvana çevirdi. "Şimdi yavaş ol," dedi ama hayvan etraftan yükselen küfürler ve hakaretler arasında onu duymadı, korkmuş gibi başını geri çekti, omuzlarını düşürdü.

Ağır ağır, kasvet yayan bir şekilde kilise çanları çalmaya başladı. Hayvan sesi duyunca büzüştü, yüksek sesli çınlama kulaklarında yankılanıyormuş gibi yelesini salladı. Biri telaşla kahkaha attı ama korku dolu bir ses çınladı. Gece yarısı çanının son notaları da havada kaybolurken herkes gözünü dört açmıştı. Dolunay soğuk bir güneş kadar parlak, hanın çatısının arkasında yükseldi, hayvanın üstüne vurdu, hayvansa savunmada gibi duruyor, dehşet içinde ter döküyordu.

Hiçbir şekilde tüylerinin uzadığına, hayvanın büyüdüğüne dair bir iz çıkmadı ortaya. Dişleri çıkmadı, kuyruğu uzamadı.

Hayvan dört ayak üstünde bekledi fakat izleyiciler pür dikkat gözlerini açmıştı ve buzdan donan bir geyik gibi tir tir titrediğini görebiliyorlardı.

“Değişiyor mu?” diye sordu piskopos Luca’ya. “Hiçbir şey göremiyorum. Bir şey yaptığını göremiyorum.”

“Sadece duruyor ve etrafa bakıyor,” diye cevap verdi Luca. “Tüylerinin uzadığını görmüyorum fakat dolunay tam üstüne vuruyor.”

Kalabalığın arasından birisi kurt taklidi yaparak uludu ve hayvan kafasını hızla o yana çevirdi, sanki gerçek olmasını umuyordu ama hain bir şaka olduğunu anlayınca geri çekildi.

“Şimdi değişiyor mu?” diye sordu piskopos gene telaşla.

“Göremiyorum,” dedi Luca. “Sanmıyorum.” Kafasını kaldırdı. Yumruk büyüklüğünde bir bulut ayın önüne geçiyordu, arenaya gölgesi düşmeye başlamıştı bile. “Belki de meşaleleri tekrar yakmalıyız,” dedi Luca tedirginliğe kapılarak. “Işığı kaybediyoruz.”

“Hayvan kurda dönüşüyor mu?” diye öğrenmek istedi piskopos daha da telaşla. “İnsanlara kararımızı açıklamak zorundayız. Kıza vurmasını emredebilir misin?”

“Yapamam,” dedi Luca dümdüz. “Adalet adına, yapamam. Kurda dönüşmüyor. Ay dolun, tüm ışığı üstüne vuruyor ve hayvan dönüşüme uğramıyor.”

“Vurmayın,” dedi Isolde telaşla.

Bulut ayın üstünü kapatırken hava kararmaya başladı. Kalabalıktan inilti, derin, korkunç sesler çıktı. “Vurun! Hemen vurun!” diye bağırdı birisi.

Artık zifiri karanlıktı. “Meşaleler!” diye bağırdı Luca. “Meşale yakın!”

Birdenbire kulak tırmalayan bir çığlık koptu ve birinin düşme sesi duyuldu: Yere değerken bir güm sesi çıktı, sonra ayağa kalkma tıkırtıları çıktı.

“Nedir o?” Luca kalabalığın başına doğru koştu ve gözlerini kıstı, arenanın karanlığına doğru baktı. “Meşaleleri yakın! Tanrı adına diyorum, ne oldu orada?”

“Koru beni!” diye bağırdı Sara Fairley panikle. “Tanrım koru beni!” Duvardan ayı kafesinin içine düşmüştü ve arenanın ortasında yapayalnızdı, sırtını tahta duvara dayamıştı, gözleri karanlığa alışmaya çalışıyor, hayvanı arıyordu. Hayvan da ayaklarının üstündeydi ve kehribar gözleriyle ona bakıyordu. Herkes görme yetisini yitirmişken o gayet iyi görüyordu. Kadını seçebiliyordu, ellerini öne uzatmış, sanki üstüne saldıran pençeler ve sivri dişlerden korunacağına inanıyordu.

“Ishraq! Vur!” diye seslendi Luca.

Kızın koyu renk başlığını, kara gözlerini göremedi ama okun gümüşünün parıltısını seçti, ipin arkasındaki yayın hareketsiz bir şekilde hayvana doğrultulmuş beklediğini gördü, o sırada hayvansa havayı kokluyor, tereddütle ufak adımlar atıyordu. Derken kızın sesini duydu; fakat ona seslenmiyordu, aşağıya, dehşetten donakalmış, duvara yapışmış Sara Fairley’ye bağıırıyordu.

“Çağır onu!” diye bağırdı Ishraq, Sara’ya. “Hayvanı çağır!”

Sara’nın korkudan kireç gibi olmuş yüzü Ishraq’a döndü. “Ne?” Korkudan sağır olmuştu. Hiçbir şey anlayamıyordu. “Ne?”

“Adını bilmiyor musun?” diye sordu Ishraq yumuşakça, gümüş ok ucu gittikçe yaklaşan hayvana dönüktü hâlâ.

“Hayvanın adını nereden bileyim ben?” diye fısıldadı kadın. “Çıkar beni buradan! Yukarı çek. Tanrı aşkına. Kurtar beni!”

“Bak ona. Sevginle bak. Bunca zaman kimi özledin öyle? Neydi adı?”

Sara, Ishraq’a sanki Arapça konuşuyormuş gibi bakakaldı ve arkasından hayvana döndü. Hâlâ yaklaşıyordu, başı öne eğik, ağırlığını yavaş yavaş bir taraftan diğerine veriyor, âdeta yumruğunu savurmaya hazırlanıyordu. Şüphesiz yaklaşıyordu. Hırladı, sarı dişlerini gösterdi. Başını kaldırdı, korkunun kokusunu aldı; saldırmaya hazırды. Bacakları kaskatı kesilerek üç adım attı; her an başını öne eğip hızla koşup gırtlığına atlayacaktı.

“Ishraq! Vur hayvanı!” diye bağırdı Luca. “Bu bir emirdir!”

“Çağır onu,” diye ısrar etti Ishraq, kadına aceleyle. “Dünyada en sevdiğin isimle seslen ona.”

Arenanın dışında Ralph Fairley bir hışımla ahırlara koştu, merdiven arıyordu, oğlunu da insanların arasında, dehşetten donakalmış vaziyette annesinin hayvanla yüzleşmesini izlerken bırakmıştı.

Kimseden çıt çıkmıyordu. İki meşalenin titreyen ışığı altında hayvanı zar zor seçiyorlardı, yavaş yavaş kadına yaklaşıyordu, kurtların klasik takip etme hareketiyle başı öne eğik, düşük omuzuyla aynı seviyede, gözleri avında, sinsice öne doğru geliyordu.

Freize, Luca’nın eline bir meşale tutuşturdu ve bir başkası kendi elinde yanarken aşağı atlamaya hazırды, tam o es-

nada Sara konuştu: “Stefan?” diye sordu boğuk bir fısıltıyla. “Stefan? Sen misin?”

Hayvan durdu, başını yana eğdi.

“Stefan?” diye fısıldadı kadın. “Stefan, oğlum? Stefan... Oğlum benim?”

Freize arenanın kenarında donakaldı, hayvanın dört ayaktan iki ayak üstüne kalkışını ses çıkarmadan izledi. Hayvan sanki yürümeyi hatırlamıştı, sanki her adımında elini tutmuş kadını hatırlamıştı. Sara arenanın duvarından ayrıldı, ona doğru ilerledi, bacakları tutmuyordu, ellerini öne uzatmıştı.

“Sensin,” dedi hayretler içinde ama kesin emin olarak. “Sensin bu... Stefan. Stefan’ım, gel bana.”

Sara’ya doğru bir adım attı, bir adım daha, arkasından izleyen insanların korkudan nefesini tutmasına sebep olacak bir hızla ilerledi, annesi neşeyle haykırdı ve çocuk kendini birden kadının kollarına attı.

“Oğlum! Oğlum!” diye bağırdı, çocuğun korkmuş gövdesine sarıldı, karmakarışık kafasını göğsüne bastırdı: “Yavrum!”

Çocuk da kafasını kaldırıp baktı, gözleri dolaşık, uzamış yele gibi saçlarının arasında iki siyah düğmeydi. “Anne,” dedi küçük bir çocuk sesiyle. “Anne.”

Piskopos, Luca'yı yakaladı, küplere binerek fısıldadı. "Haberin var mıydı?"

"Hayır, yoktu."

"Yayın ucunda oku olan ve vurmayan senin hizmetlindi. Senin hizmetlin hayvanı besleyip evcilleştiriyordu. Kesin biliyordu ve bizi bu tuzağa düşürdü."

"Kız elinde okla hazırды, hazır beklediğini gördünüz. Ayrıca hizmetlim de her an arenaya atlayıp hayvanla kadın arasına girmeye hazırды."

"Kız neden oku atmadı? Atamam dedi. Niçin yapmadı?"

"Ben nereden bileyim? Benim hizmetlim değil ki. Ne yaptığını sanıyordu diye ona soracağım ve raporuma ekleyeceğim."

"Rapor en son derdimiz!"

"Kusura bakmayın, muhterem piskopos, benim için birincil derecede önemli."

"Ama hayvan! Hayvan! Buraya onu öldürmeye ve Kilise'nin günaha karşı zaferini göstermeye geldik. Artık hayvanı öldüremeyiz."

"Tabii ki hayır," dedi Luca. "Benim raporunun da anlatacağı gibi. O bir canavar değil. Annesi onu geri aldı. Onu eve götürecekt, yıkayacak, paklayacak, saçlarını ve tırnaklarını kesecek, ona tekrar kıyafet giymeyi ve konuşmayı öğretecek."

"Peki siz raporunuzda ne yazmayı düşünüyorsunuz?" dedi piskopos zehir zemberek. "Elinizde bir kurtadam vardı ve hop birden, bir baktınız pis yabani bir çocukmuş. Bundan kolay kolay paçanızı kurtaramazsınız, aynı bizim gibi."

"Sizin âlimliğinizin bize burada olanları açıkladığını yazabilirim," dedi Luca yumuşakça. "Âlimlerinizin hazırladı-

ğı diğer anlatıların yanında bize klasik Romulus ve Remus hikâyesini gösterdiniz, hani kurtlar tarafından büyütülen ve Roma şehrimizi kuranların hikâyesi. Bize gene ormanda kaybolan, kurtlar tarafından yetiştirilen, tekrar bulunan başka çocukların hikâyelerini anlattınız. Sizin kütüphanenizde duruyor bu hikâyeler, siz tanıyorsunuz, sizin otoriteniz bizi burada olması muhtemel şeyler hakkında uyardı.”

Piskopos duraksadı, kibirden göbeği iyice şişti. “İnsanlar birinin idamını bekliyordu,” diye uyardı. “Burada gerçekleşen mucizeyi anlamazlar. Bir ölü istiyorlardı, sizse onlara yeniden hayata katılma timsali veriyorsunuz.”

“O da sizin otoritenizin gücünde,” dedi Luca hemen. “Yalnızca siz onlara neler olduğunu açıklayabilirsiniz. Yalnız sizde var onlara anlatma becerisi ve bilgisi. Şimdi vaaz verecek misiniz? Aynı Savurgan Oğul hikâyesi gibi bence: Kaybolan oğlan eve dönerken babası uzaktan görür ve sevgi dolu kollarıyla koşup sarılır.”

Piskopos düşünceli düşünceli durdu. “Onlara rehberlik etmek gerek,” diye kafa yordu, tombul parmağını dudaklarına götürerek. “Ölüm kararı çıkmasını bekliyorlardı. Bir ölüm isteyecekler. Bunlar yabani, eğitimsiz insanlar. İdam izlemeye geldiler, ölüm isteyecekler. Kilise kötülük yapanları ölüme göndererek gücünü gösterir. Günaha karşı zafer kazanmalıyız. İnsanları bir cadı yakma ya da idam töreni kadar kiliseye çeken bir şey yoktur.”

“Yüce Piskopos, bu insanlar kendi kafa karışıklığı içinde kaybolmuşlar. Onlar sizin koyunlarınız; onları ışığa doğru yönlendirin. Burada bir mucize olduğunu söyleyin. Küçük bir

çocuk ormanda kaybolmuştu, kurtlar tarafından yetiştirildi, bir kurt gibi oldu. Fakat siz muhteremin de gözleri önünde annesini tanıdı. Piskoposun varlığının, tüm bu değişimi meydana getirdiğinden kim şüphe duyabilir? Bunlar cahil ve korku dolu insanlar fakat siz insanların sonsuza dek hatırlayacağı bir vaaz verebilirsiniz bugün. Pescara Piskoposu'nun köylerine geldiği ve bir mucizenin yaşandığı günü sonsuza dek hatırlarlar.”

Piskopos ayağa kalkıp başlığını düzeltti. “Yemek odasının açık camının önünden vaaz vereceğim,” dedi. “Hazır hepsi önümde toplanmışken şimdi yapacağım. Gece yarısı vaazı vermeliyim, doğaçlama. Meşaleleri üstüme tutup ışık yapın. Ve not alın.”

“Hemen,” dedi Luca. Odadan hızla çıktı, Freize'ye emir verdi. Balkon meşalelerle ıslıl ıslıl aydınlandı, insanlar spekülasyon ve korkudan diken üstündeydi, yüzlerini yukarı çevirdiler. Dikkatleri pencere önünde mor cüppesi ve başlığıyla ihtişamlı duran piskoposa yönelirken Freize ve Ishraq, Ralph Fairley ve küçük oğlu arenanın tek girişli kapısının sürgüsünü açtı ve büyük oğlunu kollarına sarmış Sara Fairley'yi almaya gitti.

“Onu eve götürmek istiyorum,” dedi kocasına. “Bu oğlumuz Stefan, bir mucize sonucu bize geri döndü.”

“Biliyorum,” diye cevap verdi Ralph. Rüzgârda yanmış yanakları yaşlardan sıırıslılandı. “Ben de tanıdım onu. *Anne*, der demez anladım. Sesini tanıdım.”

Stefan yürüyemiyordu bile. Yalpaladı, annesine yaslandı, pis kafasını kadının omzuna koydu.

“Onu eŖeęe bindirebilir miyiz?” diye önerdi Freize.

Sepetler dolusu kurtboğanı eŖeęin sırtından indirdiler ama bitkiler hâlâ hayvanın yelesinde kalmıŖ, takılmıŖtı. Sara oğlanı kaldırdı ama çocuk bitkiye değince ya da çiçek kokusunu alınca hiç kötü olmadı. Karanlıkta sessizce izleyen Ishraq kısa ama öz, onaylayarak kafa salladı.

Freize eŖeęi köyden çıkardı, kıvrılan merdivenlere götürdü, Sara da dudaklarını uzatarak avutarak tatlı sözler söyleyerek oğlunun yanında durdu. “Birazdan evdeyiz,” dedi. “Evini hatırlıyorsun. Yatağın aynen bıraktığın gibi, arŖaf-
ların serili, yastığın seni bekliyor. Küçük kuklan Roos –hatırlıyor musun?- hâlâ yastığının üstünde. Bunca sene odanı hiç ellemedim. Her zaman seni bekledi. Ben hep seni bekledim.”

EŖeęin diğer tarafında Ralph Fairley oğlunu dimdik tuttu, bir eli yanık tenli bacağında, diğer eli yaralı sırtındaydı. Ishraq ve Isolde de çocuğın kardeŖiyle arkalarından yürüyordu, köpekleri de dibindeydi.

Çiftlik evi o gece sıkı sıkı kapalıydı ama kurtçocuğu hole soktular, etrafına bakındı, Ŗömine ateŖini görünce gözlerini kısıtı, hiç korkmadı, sanki hayal meyal hatırlar gibiydi buranın onun evi olduğu zamanları.

“Artık ona göz kulak olabiliriz,” dedi Ralph Fairley kızlara ve Freize’ye. “Karım ve ben tüm yaptıklarınızdan dolayı size yürekten teŖekkür ederiz.”

Sara onları kapıya kadar geçirdi. “Bana oğlumu geri verdiniz,” dedi Ishraq’a. “Meryem Ana’mıza yapması için dua ettiğim Ŗeyi yaptınız. Size ömrüm boyunca borçluyum.”

Ishraq garip bir jest yaptı: Ellerini dua eder gibi birleştirdi, sonra parmakuçlarıyla kendi alnına, dudaklarına, göğsüne dokundu ve çiftçinin karısına eğildi. “Selam. Büyük bir şey yapan sendin. Onu o kadar uzun süre sevme cesaretini gösteren sendin,” dedi. “Yasla yaşayan, kederini gömmeye çalışan, fakat yine de onun odasını ve kalbini ona açık tutan sendin. Hayvanı suçlamayan sendin. Tüm köy intikam diye bağırıp çağırırken üstelik. Ona merhamet eden sendin. Ve bir kurtla karşı karşıya olduğunu sanırken onun ismini söyleme yürekliliğini de sen gösterdin. Benim tek yaptığım seni aşağı atmaktı.”

“Bir dakika,” dedi Freize. “Bir canavarla karşı karşıya kalması için onu ayı kafesinin içine mi attın?”

Ishraq, Freize’ye döndü. “Maalesef evet.”

Bir kolunu karısına, bir kolunu Tomas’ın omzuna dolamış Ralph Fairley, Ishraq’a baktı. “Niçin yaptın bunu?” diye sordu dümdüz. “Büyük bir risk aldın, hem karımın hayatını, hem kendi hayatını ateşe attın. Çünkü eğer yanılsaydın, ona bir şey olsaydı, köy seni linç ederdi. Orada ölseydi, hayvanın saldırısına uğrasaydı, seni de öldürürler, yemesi için kurda atarlardı.”

Ishraq kafa salladı. “Biliyorum,” dedi. “Fakat o anda -oğlun olduğundan emindim, bana onu vurmamı emredeceklerinden de emindim- aklıma gelen yapabileceğim tek şey buydu.”

Isolde yüksek sesle kahkaha attı. Kolunu arkadaşının omzuna dolayıp ona sıkıca sarıldı. “Sadece sen yapabilirdin bunu!” dedi sevinçle. “Sadece sen iyi bir kadının ayı kafesine atılıp canavarla yüzleşmesi dışında yapacak bir şey olmadığını düşünebilirdin!”

“Sevgi,” dedi Ishraq. “İhtiyacı olan şeyin sevgi olduğunu anlamıştım. Sara’nın da oğlunu sevdiğini anlamıştım.” Freize’ye döndü. “Sen de biliyordun. Sevginin en kötü görüntünün bile içini okuyabileceğini biliyordun.”

Freize başını sağa sola salladı ve ay ışığına doğru çıktı. “Ne olayım,” dedi değişen gökyüzüne. “Kadınların aklının nasıl çalıştığını bir anlayabilirsem, ne olayım, hem de ne olayım.”

Ertesi sabah piskoposun ayrıldığını gördüler, papazları beyaz cüppeleriyle önüne düşmüş, âlimleri kitapları taşıyor, katipleri çoktan ‘Savurgan Oğul’ hakkındaki vaazını temize çekiyor, çoğaltıyor, türünün tek örneği diyorlardı.

“Çok dokunaklıydı,” dedi Luca ona kapı ağzında. “Ben de raporumda vaazınıza değindim. Birçok paragraftan alıntı yaptım. Çok ilham verici, aynı zamanda otoriterdi.”

Adam gider gitmez öğle yemeklerini yediler ve atlarının ahır avlusuna çıkarılmasını buyurdular. Freize, Ishraq’ı eyerlenmiş, tımarlanmış atına götürdü. “Arka binici eyeri yok,” dedi. “Tek başına at sürmeyi sevdiğini biliyorum. Tanrı da biliyor ki, kendine havada karada mukayyet olabilirsin, atına da.”

“Ama seninle birlikte bineceğim. İzin verirsen tabii,” dedi Ishraq.

Freize gözlerini kısıtı ve alaycı yorumu irdeledi. “Hayır,” dedi bir saniye kafa yorup. “Ben yalnızca bir hizmetliyim, sen- se bir leydi. Ben geriden gelirim.”

Ishraq'ın yüzünde kaşları çatık, endişeli bir ifade görünce gözleri parladı.

“Freize seni kırmak istemedim...”

“Şimdi anlıyorsun,” diye gakladı Freize zafer kazanmış gibi. “Şimdi anlıyorsun iyi bir erkeği taşların çamurların içine fırlatmak ne demekmiş, iyi kadınları ayı kafesine itmek neymiş. Bana göre fazla güçlüsün, tek diyebileceğim bu. Bana göre fazla akıllısın. Kendi fikirlerine o kadar güveniyorsun ki, bir erkeğin eşi ya da sevgilisi olamayacak kadar gururlusun. Bir kız kurusu olarak soğuk bir mezarda çürümeye mahkûmsun, kanımca. Eğer çoklarınca önerildiği gibi cadı diye yakılmazsan.”

Ishraq teslim olmuşçasına ellerini havaya kaldırdı. “Belli ki seni çok kırmışım,” diye başladı.

“Evet, kırdın,” dedi Freize tumturaklı bir edayla. “O yüzden ben de arkanızdan ata binmeliyim, bir hizmetli gibi, sense önden gitmelisin, aşırı güçlü, her şeye akli yeten bir leydi, dünyadaki yerini ve diğer insanların yerini bilmeyen bir kadın gibi gitmelisin. Adamları sırtından yere saplayan, kadınları hayvanların önüne iten ve her türlü derde kedere yol açan bir kadın gibi. Sen önden git, başın dik, piskopos gibi burnun havada olsun ve hangimiz daha mutlu oluruz, biliyoruz.”

Ishraq yıldırım gibi düşen bu sözcüklerin altında başını eğdi ve hiç cevap vermeden atına bindi. Şu an saldırı konumundaki Freize'yle başa çıkmanın bir yolu olmadığı aşikârdı.

Isolde handan çıktı ve Freize atma binmesine yardım etti, sonra Luca, arkasından da Peder Peter takip etti.

“Nereye?” diye sordu Ishraq, Luca’ya.

Luca atına binip onunkinin yanına getirdi. “Doğuya sanırım,” dedi. Peder Peter’a baktı. “Doğru değil mi?”

Peder Peter ceketinin cebindeki mektuba dokundu. “Mektubun dışında kuzeydoğu yazıyor ve yarın Tanrı’nın izniyle varırsak Pescara’da kahvaltı ettikten sonra zarfı açıp emrimizin ne olduğunu okuyacağım.”

“Başka bir görevimiz mi olacak?” diye sordu Luca.

“Olacak,” dedi Peder Peter. “Elimde bir tek Pescara’ya gidiş yolu var ama talimatlar ne diyecek ya da bizi nereye yönlendirecek, bilmiyorum.” Isolde ve Ishraq’a baktı. “Anladığım kadarıyla leydiler de bizimle Pescara’ya kadar seyahat edecek?”

Luca başıyla onayladı.

“Ve orada bizden ayrılacaklar, değil mi?” diye üsteledi Peder Peter.

“O günleri de görecek miyiz,” dedi Freize, gemleri sıkılaştırıp atına atlarken. “Bakarsın beni bir nehre atmayı falan kafasına koyar. Ya da oraya varınca denize iter. Ne de olsa hanımefendi o çok bilgili kafasında kurdu mu iş bitmiştir.”

“Güvenli yolculuk edecekleri birilerini bulunca bizden ayrılacaklar,” diye emretti Luca. “Anlaştığımız gibi.” Fakat atını Isolde’un atının yanına getirdi, elini dizginlerin üstüne, kızın elinin üstüne koydu. “Bizimle kalacaksınız?” diye sordu yavaşça. “Yollarımız bir gittiği sürece?”

Kızın cevaben ettiği tebessüm olumlu anlam içeriyordu. “Sizinle kalacağım,” diye söz verdi. “Yollarımız bir gittiği sürece.”

Luca, Isolde, Peder Peter ve Ishraq'tan oluşan küçük atlı grubu, Freize de arkalarında, yanında o çok sevgili fazladan atlarla, hanın girintili çıkıntılı yolundan tıklar tıklar geçtiler, nereye gittiklerini ya da ne yapacaklarını henüz bilmiyorlardı, kuzeydoğuya doğru Pescara'nın -ve onları bekleyen görev her neredeyse oranın- yolunu tuttular.

YAZAR NOTU

Bu kitabı yazmak çok eğlenceliydi. Umarım siz de okurken benim çalışırken eğlendiğim kadar keyif almışsınızdır. Luca Vero karakteri tamamen kurmaca, Isolde ve Freize de öyle. Ishraq benim hayal gücümünden çıksa da, Hristiyanlık ve diğer dinlerin dünyaları arasında gidip gelen birçok cesur kadın ve erkeğe dayanarak kurgulandı: Yahudiler, Müslümanlar ve hatta daha uzaklarda yaşayanlar.

Kitabın sizin için ne anlam ifade ettiğine siz karar vereceksiniz, sevgili okurlarım.

Umarım ki, çoğu insan bunu zevk olsun diye ve zevkle okuyacak ve genç, tutkulu karakterlerle korkularıyla yüzleştikleri, güçlerini gösterip kendilerini denedikleri bilinmeyen

bir diyara yolculuk etmenin tadını çıkaracaklar. Bazı okuyucular Karanlık Düzen dünyası hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak isteyebilir.

Karanlık Düzen, on beşinci yüzyılda, Hristiyanlığı, Müslüman Osmanlı İmparatorluğu'nun durdurulamaz yükselişine karşı korumak amacıyla kurulmuş Ejderha Düzeni'ne dayanarak yaratılmıştır. Sonraki kitaplarda karşınıza çıkacak karakterlerden biri daha çok küçük yaştayken babası tarafından bu düzenle tanıştırılmıştır ve Hristiyanlığın en uç sınırlarında savaşmıştır.

Luca'ya görev buyurulan soruşturma -dünyanın sonunun geldiğine dair işaretleri bulmak- Konstantinopolis'in düşmesinin ardından insanların çoğunun deneyimlediği büyük endişenin kurmaca bir versiyonu. Bu dönemde Avrupa'daki her türlü garip fenomenin yükselmesi, insanların her şeyin olabileceğinden -ve hatta olduğundan- korkmasını gösterir. Ayrıca derin batıl inançların yaygın olduğu dönemlerdi bunlar. İnsanlar ciddi ciddi görülmeyen bir başka dünya olduğuna, bu dünyanın zaman zaman ucundan görülebileceğine ama hayatlarında hep bir iz bıraktığına inanıyordu. Artık her şeyi ölçüp biçip anlamaya çalıştığımız bir dünyada yaşayan bizler için hastalık, şimşek ya da ay tutulması gibi gündelik olaylara bir açıklama bulamamanın, yine de sevdiğiniz birini kaybederek dünyanızın sarsılmasının, yıldırım ve fırtınada evinizin sallanmasının ya da ay güneşi yutarken gününüzün geceye dönüşmesinin ne kadar dehşetengiz, o günün insanları için ne kadar tuhaf olduğunu, nasıl bir duygu olduğunu hayal etmek çok güç.

Isolde tam o dönem yaşamış kızların tipik örneği çünkü hayatı tamamen babası ve babasının ölümüyle, en yakın erkek

akraba olan ağabeyi tarafından belirleniyor. Yasal olarak toprak ya da mal alıp satamaz, mirasta elde ettiği her şey otomatik olarak kocasına geçer. Kendine ait hiçbir hakkı yoktur: Bir baba ya da koca yasal hak olarak onu dövebilir; ona isterse iyi, isterse kötü muamele edebilir. Böyle koşullar altında, manastırda geçecek bir hayat muhtemelen kötü bir evlilikten iyiydi –Isolde böyle karar verdi. Manastırın içinde bir kariyer yapma (tıpkı küçük bir kızken rahibelere katılıp yıllar sonra Manastır Sorumlusu olan rahibe gibi) ve düzenin katı kuralları arasında hayatını organize etme ihtimali vardı. Birçok kadın eğitimden hoşlanırdı ve çoğunluğu derin bir dini eğitim alırdı.

Fakir erkeklerin de eğer manastıra kabul edilmişlerse, benzer şekilde hayatlarını düzenleme olanakları vardı ve Luca gibi birisi -sıra dışı yetenekli bir oğlan- büyük bir lordun yanında katip ya da sekreterliğe yükselebilirdi, yöneticilerini Kilise'nin çeşitli rütbelerinden seçebilirdi. Luca Kilise'de kalsaydı, kıdemli bir papaz olarak da yükselebilirdi. Peder Peter bu tarz, kariyerçi bir din adamı; yoksul bir aileden gelmiş ancak Kilise içinde yükseliyor. Luca bu yolu seçmiyor çünkü Orta Çağ Kilise'sinde yaşanan birçok dolandırıcılığı ortaya çıkarıyor. İnsanlar mucize görmek istiyor ve üçkâğıtçı din adamları hepsinin orijinal olması imkânsız sayıda çok azizlerden kalma kutsal emanetler uyduruyor, ağlayan heykeller gibi sahte mekânîk oyuncaklar yapıyor. Bu da o dönemin batıl inancının bir parçasıydı ama Kilise tarafından körükleniyordu çünkü Kilise, sadık inananların ödediği paralarla kalkınıyordu.

Freize ilk bakışta gayet sıradan, yoksul bir çocuk. Din adamı olmadan çalışmak için manastırda işe giriyor –papaz olmuyor,

yalnızca başka bir evde çalışır gibi manastırda çalışıyor. Hayvan bakımı konusunda özel yeteneği var, sağduyusu çok gelişmiş. Orta Çağ'da çok fakir olabilirdi. Eğer manastırda bir yer bulmasaydı kendine, tarlalarda çalışır, bir hizmetli, hatta toprağa, yani tüm gücü elinde tutan feodal lorda ait bir mal sayılırdı.

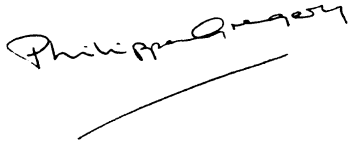
Ishraq muhtemelen dördü arasında en sıra dışı karakter. Lucretili Lordu tarafından Orta Doğu'dan Hristiyan dünyasına getirilmiş, kızına arkadaş ve koruma diye yetiştirilmiş, dövüş sanatlarını, tıbbı ve diğer disiplinleri öğrenmiş. Sapkın diye toplumun biraz içinde, biraz dışında kalmış. Orta Çağ Hristiyanları, İncil'i kendileri gibi içten kabul etmeyenleri kâfir sayarmış ve ruhlarının cehenneme gideceğine inanırmış. Eğer biri onu sapkın diye cezalandırmaya kalksaydı, Kilise tarafından yakılabılırdı –ama kimseyi düşman edinmediği sürece toplumun arasında insanların meraktan fazlasını göstermediği birisi olarak geçinip gidebilirdi. Avrupa'da o zamanlar büyük ihtimal sayılardan daha fazla sapkın, Afrikalı ya da doğulu insan vardı.

Hikâyenin arka planında geçen tarihle biraz daha ilgiliyseniz, ayakkabılar, giysiler, yiyecekler, çamaşırlar ve saray adabına -kısacası her şeye!- dair ayrıntılara meraklıysanız orderofdarkness.com internet sitemi ziyaret edebilirsiniz. Ya da kendi araştırmanızı yapabilirsiniz; bahsettiğim çoğu şey kitaplarda ya da internette geçiyor, ayrıca derslerde paylaşılmak üzere hazırlanmış bir sürü not da mevcut: orderofdarkness.com ya da simonandschuster.co.uk.

Umarım kitapta yer alan illüstrasyonları beğendiniz. Bu notun başındaki resim bir yazar resmi, Orta Çağ'da yaşamış

harika bir kadın olan Christine de Pizan'ın, Avrupa'nın ilk ticari yazarlarından birinin bir versiyonu.

Bu kitabın diğer tarihi romanlarımdan farkı ne? Benim çoğu tarihi romanım gerçek bir kişi, hayatı ve yaşadığı dönem hakkında bildiklerimize dayanılarak yazılmıştır. Bu romansa tamamen kurmaca, dört hayali karakter ve yaşadıkları dünya hakkında. O dönemin tarihi gerçeklerini yansıtıyor ancak elbette sadece tarihi kurmaca bir karakterin bu kadar heyecanlı bir gündelik hayatı olabilir! Niçin mi yazdım? Kurmacasal biyografi yazmayı bıraktığımdan değil -bu yıl yeni bir roman geliyor, *The Kingmaker's Daughter*- ama tarihi kayıtlara bu kadar fazla sapanmayan bir şey yazmak eğlenceli olur diye düşündüm. Bana verdiği zevk için yazdım ve sizin de beğeneceğinizi umuyorum.

PHILIPPA GREGORY

Şubat 2012

Philippa Gregory

Tudor döneminin duygusal ve tarihsel çalkantılarını anlatan uluslararası çoksatar *Boleyn Kızı*'yla popüler tarih romancılığının tahtına oturdu.

Sussex Üniversitesi'nin eski öğrencilerinden olan Gregory, 2009 yılında Edinburgh Üniversitesi'nden doktorasını aldı. Büyük bir aşk ve özenle yarattığı romanlarıyla, alanında bir numara olduğunu her defasında kanıtlayan yazar, İngiltere, Yorkshire'da, küçük bir çiftlikte yaşıyor.

Philippa Gregory hakkında daha fazla bilgi için

www.philippagregory.com

adresini ziyaret edebilirsiniz.